

СТИВЪН БРУСТ ОРКА

Част 7 от „Влад Талтош“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2005

chitanka.info

„Вярно, да обикаляш насам-натам с два джерега на раменете си не е най-добрата маскировка за един бивш убиец, търсен из цялата Империя. Но един деветдесетгодишен младок спаси живота ми и сега се нуждае от помощта ми. А Влад Талтош винаги си плаща дълговете. Дори това да означава разкриването на финансов скандал с такива мащаби, че може да срути дома Орка... а ако извадя малко късмет — и цялата империя.“

*В памет на моя брат Лео Бруст,
1954–1994*

Моите благодарности на Ема Бул, Памела Дийн и Уил Шетърли за помощта им в черновите, а също и на Тери Уайндлинг, Сюзан Алисън и Фред А. Леви Хаскел. Благодаря също на Тереза Нилсен Хайдън, която ми препоръча една книга, оказала се жизненоважна; на Дейвид Грийн за това, че сподели с мен някои теории; и както винаги — на Ейдриан Чарлз Морган.

И на моя фен, който всъщност ме посъветва да почна цялата тази работа: Благодаря ти, мамо.

ПРОЛОГ

Скъпа Коути,

Извинявай, че толкова се забавих с отговора на писмото ти, но какво да се прави, като боговете на Съвпадението са ни създали толкова лоши кореспонденти. Много добре знам, че изтеклите няколко недели са дълго време за теб — толкова, колкото са няколко години за мен, а този срок наистина е дълъг, когато човек живее в несигурност — ще се извиня с това, че намерих писмото ти едва когато се върнах от пътуването си и веднага ще ти отговоря на въпроса: Да, видях се със съпруга ти, или с онзи, който беше твой съпруг, или както там си го наричаш сама. Да, видях се с Влад — и точно затова се забавих толкова, докато ти отговоря; тъкмо го бях навестила в отговор на молбата му да му помогна в една дребна работа.

Тревогата ти за него е разбираема, Коути; всъщност няма и да се опитвам да те залъгвам, че той вече не е застрашен от Организацията, с която двете с теб все още сме свързани по един или друг начин. Продължават да го търсят и се боя, че все някой ден ще се докопат до него, но поне засега е жив и мога дори да те уверя, че е добре.

Не бих си и помислила, че този отговор ще те удовлетвори.

Знам, че ще искаш да научиш подробностите, или поне тези от тях, които мога да ти разкрия. Е, добре, приемам, както заради приятелството между нас, така и защото и двете еднакво се безпокоим за онова мустакато типче с двете крилати влечуги на раменете. Ще се уговорим за време и място; ще дойда там и ще ти разкажа каквото мога — лично, защото някои неща се разбират по-добре очи в очи, отколкото с писмо пред очите. Но не, всичко няма да ти кажа, защото точно както има неща,

които ти не би искала да му разкажа, има и неща, които той не би искал ти да научиш. Това, че пазя тези тайни и че ви доверявам само онези, които мога, е знак за обичта ми към двама ви, тъй че не се сърди!

Хайде, мила Коути, отговори ми веднага (помниш, че предпочитам да не поддържам психическа връзка), ще се уговорим да се съберем някъде насаме и ще ти разкажа достатъчно — надявам се — неща, за да се успокои умът ти. Очаквам с нетърпение да се видя с теб и с близките ти, а дотогава оставам

Твоя вярна приятелка,
Кийра

1.

Влад почти моментално разбра, че съм се маскирала, защото сама му го казах. Когато ми подвигна, изсумтях:

— Проклятие, Влад, аз съм маскирана.

Изглежда ме в типичния си стил — очите му шават насам-натам все едно, че изобщо не те забелязва — и рече:

— И аз.

Беше с кафяви кожени дрехи вместо сивото и черното на дома Джерег, които носеше при последната ни среща. Но пак си беше източняк, пак си имаше мустаци и на раменете му пак си клечаха двата джерега. Разбрах го — маскировката ми не е ужасно ефективна. Преглътнах намека и го попитах:

— Кое е това момче?

— Личното ми педалче — отвърна той най-равнодушно. — Савн, запознай се с Кийра Крадлата.

Момчето изобщо не реагира — като че ли не го чу, — което ми се стори малко шантаво.

— Шегуваш се, нали?

Влад се усмихна тъжно.

— Да, Кийра. Шегувам се.

Лойош, мъжкият джерег, пристъпи на място върху рамото му — сигурно ми се смееше. Протегнах му ръка; той прелетя няколкото стъпки между двама ни и се остави да го почеша под змийската брадичка. Женската, Роуца, ни гледаше съсредоточено, но не помръдна; сигурно ме беше забравила.

— И защо е маскировката? — попита той.

— Защо според теб?

— Не искаш да те видят с мен?

Свих рамене.

— Какво пък. Маскировките ни си приличат.

Намекваше, че бях облякла зелена блуза и бели панталони вместо същото сиво и черно, което той носеше преди. Прическата ми

също беше друга — бях вчесала косата си напред, да скрие благородническата точка на челото така, че да приличам повече на селянка. Но той сигурно не забеляза това; като за убиец на свободна практика, понякога Влад може да е удивително ненаблюдателен. Все пак човек се маскира преди всичко вътрешно и навярно това може отчасти да обясни факта, че предрешването ми не го заблуди; към него винаги съм се отнасяла с доверие, дори преди да получа първия повод за това.

— Отдавна не сме се виждали, Влад. — Казах го, защото знаех, че за него, който можеше да очаква да живее не повече от шейсет-седемдесет години, изтеклото време наистина трябва да изглежда дълго.

— Да, отдавна. Колко странно, че досега просто не сме се сблъскали на улицата.

— Не си се променил.

— Останало е по-малко от мен. — Вдигна лявата си ръка да ми покаже, че кутрето липсва.

— Какво се е случило?

— Тежък багаж.

Примижах съчувствено.

— Да намерим някое местенце, където да поговорим?

Той се огледа. Намирахме се в Северен пристан, доста далече от Адриланка, но на същия океан, и кейовете, макар и по-стари, си бяха общо взето същите. Един неголям двумачтов търговски кораб разтоварваше на петдесетина разтега по-нататък, наблизко беше и рибарският пазар. Между тях, на самия океански бряг, бяхме съвсем видими за стотици хора, но близо до нас нямаше никой.

— Че какво му е лошото тук?

— Не ми вярваш — казах леко уязвена.

Забелязах как язвителният отговор едва се спря зад зъбите му. Историята ни с Влад беше доста дълга и нито една случка не можеше да му даде повод за подозрения. Изгледа ме накриво.

— Доколкото знам, организацията ужасно иска да ме убие. Ти все още работиш за тях. Извинявай, ако съм малко бързлив.

— О, да — съгласих се. — Ужасно те искат, да.

Водата мляскаше и гъргореше около кея, запазил се още от края на Междущарствието. Долавях заклинанията, предпазили дървото да не

изгние. Въздухът беше наситен с миризмата на океан: сол и умряла риба. Често казано, никога не ми е харесвала.

— Кое все пак е това момче?

Попитах не толкова защото държах да разбера, колкото за да му дам време. Савн, както го нарече Влад, изглеждаше симпатичен младок текла, сигурно на не повече от деветдесет години. Все още излъчваше сила и енергия, които понамаляват някъде след второто столетие, и косата му беше също толкова тъмнокафява като очите. Подразних се, че можах да си го представя като любовник на Влад. Все още не беше реагирал нито на мен, нито на нищо наоколо.

— Почетен дълг — каза Влад с онзи присъщ му тон, когато се опитва да е ироничен. Дадох си сметка, че ми е липсвал. Изчаках да продължи. — Савн пострада, може да се каже, докато се опитваше да ми спаси живота.

— Пострадал? Как?

— А, обичайното — използва моргантско оръжие, за да убие един немрящ магьосник.

— Кога стана това?

— Миналата година. Има ли значение?

— Всъщност не.

— Радвам се, че хвана съобщението, и се радвам, че дойде.

— Ти си психически невидим, знаеш ли?

— Знам. Камъкът Феникс.

— Да.

— Как е Айбин?

Айбин сигурно беше последният човек, за когото Влад можеше да поиска да се осведоми „как е“. Знаеше го и аз също го знаех.

— Добре си е, доколкото знам. Не съм го виждала отдавна.

Той кимна. Погледахме известно време залива, но не помогна много. Най-сетне се обърнах към Влад.

— Е? Тук съм. Какво има?

Той се усмихна.

— Може пък да съм измислил начин да накарам организацията да прости и да забрави.

Засмях се.

— Скъпи Влад, дори да успееш да оплячкосаш съкровищницата на Дракон до последния глобус и да я струпаш в краката на съвета, пак

нямаше да ти простят.

Усмивката му помръкна.

— Така е.

— Е, тогава?

Той сви рамене. Все още не беше готов да заговори. Нищо, мога да съм много търпелива.

— Знаеш ли — рекох, — не са много източниците, които се мотаят наоколо с два джерега на раменете. Съвсем сигурен ли си, че не си твърде подозрителен?

— Да. Никой професионалист не би опитал нищо на такова място, а ако някой аматьор реши да опита — да заповяда. А докато стигне да ушите на някой, който си знае работата и може да ми спретне нещо, вече ще ме няма.

— Но ще знаят кой си.

— Не мисля да се задържам тук повече от няколко дни.

Кимнах. Той попита колебливо:

— Някакви новини от къщи?

— Нищо не мога да ти кажа.

— Моля?

— Питаш за Коути.

— Ами...

— Обещала съм да не казвам нищо, освен че е добре.

— О. — Не ми убягна как трескаво заработи умът му, но той не каза нищо повече. Ужасно ми се искаше да му кажа какво става, но обещанието си е обещание, дори на една крадла. Особено на крадла.

— Как се измъкваше дотук?

— Откакто се сдобих с момчето, стана по-трудно, но се справях, криво-ляво.

— Как?

— Общо взето, стоях настрана от населени места, а знаеш, че горите са пълни с разни разбойници.

— Един от тях ли си станал?

— Не. Ограбвам тях.

Изсмях се.

— Точно в твоя стил.

— Препитание. — Влад сви рамене.

— И това е точно в твоя стил.

Той запристъпва от крак на крак, все едно че го боляха. Това ме накара да си помисля за многото път, който трябваше да е навъртял през тези повече от три години, и го попитах:

— Искаш ли да седнем?

— Почти нищо не ти убягва. Не, нищо ми няма. Случайно да си чувала за някой си Фирис?

— Да. Умря преди две недели.

— Като оставим това настрана, какво друго знаеш за него?

— Имал е много пари.

— Да. Друго?

— Беше... какво, барон? От дома, мм, Криота?

— Орка.

— Е, това поне ти показва колко знам за него.

Влад не отговори, което означаваше, че се очаква аз да задам въпрос. Веднага ми хрумнаха няколко неща, които ми се искаше да науча, но се спрях на:

— Как е умрял?

— Не са намерили доказателства за убийство.

— Това още не... Чакай. Ти ли?

Влад поклати глава.

— С такива работи вече не се занимавам.

— Добре. — Влад винаги бе успявал да ме накара да му повярвам, макар да знаех какъв лъжец е. — Тогавя какво е станало според теб?

Очите му непрекъснато шареха насам-натам, а и двата джерега не спираха да се озъртат.

— Не знам. А трябва да го разбере.

— Защо?

Само за миг на лицето му се изписа безпокойство и в главата ми премина едно „О, не!“, но бързо го отхвърлих — Влад можеше да се обезпокои от най-странни неща.

— Няма значение. Да ти кажа какво искам да направиш за мен.

— Цялата съм слух.

Едно от нещата, които харесвам у Влад, е, че разбира от подробности. Не само че ми описа най-подробно на какви аларми мога да се натъкна, но ми каза как ги е открил, за да мога сама да си направя проверките. Каза ми къде може да е поставено устройството и ми

описа другите места, където можеше да е, в случай че греши. Изреди ми маршрута и графика на патрулите в района и ми обясни много точно какво не е успял да открие. Всичко това отне около час, а след този срок вече знаех, че работата ще е напълно във възможностите ми — не че повечето не са, ако са свързани с обир.

— Ще си има цена — казах.

— Естествено. — Постара се да скрие, че съм наранила чувствата му.

— Трябва да ми кажеш защо го искаш.

Той прехапа устни и ме изгледа. Запазих лицето си безизразно, защото не исках да научи много. Накрая той кимна отсечено и сделката беше сключена.

Два дни ми трябваша, докато проверя всичко, което ми беше казал Влад, два дни, които прекарах в работа в сравнително удобна стая в един хотел в центъра на Северен пристан. На третия ден се залових със същинската работа. Мястото, където трябваше да вляза с взлом, се намираше на около две мили източно от Северен пристан и отиването дотам щеше да е най-рискованата част от операцията — ако някой ме видеше и успееше да надникне под маскировката, както толкова лесно го бе направил Влад, това щеше да събуди любопитство, любопитството щеше да доведе до разследване, а то на свой ред щеше да доведе до други неща. Реших проблема, като се държах настрана от пътищата колкото се може повече — вървах през рехавите горички. Не се изгубих, но ми отне няколко часа, докато стигна до подножието на малкия хълм, на чието било се издигаше имението на Фирис.

Няколко часа обикалях на широки кръгове около него и го оглеждах бавно и съсредоточено. Едно от нещата, които Влад не ми беше дал, бяха вътрешни планове, но при сравнително новите постройки човек може почти съвсем точно да пресъздаде вътрешността, само като ги огледа отвън. По някаква причина архитектите след Междущарствието не допускат да има стаи без прозорци, което значи, че размерите предопределят разположението. Можеш също така да различиш коридорите с прозорци, тъй като (отново ще кажа, че не знам защо) техните прозорци неизменно са по-малки от тези на стаите. Докато приключиха с разходката, вече знаех до

голяма степен как изглеждат нещата отвътре и можех да намеря най-подходящите места за един кабинет.

Последните два часа до стъмване наблюдавах за някакви признаци на дейност. Такива нямаше, точно както трябваше да се очаква — семейството на Фирис (жена и три деца) не живееше тук, любовницата му беше напуснала, персоналът несъмнено беше настанен във вътрешността на сградата, а защитата, която беше останала, беше магическа и автоматична. Извадих няколкото си устройства, с които откривам подобни неща, и се залових за работа.

Тъмнината се спусна и сенките потъмняха — сенки, по-резки, отколкото в Адриланка, предполагам заради западните ветрове, които изтъняват небесната пелена, така че Пещта грее по-ярко. В западната част на Империята всичко е по-ярко, както е в далечния Изток, а това на свой ред прави тъмнината да изглежда още по-тъмна.

Защитите не бяха лоши, но не толкова грижливо направени, колкото можеше да се очаква. Първата беше много обща и почти безполезна — трябва само да се престориш, че си вътрешен човек, и те пропуска да подпалиш къщата, ако искаш, без да вдигне никакъв шум. Заклинанието за разпознаване беше само малко по хитро, трябваше да го накарам да се огъне и да мине покрай мен; но липсваше заклинание, което да следи дали магията за разпознаване е отклонена, тъй че всъщност по-добре изобщо да не си бяха правили труда с нея. Имаше ги обичайните детектори за цялост, по вратите и прозорците, но те лесно се надвигат, като прехвърлиш онзи, през който искаш да минеш, на друга врата или прозорец. Те всъщност бяха снабдени със следачи дали няма да стане точно това, но следачите бяха поставени сякаш като случайно последно хрумване и без нищо, което да алармира хората по сигурността, че следачът е изключен — можех да го изключа просто като открия енергията, вложена в заклинанието, и да я впрегна така, че да работи за мен.

Обмислих какво може да означава това, че имението е защитено толкова слабо. Можеше да означава, че след като е изоставено и собственикът е умрял, никой не е сметнал за необходимо да се постави защита от високо ниво. Можеше също така да означава, че орка не са толкова умели в тези неща, колкото са джерег. Или можеше да означава, че някъде са поставени скрити капани, които все още не бях

открила. Последната възможност си заслужаваше още един час проверка и я почнах.

Минах през толкова устройства, че можеха да заредят цял дюкян за магии, и открих заклинания за плодородие, които бяха поставени по земята още преди да се построи имението, заклинания, премахващи миризмата от нужниците, заклинания, предпазващи сградата да не потъне в земята, заклинания, пазещи зидовете да не рухнат, и заклинания, каращи червените дъбове, насадени покрай пътя, да растат точно така, а не иначе — но нищо повече, което да е свързано с охраната. Използвах дори едно синьо камъче, което си бях измъкнала от джоба на приятелката на Влад, Алийра, но единствената следа от древна магия беше далечното ехо от взрива, унищожил град Драгара в началото на Междущарствието.

Останах доволна. Бавно се заизкачвах по хълма, с широко отворени очи за други, по-обикновени клопки, макар да не очаквах да намеря такива, и не намерих. Най-сетне стигнах до подножието на имението, което, май трябва да го спомена, представляваше живо доказателство за онази постмеждущарствена естетика, според която един монолит трябва да изглежда привлекателен сам по себе си: грамадни каменни блокове, тук-там с безразборна декорация, обикновено животинска фигура от ковано желязо, забита в зида като случайно хрумване. Такива сгради са изключително лесни за обир с взлом, защото знаеш съвсем точно къде трябва да се намира едно нещо спрямо всичко останало и защото шаблонът в плана кара обитателите да си мислят, че е трудно човек да се прикрие, докато се катери по стена, което е тъпо — веднъж предизвиках трима приятели да се опитат да ме забележат, докато се изкачвам три етажа по гола стена, и то след като им казах по коя стена ще се изкатери и кога. Не ме видяха. Толкова за трудностите с прикриването.

Отне ми около десет секунди, докато левитирам до равнището на прозореца; опрях ръце на перваза и прецених на око идиотското заклинание, за което вече споменах, че уж трябваше да пази да не се наруши целостта на прозореца. Всъщност не беше нищо сложно, но бях предпазлива и отделих известно време, за да отклоня алармата. Прозорецът между другото, като всички останали, беше с дебело стъкло, изкусно поставено в рамка от дърво и кожа, която на свой ред много умело беше вградена в прозореца. Глупав лукс, който трябваше

да се замести с нещо след стотина години дори ако крехкото изделие междуременно не се счупеше.

Счупих го внимателно, като първо го покрих с голям лист хартия, намазана с изключително здраво лепило, след което бавно натиснах. Стъклото поддаде и парчетата останаха полепнали по хартията, вместо да паднат и да вдигнат шум. В рамката останаха няколко, много остри, тъй че внимавах, докато вляза в стаята, но го направих, без да се порежа; после окачих хартията в прозореца на мястото на стъклото, за да мога да си светна, без някой отвън да забележи светлината (ако случайно отвън се минеше някой).

Няколко секунди душих за магии из стаята, после запалих свещта, примижах от блясъка и бързо огледах. Колкото и пъти да си минавал през това, винаги почти очакваш да видиш някой да седи вътре и да те чака с всевъзможни убедителни аргументи подръка. Никога не ми се е случвало, не се случи и този път, но е едно от нещата, които винаги ти минават през ума.

Затворих очи и известно време останах съвсем неподвижна — вслушах се дали някой не се движи наоколо и за всякакви изскърцвания, които може да са обичайни за тази сграда. След около минута отворих очи и огледах добре.

Кабинет, каза онази част от мозъка ми, която винаги бърза и иска да категоризира, преди всеки детайл да бъде възприет поотделно. Не обърнах внимание на мнението ѝ и си отбелязах наум няколко неща.

Основната мебел в стаята бяха двата големи бюфета на отсрещната стена, и двата от някакво тъмно дърво, вероятно череша, с грижлива, но не особено изкусна изработка. Пред тях имаше малко бюро, срещу другия прозорец на стаята, със стол зад него. От стола, заемайки, изглежда, доскоро от Фирис, можеше да се посегне към двата бюфета. Върху бюрото бяха подредени няколко книги, които вероятно си заслужаваха проучване, няколко листа хартия, попивателна и перо; други няколко пера лежах грижливо подредени до първото, сякаш си чакаха реда. По бюрото, както и в цялата стая, нито цареше смайващ порядък, нито бяха съвсем разхвърляни, освен че прахта беше затрупала всичко, което си беше съвсем естествено, ако никой не бе влизал тук след смъртта му. А защо никой не трябваше да е влизал в кабинета след смъртта му? Не, въпросите ги оставяме за по-късно.

Проверих всички чекмеджета на бюрото и бюфетите и намерих по тях магически аларми. Не се оказаха ужасно сложни, а и аз много не бързах, затова отделих време да ги изключа (най-вероятно беше ненужно — със сигурност щяха да са включени пряко към Фирис, който вече не можеше да получи сигнала — но винаги си е добре човек да е сигурен). Огледах също така и за по-обикновени аларми — лесно се откриват по тънките жички, скрити около краката на мебелите или по стените — но такива нямаше. Сега, като го разказвам, ми хрумва, че се създава впечатлението, че Фирис не е взимал достатъчно предпазни мерки срещу кражба, и съм длъжна да коригирам това впечатление. Повечето му мерки вероятно бяха включвали пазачи, но изглежда, графикът на пазачите беше прекратен със смъртта му. А магическите аларми си бяха съвсем добри; просто аз съм по-добра.

Отне ми няколко минути, докато се уверя, че в бюрото няма тайни чекмеджета, и още десет — докато се уверя в същото за бюфетите. За останалата част от стаята отделих още един час, което е доста дълго сценично време, но не смятах, че рискът е много голям.

След като се уверих, че не съм пропуснала нищо, започнах да преглеждам документите му — търсех всичко, което можеше да прилича на онова, за което ме бе помолил Влад. Колкото повече се задържах, толкова по-трудно ми беше да се накарам да не бързам и да внимавам да не пропусна нещо, но след около четири часа бях напълно сигурна, че съм събрала информацията. Образува се едно хубаво пакетче, стегнах го и го вързах на гърба си. Все още разполагах с един час до разсъмване.

Подредих отново хартиите и книгите, които бях разбъркала, и се промъкнах по коридора до господарската спалня. Всичко беше съвсем тихо и дори можех да чуя — ако не е било въображението ми — похъркването на слугите в стаите им над мен. Леглото беше оправено, дрехите — изрядно подредени в гардероба и, за разлика от кабинета, всичко беше почистено от прах — явно някой беше заповядал на слугите да не стъпват в другата стая и те продължаваха усърдно да изпълняват заповедта. Отворих чекмеджетата и разрових и поразхвърлях вещите все едно, че някой крадец е търсил ценни неща. Дори открих една каса и отделих няколко минути да оставя следи, уж че съм се опитвала да я отворя, после се върнах в кабинета, измъкнах се през прозореца и слязох долу.

Прибрах се в града преди съмване. Намерих си хотела и се изкатерих до прозореца си на втория етаж, за да не минавам покрай дежурния на рецепцията. Пъхнах плячката си под възглавницата и поспах няколко часа.

Срещата ми с Влад беше в една от онези пристанищни гостилници, в които ти предлагат гъста тъмна бира и рибена яхния с люти подправки. Влад си позволи от второто; аз се въздържах. Беше много рано и не беше оживено — само една-две маси бяха заети. Никой от нас не привличаше особено внимание. Винаги съм се чудила как Влад (дори с джерег на рамото си — днес беше само един) успява да избегне подозренията към себе си, където и да отиде.

— Къде е момчето?

— С приятели.

— Имаш приятели? — казах, не чак безкрайно удивена.

Той ми се усмихна леко и отвърна:

— Роуца го пази.

Отвори пакетчето със счетоводни книги и листове, като се стараеше да не издава силно любопитство. Направих няколко смешни физиономии на Лойош, докато ги прелистваше. Накрая Влад вдигна глава и кимна.

— Точно това ми трябваше. Благодаря ти.

— Какво означават?

— Нямам представа.

— Тогава откъде знаеш, че...

— По заглавията на колонките.

— Разбирам — излъгах. — Е, в такъв случай...

— Какво търся ли?

— Да.

Влад ме погледна. Виждала съм го радостен, тъжен, уплашен, ядосан, уязвен. Но никога досега не го бях виждала да се чувства неловко. Накрая въздъхна.

— Добре.

И започна разказа си.

2.

На стената на една схлупена гостилничка малко извън Северен пристан някой беше написал с черни разкривени букви: „Когато водата е чиста, виждаш дъното; когато е мръсна, виждаш себе си“.

„Дълбока философия — подхвърлих на Лойош. — Сигурно е бардак“.

Не се засмя. Наречи ме суеверен, ако щеш, но реших да си намеря друго място. Кимнах на момчето да тръгне след мен. Не знам кога точно беше започнало да реагира на невербални намеци — не му бях обръщал чак толкова внимание. Но беше добър знак. От друга страна, това беше единственото подобрение, откакто тръгна с мен преди една година, а това беше лош знак.

Изчакай малко, Кийра. Спокойно. Знам как да разкажа една проклета от Вийра история, нали?

Тъй че продължих да се приближавам към Северен пристан. Защото Северен пристан е най-големият град на света — добре де, в Империята — в който няма никакъв университет. Не, нямам нищо против университетите, но сигурно знаеш как действат те — като магнити привличат най-добрите умове в района, както и най-богатите и претенциозните. Седалища са на велики учени и прочие. Значи, имах си проблем, за който ми трябваше някой велик, или може би не толкова велик учен, но да вляза в един университет, как да ти кажа, просто не ми допаднаше идеята. Не мога да се оправя, а това значи, че не мога да се оправя, ако ме спипат. Примерно, какво става ако, да речем, ида в Свещоград и взема да поразпитам в университета „Лейди Бриндългейт“, и някой вземе, че се отнесе грубо с мен, и се наложи да го светна? Тогава какво? Размирисва се много, стига до ушите на неподходящи хора и трябва отново да бягам.

Но си помислих, ами ако намеря някое място с много хора, но без институция, която да засмуква талантите? Значи ще е място с много неуки вещици, мъдри старци и бабички. И точно това търсех — точно

това търсех почти цяла година и не го намирах, докато не ми хрумна тази идея.

Ще стигна до проблема, спокойно. Вярвай ми.

Приближих се още малко до града, спрях в един хан и... виж, няма нужда да слушаш всичко това. В побоища не се забърквах, наострях уши за клюките, изпомпах няколко души, отидох в друг хан, пак същото, още веднъж-дваж така, и накрая се озовах пред малка синя къщичка сред горите. Синя, да — синя буцеста къща, щръкнала сред зелените гори около Северен пристан. Едно от най-гадните места за живеене, които съм виждал.

Първото, което се случи, беше, че някакво куче затича към нас. Тъкмо пристъпвах пред Савн и посягах за ножа, когато Лойош каза: „Върти си опашката, шефе“.

„Добре де. Видях“.

Беше някаква мешана порода, с малко от хрътка в него — гъвкавата фигура на лиорн с някаква дълга къдрава червеникава козина, която отдавна не беше чистена и разчесвана, дълъг нос и клепнали уши. Не стигаше до кръста ми и общо взето не изглеждаше застрашително.

Спря се пред мен и запристъпва на място. Вдигнах лявата си ръка, кучето го одобри и заподскача към Лойош, после към Роуца, накрая стъпи на четирите си крака, изджавка два пъти и зачака, като махаше с опашка. Роуца изсъска; Лойош отказа да го удостои с внимание.

Вратата се отвори и жената, която се появи на прага, извика:

— Бъди!

Кучето обърна глава към нея, завъртя се в кръг и затича, изправи се пред нея на задните си лапи и остана така за малко. Жената беше стара, с една стъпка и половина по-висока от мен. Имаше сива коса и физиономията ѝ можеше да вгорчи и най-любимото ти ядене. Каза с удивително мелодичен глас:

— Ти си източняк.

— Да — отвърнах. — А твоята къща е боядисана в синьо.

Това го пропусна покрай ушите си.

— Момчето какво е?

— Причината да съм тук.

— Човек е.

— Виж ти, не бях забелязал.

Лойош се изкиска в главата ми, жената — не.

— Не бъди груб. Явно си дошъл за някаква помощ; трябва да бъдеш учтив.

Кучето клекна до нея и ни загледа, изплезило език.

Помъчих се да отгатна от кой дом е и реших, че най-вероятно е от Цалмот, ако се съдеше по фигурата и формата на носа — зеленият й шал, мръснобялата блуза и зелената пола бяха прекалено невзрачни, за да подсказват нещо.

„Какво ти пука?“, каза Лойош.

„Добър въпрос“.

— Добре. Ще се държа учтиво. Ти си... намираш ли за обиден израза „неука вещица“?

— Да — сопна ми се старицата.

— Какво предпочиташ?

— Заклинателка.

Беше заклинателка толкова, колкото аз съм цирков акробат.

— Добре. Чух, че си заклинателка и че си опитна в проблеми с ума.

— Понякога мога да помогна, да.

— Момчето има мозъчна треска.

Бабата изсумтя пренебрежително.

— Няма такова нещо.

Свих рамене.

Тя го огледа от глава до пети, но така и не пристъпи навън от прага, нито ни покани да се приближим. Очаквах да зададе още въпроси за състоянието му, но вместо това тя попита:

— Какво имаш да ми предложиш?

— Злато.

— Не ме интересува.

Това ме изненада.

— Не те интересуват парите?

— Имам си достатъчно да се оправя.

— Тогава какво искаш?

„Предложи й живота й, шефе“.

„Стегни се малко, Лойош“.

— Каквото искам, едва ли можеш да ми го дадеш — каза тя.

— Ще се изненадаш.

Изгледа ме, все едно ми взимаше мярка за ковчег, и рече:

— Не съм познавала много източняци в живота си.

Кучето се почеса по ухото, обиколи в кръг, клекна на същото място и пак се почеса.

— Ако питаш дали можеш да ми се довериш, не мога да ти дам добър отговор.

— Не е там въпросът.

— Ами къде е?

— Влез.

Влязох. Савн послушно влезе след мен, кучето — последно. Вътре се оказа по-лошо, отколкото отвън. Не искам да кажа, че беше мръсно, напротив — всичко беше спретнато, чисто и лъснато, едно прашно петънце нямаше, което си е доста труден номер в една дървена къщурка. Но беше пълно с лакирана дърворезба — пищна и безвкусна дърворезба. Светилници, столове, стелажи и бюфети, всичко беше от тъмно масивно дърво, всичко блестеше от лак и всичко бе ужасно претрупано с дърворезба, все едно че някой бе настоял да сложи още резба по мебелите само за да докаже, че може да стане. Още по-лошото бе, че дървото почти съвпаднаше с цвета на кучето, което се завъртя два-три пъти из стаята, преди да се изпъне на пода пред вратата.

Огледах претрупаните полици, безвкусните канделабри и всичко останало.

— Твоя работа ли са?

— Не. Мъжът ми беше дърворезбар.

— Бивало си го е — отбелязах искрено.

Тя кимна.

— Тази къща означава много за мен. Не искам да я оставя.

Изчаках.

— Подканиха ме да го напусна — дадох ми шест месеца.

Роуца помръдна нервно на дясното ми рамо. Лойош, на лявото, каза: „Това не го вярвай, шефе. Вдовица да я изритат от къщата? Хайде де“.

— Кой?

— Собственикът на земята.

— Кой е собственикът?

— Не знам.
— Защо иска да напуснеш?
— Не знам.
— Предложиха ли ти компенсация?
— А?
— Каза ли ти, че ще ти плати нещо?
— О. Да. — Изсумтя. — Пенсия някаква.
— Разбирам. Как така не знаеш на кого е земята?
— Собственост е на някаква, не знам, организация, или нещо
такова.

Моментално си помислих: „Джерег“ и леко ми призля.

— Каква организация?
— Някакъв бизнес. Голям.
— Кой дом?
— Орка.
Отпуснах се.
— Кой ти каза, че трябва да се преместиш?
— Една млада жена. Не бях я виждала дотогава, работи за
организацията. Мисля, че и тя беше орка.

— Как се казваше?

— Не знам.

— И не знаеш името на организацията, за която работи?

— Не.

— Откъде знаеш, че наистина работи за тях?

Старицата изсумтя.

— Беше много убедителна.

— Адвокат имаш ли си?

Отново изсумтя, което явно трябваше да мине за „не“.

— Може би трябва да започнем с намирането на някой добър.

— Не вярвам на адвокатите.

— Хм. Добре. Тъй или иначе, трябва да разберем кой държи
наемните права над земята. Как го изплащаш, между другото?

— Мъжът ми е изплатил наема за следващите шейсет години.

— Но...

— Жената каза, че ще ми върнат парите.

— Има ли някаква наемна служба, или нещо такова?

— Не знам. Договорът е някъде на тавана, с другите ми документи; там трябва да е. — Присви очи. — Мислиш ли, че можеш да ми помогнеш?

— Да.

— Седни.

Послушах я. Помогнах първо на Савн да се намести в един стол, после и аз си намерих един — грозен, но удобен. Кучето тупна два пъти с опашка по пода, после отпусна муцуна на предните си лапи.

— Каж ми сега за момчето.

Кимнах и попитах:

— Срещала ли си се някога с немрящи?

Тя се ококори и кимна.

— А била ли си се някога с магьосник атира? Немрящ магьосник атира с моргантско оръжие?

Този път ме изгледа скептично.

— Ти да не би да си се бил?

— Момчето се би. Момчето уби един.

— Не го вярвам.

— Погледни го.

Обърна се и го погледна. Седеше си, вторачено в стената отсреща.

— И откога е така?

— Откакто се съвзе. Всъщност има малко подобрение — вече върви след мен, без да му казвам, и ако сложа пред него храна, я изяжда.

— А задържа ли се да...

— Да, стига да се сетя да го подканя от време на време.

Тя поклати глава.

— Не знам.

— Получи и цицина на главата по същото време. Може и това да е отчасти проблемът.

— Кога е станало?

— Преди година някъде.

— И си се скитал с него цяла година?

— Мда. Търсех някой, който би могъл да го изцери. Не намерих.

Премълчах колко трудно ми беше да търся някой, който може да помогне; спестих ѝ подробностите за разочарованията, задънените

улицы, издирванията без ясна посока, как се мъчех да балансирам между нуждата си да му помогна и необходимостта да стоя настрана от всеки, който е достатъчно голяма клечка, за да представлява опасност — навсякъде, като в Северен пристан, да речем. Накратко, не й казах, че вече започвам да се отчайвам.

— Защо не си се обърнал към някой *истински* заклинател? — Долових в думите й лека горчивина.

— Защото бягам.

— От кого?

— Не е твоя работа.

— Какво си направил?

— Помогнах на момчето да убие един немрящ магьосник атира.

— Той защо го уби?

— За да ми спаси живота.

— Защо магьосникът се е опитвал да те убие?

— Много питаш.

Тя се намръщи и рече:

— Ще започнем с преглед на раната му.

Просна няколко одеяла на пода и там спахме. Веднъж преди съмване се събудих и видях, че кучето се е сгушило до Савн. „Дано да няма бълхи“, помислих си.

След няколко часа се събудих окончателно, станах и се залових за работа. Старата беше станала и държеше пред очите на Савн запалена свещ, било за да види дали реагира на светлина, или за да погледне в ума му, или по някаква друга причина. Роуца беше кацнала на полицата над камината и гледаше притеснено надолу. Беше заобичала момчето и мисля, че се чувстваше негова покровителка. Кучето лежеше наблизо, наблюдаваше процедурата и тупваше с опашка при всяко движение на старицата. Попитах:

— Къде са документите?

Тя се обърна към мен.

— Ако искаш първо кафе, сипи си.

— Имаш ли клавиша?

— Можеш да си направиш. Договорът и другите ми хартийки са в едни сандъци ей там горе. — Посочи квадратния капак на тавана над

кухнята.

Приготвих клавата и напълних две чаши. После намерих стълба и лампа и се качих на тавана, който беше пълен — казвам *пълен* — с дървени сандъци, и всички бяха флашкани с боклук, като повечето боклук бяха най-различни документи.

Награбих първия сандък, който ми попадна, смъкнах го долу и се зарових в него.

В кариерата си, Кийра, съм правил от време на време странни неща. В смисъл, веднъж стоях половин ден под купчина смет, защото се оказа единственото място, където можех да се скрия. Веднъж се хванах да продавам риба на пазара. Веднъж се наложи да се представя за ефрейтор от Имперската гвардия и трябваше да арестувам един, който се държеше безобразно на обществено място. Но се надявам никога повече да не ми се наложи да изкарам цяла неделя в ровене в личните документи и писма на стара дама, трупани сигурно от хиляда години, само за да открия името на собственика на земята ѝ, така че да мога сладко да си побъбря с него, да го заплаша или да го засрамя, за да ѝ позволи да остане на земята му, за да пожелае тя пък да... о, зарежи. Дълга ми се стори тази неделя и беше много шантаво да намираш късчета от любовни писма отпреди деветстотин години или надраскани рецепти как се лекува ниско кръвно, или как да разбереш дали накриво израснал нокът е резултат от проклетие.

Прекарвах по четиринайсет часа на ден, награбвах някой сандък, смъквах го долу, изсипвах го на пода, преглеждах хартийките една по една, подреждах ги грижливо, после връщах сандъка на тавана, за да го поставя при тези, които вече съм прегледал, и да награбя следващия. За своя изненада открих, че работата ми доставя удовлетворение и че ще съм едва ли не разочарован, когато намеря каквото търся и нещо остане неподредено.

Понякога идваха местни хора, с един или друг проблем, и в такива случаи ги оставях насаме и излизах да се поразходя навън, което помагаше да си проветря главата от цялата бумащина. Скоро опознах много добре околността, не че имаше кой знае какво за опознаване. Един ден, когато се върнах от дългата разходка, заварих старата да седи пред камината със смачкан лист в ръка. Попитах:

— Това ли е?

Тя хвърли листа в огъня.

— Не. — Не се обърна към мен.

— Нещо не е наред ли? — попитах.

— Хайде всеки да си продължи неговата работа, а?

— Ако се окаже, че договорът за наема не е в тези сандъци... — почнах.

— Ще го намериш.

— Хе.

Но най-сетне го намерих, чак на петия ден, след като бях преровил две трети от сандъците: спретнато свитъче, вързано със зелена лентичка и изреждащо условията на наема, с рентата, платима на нещо, наречено „Уестман, племенница и племенник, холдинг недвижими имоти“.

— Открих го — обявих.

Старата, която се оказа с някакво кейнфталийско име, звучащо все едно, че някой киха, каза:

— Добре.

— Утре сутринта ще ги посетя. Някакъв напредък при теб?

Тя ме изгледа ядосано и ми рече:

— Не ме пришпорвай.

— Само питам.

Тя кимна и продължи работата си, която се изразяваше в това да пробва рефлексите на Савн, като го почуква с пръчка по коляното и в същото време го гледа в очите.

Бъди ги изгледа замислено и реши, че в момента от негова страна не може да се направи нищо повече. Стана, отиде до купата си с вода, излочи я лакомо като куче и отвори вратата с муцуна.

„Ще убиваме ли утре някого, шефе?“

„Що? Отегчи ли се?“

„Нещо толкова“.

„Упражнявай се в търпение“.

Двамата с Лойош излязохме на чист въздух. Той полетя наоколо да се поразкърши, а аз седнах на земята. Бъди дойде отнякъде, бутна ме с муцуна, отиде до вратата и задраска с лапа. Старата го пусна вътре. Лойош кацна на рамото ми.

„За Савн ли се тревожиш, шефе?“

„Донякъде. Но ако тук нищо не стане, ще пробваме нещо друго, и толкова“.

„Така е“.

Взе да ми става студено. Между дърветата близо до къщата се движеше някакво дребно животно. Малко се сепнах, щом осъзнах, че съм излязъл навън не само без сабята, но и без камата. Това леко ме притесни, затова се прибрах и поседях пред огъня. Скоро след това си легнах.

Стигал бях до Северен пристан преди няколко години, а в тези последни няколко дни се мотаех в околностите му, но на следващата сутрин всъщност го видях за първи път. Странно градче — прилича на умален модел на Адриланка, както е построен в центъра на тези три хълма, като Адриланка между планинските стръмнини, и двата — владени навътре в морето. Северен пристан си има своя физиономия обаче. Когато човек погледне триетажните ханове и пететажната сграда на Гилдията за търговия с дървен материал, както и улиците, които започват широки и прави и свършват тесни и криви, остава с впечатлението, че някой е искал да стане голям град, но така и не се е справил. Първият участък, в който попаднах, беше една от новите части, с много дървени къщи с дюкяни, но докато се приближавах към пристанището, сградите ставаха по-малки и по-стари, направени от камък. А и хората на Северен пристан също се държат — сигурен съм, че си го забелязала — все едно, че искат да те убедят в колко велик град живеят. Толкова обичат да дрънкат колко леко и безгрижно си живеят всички тука, че като ги слуша човек, много бързо се изнервя, казвам ти. Толкова много приказват как само в Северен пристан можеш да намериш червеноперка или тунец, че накрая ти се отпява да ги опиташ, само за да направиш напук на населението, ако ме разбираш.

Намирането на „Уестман“ се оказа по-трудно, отколкото трябваше да е, защото в градския архив нямаше никакъв адрес за компания „Уестман“. Съществуваха, просто не си бяха регистрирали адреса. На мен ми се стори странно, но не и на чиновника; предполагам, че се е сблъсквал с подобно нещо и преди. Собственикът обаче беше вписан, само че името му не беше Уестман. Беше някаква си „Борса Брюгън“. Има ли „Брюгън“ адрес? Няма. Собственикът вписан ли е? Да. „Гаранции и сигурност Северен пристан“. С какво се занимават „Гаранции и сигурност“? Представа нямам. Разбираш ли,

чиновникът не умираше от желание да ми помогне — само ми посочи къде да погледна и ме остави да се оправям сам, при това похарчих три империала, докато го склоня. Тъй че се зарових в прашасалите стари бумаги — напоследък бях свикнал с тая работа.

„Гаранции и сигурност Северен пристан“ нямаха регистриран собственик. Нищо. Само едно празно поле, където „Декларация за вписване“ изискваше името на собственика и някаква нечетлива драсканица за подпис. Но — чудо на чудесата — този път имаше адрес — „Фирис Билдинг“, номер 31.

А-ха. Виждам, че очите ти светнаха. Мислиш си, намерихме я връзката с Фирис. Донякъде.

Фирис Билдинг го намерих без никакви трудности — чиновникът ми каза къде се намира, след като ме изгледа все едно, че съм пълен идиот, щом задавам такъв въпрос. Беше в края на хълма Шруд, тоест почти в края на града, и се оказа достатъчно висока сграда, за да има хубава гледка. Много хубава гледка, отгоре — сградата беше висока шест етажа, Кийра, и вонеше на много пари, ако можеше да се съди по лъскавия мрамор в основата и стъклените прозорци на последния етаж. Мисълта, че трябва да вляза в нея, ме изнервяше, ако можеш да ми повярваш — беше като първия път, когато отидох в Черен замък. Не толкова силно може би, но същото чувство, че си се озовал в седалището на нечия власт.

Лойош ми изшепна в ума: „Какъв ти е проблемът, шефе?“ Не можах да му отговоря, но въпросът ми прозвуча някак успокоително. Отпред имаше еднокрила дървена врата, без никакъв печат на нея, но над прага в каменния зид беше издялано „ФИРИС“, със символа на дома Орка.

Влязох. Нищо и никой не можеше да ми каже накъде да тръгна. Имаше отделни помещения, всяко с врата, на които се четяха нищо не говорещи табелки като „Кътър и Кътър“. Обиколихме целия етаж, разположен в квадрат, с открито стълбище в другия край. Казах: „Лойош“.

„Тръгвам, шефе“.

Изваках до стълбището. Нагоре-надолу по стълбите минаха няколко добре облечени граждани, орка, криота и един лиорн, хвърляха ми по един бегъл поглед, решаваха, че мърляво облеченият източник не заслужава вниманието им, и ме подминаваха. Една орка

спря и попита имам ли нужда от нещо. Отговорих ѝ, че нямам, и тя си продължи по пътя. Скоро Лойош се върна.

„Е?“

„Офисите на горния етаж са по-малки и стават все по-малки нагоре, до шестия, там не можах да вляза“.

„Врата?“

„Мда. Заключена“.

„А-ха“.

„Номер трийсет и едно е на петия етаж“.

„Добре. Да вървим“.

Изкачихме петте етажа и Лойош ме отведе до табелката с номер 31, окачена над завесата на входа. Над входа също така имаше табелка с черни букви, на която пишеше „Застраховки Браунбъри“. Влязох, без да почукам.

Зад бюрото седеше много блед лиорн, прелистваше дебела счетоводна книга и сравняваше съдържанието ѝ с фишове от една кутийка. Вдигна глава и като ме видя, леко се ококори.

— Мога ли да ви услужа с нещо?

— Може би — рекох. — Вие ли сте Браунбъри?

— Не, но работя за „Застраховки Браунбъри“. С какво мога да ви помогна?

Не ме удостои с повече информация, но продължаваше да ме гледа с учтиво любопитство. Всъщност погледът му пробягваше повече към Лойош.

— Всъщност търся „Гаранции и сигурност Северен пристан“ — казах аз.

— А. Е, мога да ви помогна.

— Чудесно.

Офисът беше малък, но с втори вход, покрит също със завеса, на отсрещната стена. Зад него несъмнено имаше друга стая с друго бюро, с друг лиорн, проверяващ друга счетоводна книга.

— Разбирам, че „Гаранции Северен пристан“ притежава „Борса Брюгън“ — казах предпазливо.

Лиорнът се намръщи.

— „Борса Брюгън“ ли? Боя се, че не съм чувал за тях. С какво се занимават?

— Собственици са на „Уестман, племенница и племенник, холдинг недвижими имоти“.

Лиорнът поклати глава.

— Боя се, че и за тях не съм чувал.

Завесата се открехна, една глава надникна, после жената пристъпи в стаята и застана до бюрото. Сто процента орка; дадох ѝ някъде към седемстотин. Никак не изглеждаше зле, стига да си падаш по драгарки. Беше със сини панталони, семпла бяла блуза, обшита със синьо, и силно стегната назад коса.

— „Уестман Холдинг“ ли търсите?

— Да.

— От вашите ли е, Лийн? — попита мъжът.

— Да. — И пак се обърна към мен. — С какво мога да ви помогна?

— Вие ли държите правата по наемния договор с една дама на име, въъ, Апчихукъ или нещо такова?

— Да. Тъкмо се канех да се видя с нея по въпроса. Вие сте нейният адвокат?

— Нещо такова.

— Моля, елате отзад и да седнем. Казвам се Лийн. А вие?

— Падрайк.

Влязох след нея в кабинетчето, където едва имаше място за мен, за нея, бюрото ѝ и кантонерката с папки. Бюрото беше чисто, освен приборите за писане и две дебели книги в черна кожена подвързия, счетоводни тефтери сигурно. Седнах на едно дървено столче.

— Е, какво мога да направя за вас? — попита Лийн. Определено беше най-учтивата орка, която съм срещал.

— Бих искал да разбера защо клиентката ми трябва да напусне земята си.

Лийн кимна, сякаш беше очаквала въпроса.

— Указания от централната компания. Боя се, че не мога да ви кажа точно защо. Смятаме, че предложението, което ѝ направихме, е съвсем разумно...

— Не това е проблемът.

Изглеждаше изненадана. Навярно не беше свикнала да я прекъсва източник, навярно не беше свикнала да я прекъсва адвокат, навярно не беше свикнала с хора, които не се интересуват от пари.

— Какъв точно е проблемът? — попита с тон на човек, който се старае да бъде учтив пред явна провокация.

— Тя не иска да напусне земята си.

— Боя се, че се налага да го направи. Ние сме дъщерна фирма. Централата...

— Тогава мога ли да говоря с някой от централата?

Тя ме изгледа съсредоточено за миг и отвърна:

— Защо не.

Драсна име и адрес на късче хартия, духна да засъхне мастилото и ми го подаде.

— Благодаря.

— За мен беше удоволствие, сър Падрайк.

Кимнах на мъжа в офиса, който беше толкова записан в счетоводната си книга, че не ме забеляза, спрях се в коридора, погледнах бележката и се изсмях. Гласеше: „Лейди Цепра, Цепра Холдинг, 20“. Без адрес на сграда, което значеше, че е в същия билдинг. Поклатих глава, тръгнах обратно надолу по стълбището и пуснах Лойош напред.

Върна се след минутка.

„Третият етаж“.

„Добре“.

Тъй че тръгнахме към третия етаж.

Схващаш ли вече идеята, Кийра? Браво на теб. Значи няма нужда да ти описвам останалата част от деня: беше общо взето същото. Никъде не срещях съпротива, всички бяха много учтиви и по някое време стигнах до отговора, един вид.

Когато се върнах при къщата, беше вече късно вечерта. Бъди ме поздрави, като завъртя и опашка и задник. Приятно ми стана, че съм липсвал на някого.

„Стига да не се замисляш много за причината“.

„Млъкни, Лойош“.

Влязох и видях, че Савн спи на купчината си одеяла. Старата седеше пред огъня и пиеше чай. Не се обърна. Лойош прелетя да поздрави Роуца, свита на кълбо до Савн. Попитах:

— Какво разбра за момчето?

— Още не знам достатъчно. Мога да ти кажа, че работата е по-дълбока от удара по главата, но ударът по главата е отключил всичко.

Надявам се скоро да разбере повече.

— А с лекуването му?

— Първо трябва да разбере какво не е наред.

— Ясно.

— При тебе как е?

— А, добре съм, благодаря.

Обърна се и ме изгледа ядосано.

— Какво разбра?

Седнах до онова, което минаваше уж за кухненска маса, и въздъгнах.

— Ти си едно малко, много малко колелце в огромната гадна машина.

— Какво значи това?

— Умрял е един човек — Фирис.

— Това го чух. И какво?

— Притежавал е много компании. Когато умрял, се оказало, че повечето от тях нямат никакви сериозни активи освен офисно обзавеждане и такива неща.

— И за това чух нещо.

— Земята ти е собственост на компания с големи дългове и трябва да се продаде, преди съдът да я продаде на търг. Това, което трябва да направим, е сами да купим мястото. Каза, че имаш пари...

— Нямам — сопна се старата.

— Моля?

— Казах, че имам, но съм сбъркала.

— Не разбирам.

Тя се обърна отново към огъня и мълча няколко минути.

— Вложила бях всичките си пари в една банка. Преди два дни, докато ти беше навън, дойде куриер и ми съобщи, че...

— А-ха. Банката е поредната, нали? Фирис ли я притежаваше?

— Да.

— Значи всичко е затрито.

— Късмет ще имам, ако си върна по два глобуса за всеки империал.

— А-ха — повторих.

Седях и дълго мислих. Накрая рекох:

— Добре. Това усложнява нещата, но не чак толкова. Аз имам пари.

Тя отново ме погледна през рамо, с почти безизразното си сбръчкано лице. Казах ѝ:

— Някъде има някой, който притежава тази земя, и някъде има някой, който отговаря за тази банка...

— Фирис. А той е мъртъв.

— Не. Има някой, който ръководи тези неща. Някой върти имението. И по-важното, има някой много богат кучи син, на когото трябва да се приложи подходящият натиск, за да вземе подходящия лист хартия и да напише на него подходящото нещо. Това не би трябвало да обърка нищо — има си предимства в това да си малко колелце в голямата машина.

— Как смяташ да го откриеш този митичен богаташ?

— Още не знам. Но първата стъпка е да проследим нишките на властта от горе надолу.

— Не мисля, че тази информация е публична.

— Аз също.

Затворих очи и се замислих за най-неприятната част от работата ми: ровичкане из планове, проследяване маршрута на охраната, измъкване на банална информация от хора, без да разберат, че го правя, и всичко това — само за да можем евентуално да се доберем до идея как да подходим към проблема. Поклатих самосъжалително глава.

— Е? — попита старата, след като беше изчакала достатъчно, за да се увери, че няма да кажа нищо повече. — Какво ще направиш? Ще откраднеш документите на Фирис?

— Приличам ли ти на крадец?

— Да.

— Благодаря.

Тя изсумтя.

— За съжаление не съм — добавих.

— И сега какво?

— Обаче познавам един.

ИНТЕРЛЮДИЯ

— Да си загуби човек пръста...

— Е, заздравял е.

- Боли ме само като си го помисля. Как ли е станало?
- Не знам.
- Не го ли попита?
- Като че ли не беше склонен да говори за това. Нали го знаеш как се държи, когато не иска да говори за нещо?
- Да. Също като теб.
- В смисъл?
- Премълчаваш някои неща, нали?
- Не го правя съзнателно — не и дотук поне. По-нататък сигурно ще има неща, които бих предпочела да не обсъждаме. Но и да ти кажех всичко, което помня, така, както го помня, пак щяхме да сме дотук...
- Разбирам. Хмм.
- Какво има?
- Просто си помислих колко ще е доволен, ако разбере, че цял следобед си говорим за него.
- Няма да му кажа.
- Все едно.
- Да продължа ли?
- Чакай първо да си поръчаме още чай.
- Добре.

3.

След като свърши разказа си, го погледнах, стъписана от няколко неща, но не знаех какво да кажа или да попитам. Първо, бях забравила, че когато Влад започне да разказва някаква история, е най-добре да си напълниш една висока чаша с нещо и да се приготвиш да слушаш дълго. Помислих си за това, както и за всичко, което ми беше разказал, и накрая попитах:

— Кого е убило момчето?

— Един тип. Казваше се Лораан.

Овладях реакцията си, зяпнах Влад и зачаках.

— Знаеш кой беше, нали — каза той.

— Знам. Следя ти кариерата. Мислех, че отдавна е мъртъв и непресъживим.

Влад сви рамене.

— Обясни си го с Мороулан. Или по-скоро с Чернопрът.

Кимнах.

— И момчето ти спаси живота?

— Простият отговор е „да“. За по-сложния би ми отнело цяла седмица.

— Но си му длъжник.

— Да.

— Разбирам. Какво стана, докато ме чакаше?

— Научих за Фирис всичко, което е известно, и малко неща, които не са известни.

— Какво научи?

— Не много. Обичал е да се говори за него, обичал е да притежава разни неща, не е обичал да се знае какво крои. Счетоводителите ще имат доста работа, докато разберат какви са му дълговете и колко му е капиталът — предполагам, че наследниците му са доста изнервени.

— Без онези документи ще им е доста трудно.

— Мда. Но сигурно ще ги върна, след като приключа. Просто бързам повече от тях.

— Друго какво стана?

— В смисъл?

— С момчето.

— О. Нищо. Тя продължава да се опитва да разбере. Сигурно не е много лесно да разбереш какво става в нечия глава.

— Какво точно му прави?

— Гледа го по цял ден в очите.

— Да си усетил магия?

— Не.

Помислих малко и казах:

— Я ме заведи в тази къща. Искам да я видя. Искам да се запозная с тази жена, а и там можем да прегледаме информацията не по-зле, отколкото другаде.

— Ние?

— Да.

— Ами добре.

Тръгнахме за къщата пеш. Обичам да вървя; не го правя много често. Разстоянието беше около четири мили, навътре в горите, и къщичката наистина се оказа боядисана в толкова ярко синьо, че изпъкваше сред зеленината наоколо и ефектът наистина беше ужасен.

Щом се приближихме, от вратата на къщата изхвърча някакво червеникаво куче, застана пред нас и замаха с опашка, изплезило език. Подуши ме, отдръпна се, килна глава на една страна, излая два пъти, приближи се и ме подуши отново. След като се посъветва с кучешкия си усет, реши, че общо взето всичко ми е наред, и ни попита дали искаме да си поиграем. Отговорът ни се позабави, на кучето му омръзна да чака и изтича обратно до къщата. Вратата се отвори и домакинята, жена на почтена възраст, застана на прага.

— Това е приятелката ми Кийра — каза Влад. — Твоето име няма и да се опитвам да го произнасям.

Матроната ме погледна, кимна ми и каза:

— Хвдф'рджаанцъ.

— Хвдф'рджаанцъ — повторих.

— Кийра — каза тя. — Приличаш ми на джерег.

Усетих, че Влад нито погледна към мен, нито се ухили. Свих рамене. Старата дама каза:

— Наричай ме „Майко“. Всички тука ме наричат така.

— Добре, Майко.

Тя се обърна към Влад.

— Научи ли нещо?

— Все още не. — Той вдигна пакета, който му бях дала. — Тъкмо се каним да прегледаме тези неща.

— Е, влизайте.

Последвахме я, кучето влезе след нас. Вътре се оказа по-зле, отколкото ми го беше описал Влад. Савн седеше на едно столче пред огъня, зяпнал в една точка. Побиха ме тръпки. Гледката беше шантава. И тъжна.

— Боен шок — промълвих неволно.

— Какво? — попита старата.

Поклатих глава. Савн изглеждаше симпатичен младеж, като за текла — слабичък, може би малко изпит, но със здрави кости. Хвдф'рджаанцъ седеше до него, галеше го по врата и го гледаше в лицето.

— Тук ли ще отседнеш? — обърна се тя към мен.

— Настанила съм се в града.

— Добре.

Влад отиде до масата, извади документите и започна да ги преглежда. Коленичих до момчето и погледнах в очите му. Видях в тях отражението си и нищо повече. Зениците му бяха малко разширени, но пък в стаята беше сумрачно, и бяха с еднаква големина. Изкусих се да направя малка магия, но се въздържах. Всъщност осъзнах, че в къщата не витае много магия — няколко прости заклинания против прах и насекоми, едно върху кучето, да го пази от паразити, и толкова.

Усетих, че жената ме наблюдава. Продължих да се вирам в очите на момчето, въпреки че не знаех какво точно искам да видя. Старата каза:

— Крадла си значи.

— Така казват.

— Мене два пъти са ме обирали. Първия път беше преди години. По време на междуцарствието. Много млада ми изглеждаш, едва ли го помниш Междуцарствието.

— Благодаря.

Тя се изсмия късо.

— Втория път беше по-наскоро. Не обичам да ме крадат.

— Никой не обича.

— Пребиха мъжа ми — за малко да го убият.

— Аз не бия хората, Майко.

— Само им влизаш в къщите.

Отклоних темата.

— Когато работиш с умствено болни, страх ли те е, че можеш да прихванеш болестта?

— Винаги. Точно затова трябва да внимавам. На никого няма да мога да помогна, ако си заплетя мозъка, вместо да разплетя този на болния.

— Звучи разумно. Разбирам, че си се занимавала много с това?

— Доста.

— Колко?

— Доста.

— Трябва да влезеш в ума му, нали?

— Да.

Погледнах я.

— Страх ли те е?

Тя извърна очи.

— И мене щеше да ме е страх. Да проникнеш в чужди домове не е толкова страшно, колкото да проникнеш в чужди умове. — И добавих: — Пък и е по-доходно.

Усетих, че Влад ме гледа, и също го погледнах. Беше чул разговора ни и сякаш се мъчеше да реши дали иска да се ядоса. След малко отново наведе очи над документите на масата.

Станах, отидох при кучето и се запознахме. Като че ли все още изпитваше леко подозрение към мен, но изглеждаше склонно да прояви снизхождение. След малко Хвдф'рджаанцъ стана и каза:

— Добре. Ще започна утре.

Когато отидох там рано на другия ден, Влад беше разпънал на масата голям лист — не знам откъде го беше намерил — и го беше

нашарил с кръгчета, черти и стрелки. Застанах зад него, погледах малко и попитах:

— Къде е момчето?

— Излязоха да се разходят със старата. Взеха Роуца и кучето.

— А Лойош?

— Хвърчи тука навън. Мъчи се да си спомни дали знае как се ловува.

Личеше му по физиономията, че го е подхвърлил на Лойош и е останал доволен от себе си.

— Някакъв напредък?

Той сви рамене.

— Фирис не е обичал да казва много неща на хората си.

— Кажи ми какво си разбрал.

— „Фирис и компания“ е транспортна компания с около двеста служители. Това е всичко, доколкото мога да преценя. Повечето други неща, които е притежавал, изобщо не са свързани с транспортната компания, притежавал ги е чрез близки — жена му, сина му, дъщерите му, сестра му и няколко приятели. И повечето от тях са в дългове и всъщност никога не са били платежоспособни — всичко от самото начало е било една голяма измама, подлъгал е банки да му отпуснат кредити, използвал е заемите, за да направи така, че фирмите му да изглеждат големи, за да може да вземе нови заеми. Така е действал.

— И ти си го разбрал?

— Да.

— Та ти дори не си счетоводител.

— Не съм. Но не е нужно да го доказвам счетоводно. Разбрах го, защото открих на кои компании е дърпал конците, видях кои са били собствениците им и прочетох бележките му. Във всичко това няма нищо незаконно, но ти дава много ясна картинка, ако поискаш да я видиш.

— Колко голяма е играта?

— Не мога да кажа. Доста голяма, предполагам.

— Какво е правното положение?

— Не знам. Сигурен съм, че Империята ще се опита да разнищи аферата, но ще отнеме години.

— А междувременно?

— Не знам. Трябва да направя нещо, но не знам какво.

Савн и Хвдф'рджаанцъ се върнаха и седнаха до огъня. Жената взе в шепите си ръцете на момчето и започна да ги разтрива. Изражението ѝ отказа и мен, и Влад да задаваме въпроси. Той гледаше мълчаливо. Усетих, че е напрегнат. Заговорих го отново.

— Трябва скоро да предприемеш нещо, нали?

Отвърна ми с полуусмивка.

— Би било добре. Но не мога да си позволя да се издъня в това. Първо трябва да знам какво правя. От което става още по-засукано. — После попита: — Ти защо ми помагаш, впрочем?

— Допускам, че правиш списък на всички фирми, за които си разбрал, и на собствениците им.

— Да. В Градския съвет физиономията ми сигурно им е омръзнала.

— Това може да ти създаде проблем след време.

— Може. Надявам се, че ще съм се разкарал отдавна и ще е все едно.

— Идеята не е лоша.

— Да.

— Не може да се избегне, предполагам. Мислиш ли, че ще е разумно да си изберем някой от играчите и да го понавестим?

— Естествено. Стига да знам какво да питам. Трябва да разбере кой всъщност владее земята и...

Двамата с Лойош реагирахме едновременно на внезапната магия, появила се в стаята, Влад — само миг след нас. И тримата се извърнахме към Хвдф'рджаанцъ, която държеше Савн за раменете и мърмореше нещо. Погледахме ги около минута, но нямаше какво да му се обсъжда. Окашлях се.

— Та какво казваше?

Влад отново се обърна към мен и ме изгледа тъпо.

— Не помня.

— Нещо, че трябвало да разбереш кой е истинският собственик на земята.

— А, да. Да. Всъщност искам да видя как ще изглежда цялата картина, когато Империята приключи с разследването си, примерно след двеста години. Но не мога да чакам толкова дълго.

— Бих могла да науча нещо.

— Какво?

— За дома Джерег.

Влад се намръщи.

— Дали джерег може да са замесени?

— Не знам дали сме замесени. Но щом Фирис се е занимавал с нещо незаконно и то е носело много пари, напълно е възможно джерег да са включени някъде по веригата.

— Звучи логично — каза Влад.

Лойош продължаваше да гледа съсредоточено жената и момчето. Влад се умълча за няколко мига. Зачудих се какво ли си казват двамата. Дали си говореха с думи, или това, което си предаваха, беше непреводимо? Никога не съм имала познайник, но пък аз не съм вещер. После Влад попита:

— Имаш ли връзки тук?

— Да.

— Добре. Тогава го направи. Аз ще се опитам да го сглобя всичко това.

— Студено — каза старата. — Колко студено. Студено.

Погледнахме я. Не трепереше изобщо, а и в къщата беше доста топло. Ръцете ѝ все още бяха на раменете на Савн и тя продължаваше да се вира в очите му.

— Не мога да го махна — продължи тя. — Не мога. Да намеря студената точка. Не мога да го махна. — После замълча.

Погледнах Влад и вдигнах ръце.

— Е, аз да си тръгвам.

Кимна ми и отново се наведе над листовете. Тръгнах към вратата. Кучето плесна лениво с опашка и отново отпусна муцуна на предните си лапи.

До Северен пристан имаше две-три мили, но вече го бях поопознала и можех да си избира удобно място за телепорт, тъй че веднага се озовах на тясната уличка зад една заложна къща и стреснах с появата си две хлапета. Зяпнаха ме за миг сащисани, после продължиха с хлапащините си. Завих на ъгъла и влязох в тъмното дюкянче. Мъжът на средна възраст зад тезгяха ме погледна, но го спрях, преди да успее да отвори уста:

— Съжалявам, но ще те разочаровам, Дор.

— Какво, нищо ли нямаш за мен?

— Тц. Искам да се видя с човека горе.

— Само за минутка...

— Другия път.

Той сви рамене.

— Знаеш пътя.

Горкият Дор. Обикновено, когато ходя в дюкяна му, е защото имам нещо много „горещо“ и не мога да го разтоваря в Адриланка, а това означава, че ще получи нещо добро и на добра цена. Но не и днес. Минах покрай него в задната част на дюкяна, качих се по стълбите и влязох в една хубава спретната стаичка, където чакаха двама биячи. Единият, много мрачен тип с остра глава все едно, че са му я оформяли във фуния, седеше пред следващата врата. Другият — ръцете му висяха висяха като на чучело и изглеждаше точно толкова интелигентен, въпреки че външността може да лъже — беше подпрял гръб на стената. Не дадох вид, че са ме познали. Попитах:

— Стони вътре ли е?

— Кой пита? — рече онзи с острата глава.

Усмихнах се ведро.

— Ами аз, кой.

Той се навъси.

— Кажу ми, че е Кийра.

И двамата се опулиха. Винаги става така. Много е удовлетворяващо. Единият стана, отмести стола и надникна в другата стая. Каза нещо тихо, след което чух гласа на Стони:

— Тъй ли? Пусни я да влезе.

Биячът възрази нещо и Стони извика по-силно:

— Пусни я, казах.

Типът се обърна към мен и се отмести настрана. Пристъпих покрай него и приклеках леко в реверанс — реверансът изглежда тъпо, когато си с панталони, но не можах да се сдържа. Отдръпна се от мен, сякаш го беше страх, че ще му свия кесията, докато минавам. Интересно, защо хора, които са готови да влязат в гибелна ситуация, без да им мигне окото, толкова често ги е страх от човек, който само краде разни неща? Дали е заради унижението? Или просто защото не знаят как го правя? Така и не мога да разбера. Много хора я имат тази реакция. Досява ми се да им свия кесииите.

Кабинетът на Стони беше заблуждаващо малък. Казвам заблуждаващо, защото мястото му в организацията беше много по-

високо, отколкото си мислеха повечето хора, включително и неговите. Той смяташе, че така е по-безопасно. Това го бях открила съвсем случайно и по предположения, когато ме бяха наели да задигна нещо от един от лакеите му и се натъкнах на системата му за сигурност. Самият Стони също се държеше много заблуждаващо. Изглеждаше като едър зъл тъп и брутален бияч, за каквито ни взимат всички от Лявата ръка. Всъщност не знам да е правил нещо, което да не е добре пресметнато — дори прословутите му избухвания като че ли винаги завършваха с изчезването на подходящите хора и нищо повече. С течение на годините се бях постарала да го разгадая и мнението ми в момента беше, че е в организацията не заради властта, нито заради удоволствието да прецаква Имперската гвардия, или за нещо друго — искаше само да натрупа много пари, да се подсигури много добре и смяташе след това да се оттегли. Знаех, че не мога да го докажа, но нямаше да се изненадам, ако някой ден просто си събереше багажа и изчезнеше, за да изкара остатъка от живота си в събиране на миди и охлюви на малкото си островче.

С годините постепенно му бях дала да разбере, че знам къде стои в организацията, а той постепенно беше престанал да се прави, че не е така, щом останехме насаме. Възможно беше да му харесва, че има някой, пред когото може да зарече играта за малко, но се съмнявам.

Всичко това мина за миг през ума ми, докато седах на единствения свободен стол в стаята — тя едва побираше моя стол, неговия и бюрото. Той ме посрещна с:

— Трябва да е нещо голямо, щом си дошла тук.

Гласът му беше груб и дрезгав, отиваше на характера, който си беше избрал да играе. Допусках, че го докарва изкуствено, но не го бях чувала да говори другояче.

— И да, и не — отвърнах.

— Проблем ли има?

— В известен смисъл.

— И ти трябва помощ?

— Нещо такова.

Стони поклати глава.

— Точно това харесвам най-много у теб, Кийра. Как обясняваш всичко съвсем ясно.

— Моята част не е голяма и това, което ми трябва, не е голямо, но е част от нещо голямо. Не поисках да се срещнем някъде, защото те моля за услуга, а ти не получаваш нищо, тъй че не исках да те излагам на показ. Но услугата не е за мен, а за друг.

Той кимна.

— Е, така вече всичко става съвсем ясно.

— Какво знаеш за Фирис?

Въпросът леко го стъписа.

— Орката ли?

— Да.

— Мъртъв е.

— Да де.

— Дължал е много.

— Мда.

— Повечето му неща ще се разпродадат за дългове.

— Точно това харесвам най-много у теб, Стони. Как намотаваш информация, която никой друг не знае.

Пръстите му нервно забарабаниха по бюрото. Не откъсваше очи от мен.

— Какво по-точно искаш да знаеш?

— Интересна организацията в него и в бизнеса му.

— Твоя интерес какъв е?

— Казах ти. Услуга за един приятел.

— Мда.

— Голяма тайна ли е, Стони?

— Да. Голяма.

— Много високо ли стига?

— Да. И са забъркани много пари.

— И сега се опитваш да решиш колко да ми кажеш като услуга.

— Точно така.

Изчаках. Каквото и да кажех, нямаше да мога да му въздействам, освен ако сам не решише да се открехне.

— Е, добре — въздъхна той накрая. — Ето какво ще ти кажа. Много хора имаха книжа у тоя. Проклетие. *Всички* имаха. Някои големи банки ще се гътнат, а някои хора от организацията изведнъж ще си вземат отпуска. Не става въпрос за мен, но сме вътре.

— А ти?

— Не съм се забъркал пряко, тъй че може да се оправя.

— Ако ти трябва нещо...

— Да. Благодаря.

— Как е умрял?

Стони разпери ръце.

— Бил на една от проклетите си от Вийра яхти, подхлъзнал се и си ударил главата в перилото.

Изгледах го накриво. Той поклати глава.

— Никой не искаше да умре, Кийра. В смисъл, единственият начин да си върнем инвестициите беше, ако далаверата му спечели, а след като умря, няма начин изобщо да си ги върнем.

— Сигурен ли си?

— Кой може да е сигурен? Аз не исках да умре. Не знам някой да е искал да умре. Империята изпрати най-добрите си следователи и смятат, че е нещастен случай.

— Добре. Що за човек беше той?

— Мислиш, че съм го познавал?

— Заел си му пари, или поне си мислел да му заемеш. Познавал си го.

Усмихна се, след това ме погледна замислено — не вярвам някой да го е виждал с това изражение.

— Целият беше повърхност, разбираш ли ме?

— Не.

— Все едно че нарочно се държи така, както смята, че трябва да се държи. Изобщо не можеш да надникнеш вътре.

— Звучи ми познато.

Намекът мина покрай ушите му.

— Стараеше се да изглежда излъскан, професионален, пресметлив — да накара всички да повярват, че е идеалният буржоа. И да ги впечатли — винаги искаше да впечатли.

— С това колко е богат ли?

Стони кимна.

— Да, точно. И с връзките си, и с това колко е добър в бизнеса си. Мисля, че за него това — да впечатлява — беше по-важно от парите.

Кимнах окуражително. Стони се усмихна.

— Още ли искаш?

— Да.
— Трябва да знам защо.
— Малко е объркано.
— Объркано? — Изгледа ме така, както сигурно аз поглеждам Влад, когато реша, че *той* обяснява объркано.
— Заради този мой приятел.
— А-ха.
Засмях се.
— Добре, зарежи. Дължа една малка услуга — добавих неискрено. — Става дума за една стара жена. Ще я изгонят от земята ѝ, защото всеки продава всичко, за да отложи фалита заради тази каша с Фирис.
— Стара жена? Ще ѝ направят запор на земята? Майтапиш ли се?
— Не.
— Не го вярвам.
— Щях ли да измисля точно такова нещо?
Той поклати глава и се изкиска.
— Не, едва ли. И какво смяташ да направиш?
— Още не знам. Просто искам да разбера каквото мога, после ще помисля. — Във всеки случай, и да имаше Влад друг план, не ми го беше споменал. — Какво друго можеш да ми кажеш?
— Ами, беше на около хиляда и четиристотин. Никой не бил чувал за него преди Междударствието, а когато то свършило, се издигнал много бързо.
— Колко бързо?
— Към края на първи век вече бил много богат.
— Бързичко е.
— Аха. После загубил всичко, след някакви си четиридесет-петдесет години.
— Загубил всичко?
— Аха.
— И е опитал пак?
— Още два пъти. Като всеки път ударът е по-голям и сгромолясането — по-тежко.
— Същият проблем? Същите хартиени замъци?
— Да.

— Транспорт?

— Аха. И корабостроене. Винаги е започвал с това.

— Пък казват, че хората се учили.

— Критицизъм ли беше вложен в това, Кийра? — Изглежда ме малко по-твърдо.

— Не. Любопитство. Знам, че не си глупав. Повечето хора, от които е заемал, също не са. Как го е правил?

Стони се отпусна.

— Да можеше да го видиш как действа.

— В смисъл? Добър търговец?

— Не само това. Дори когато се издънеш, няма начин да го разбереш. Разбира се, когато се издъни някой богат, това не се отразява много на начина му на живот — пак си му остава имението, пак си ходи във всички клубове, има си частния кораб и големите каляски.

— Това е ясно.

— Тъй че започва далаверата с тези неща. Отидеш да поговориш с него и след няколко минути забравяш, че се е издънил. После секретарите му почват да тичат да им подпише това-онова или да го питат за тая или оная голяма сделка, главата ти се замайва и започваш да мислиш, че е на върха на света. — Стони поклати глава. — Не знам. Чудил съм се дали не е карал секретарите си нарочно да въртят тази игра, само за да изглежда, че бизнесът му върви добре; но вършеше работа. Накрая винаги си тръгваш убеден, че стои много високо и че е по-добре ти да яхнеш коня, преди да го е яхнал някой друг.

— И много от нас са яхнали коня.

— Много джереги ли? О, да.

— И сме нагазили дълбоко.

— Да.

— Това не е добре за проучването ми.

— Притесняваш се, че може да се спънеш в организацията? Това ли?

— Отчасти и това.

— Възможно е.

— Ясно.

— И ако се случи?

— Не знам.

Той поклати глава.

— Не бих искал да пострадаш, Кийра.

— Аз да не би да искам? Колко извън Северен пристан излиза това?

— Трудно е да се каже. Всичко е съсредоточено тук, но беше започнал да се разширява. Имаше кантори на други места, разбира се — с транспортния бизнес няма начин да не е така. Но колко далече е стигнало, не мога да кажа.

— Как вървяха нещата, преди да умре?

— В смисъл?

— Оставам с впечатлението, че се е клатило под краката му.

— Направо се тресеше. Говореше се, че е раздул много и че всичко ще рухне.

— Хм.

— Още ли се чудиш дали не го е светнал някой?

— Много голямо съвпадение изглежда.

— Знам. Но не мисля. Виж, един слух не съм чул. Империята си направи разледването. Те са адски добри в това.

Кимнах. Това поне беше вярно.

— Добре. Благодаря ти за помощта.

— Няма проблеми. Ако ти трябва още нещо, обади се.

— Добре. — Станах.

— А, между другото.

— Да?

Той се отпусна на стола и се загледа в тавана.

— Случайно да си виждала онзи източник, с когото се мотаеше преди време?

— Имаш предвид Влад Талтош? Типчето, дето прецака представителя на организацията в Империята? Онзи, дето всички искат да го пратят през Пропадите? Дето носи толкова злато на главата си, че косата му искри? Дето организацията го търси толкова отчаяно, че всеки, с когото го видят, най-вероятно ще изчезне за дълга сесия от въпроси и отговори с най-добрите специалисти по извличане на информация от организацията? Него ли имаш предвид?

— Мда.

— Тц.

— Така си и мислех. Е, до скоро, Кийра.

— До скоро, Стони.

4.

Първата ми стъпка беше да кажа на Влад какво съм научила. Но трябваше много да заобикалям, за да не ме проследят, тъй че ми отне цял ден, докато стигна до къщата. Когато взех последния завой, Влад ме чакаше на пътеката, на петдесетина крачки от къщичката. Това малко ме стъписа, защото не съм свикнала да ме виждат толкова бързо дори когато не се опитвам да се промъкна незабелязано, но се сетих, че сигурно ме е забелязал Лойош. Трябваше да запомня да внимавам много, ако ми се наложи някога да се промъкна крадешком покрай този източник.

Беше само по панталони и ботуши. Горната част на тялото му беше обрасла с къдриви косми и беше силно изпотен, въпреки че не дишаше тежко.

— Хубава вечер — казах.

Той кимна.

— Какво правеше?

— Упражнявах се. — Посочи едно дърво на трийсетина крачки от нас. От дънера стърчаха няколко ножа. После пипна дръжката на сабята си. — Намушках и сянката си няколко пъти.

— Болеше ли?

— Само когато не улучех.

— А тя рани ли те?

— Не. Но за малко.

— Радвам се, че си поддържаш формата.

— Всъщност не съм го правил напоследък, но си помислих, че може би е време.

— Хм.

— Освен това трябваше да изляза навън.

— О?

— Вътре е гадно — каза Влад и посочи към къщата.

Повторих:

— О?

— Старата почна да прави каквото обеща.
— И?
Той поклати глава.
— Каж ми.
— Всичко се е прецакало.
— Това новина ли е?
Влад ме погледна накриво.
— Извинявай — казах.
— Продължава да си мисли, че е убил сестра си или че трябва да я спаси, или нещо такова.
— Сестра си?
— Да. И тя беше забъркана. Чувства се виновен за нея.
— Друго какво?
— Ами, той е текла, а Лораан е господарят му, а щом си селянин, не правиш това, което направи той. Портата на смъртта, Кийра. Само като пипнеш моргантско оръжие...
— Да.
— Тъй че щом не е убил Лораан, значи е убил сестра си.
— Това не го разбрах.
— И на мене не ми е много ясно — каза Влад. — Но това виждаме. Или си мислим, че виждаме това. Не е много ясно и е повече предположение, но така изглежда в момента. А и това тряскане по главата...
— То какво е направило?
— Тя смята, че може да има частична загуба на паметта, която допринася за цялата работа.
— Все по-добре и по-добре.
— Да бе.
— И сега какво?
— Не знам. Старата смята, че трябва да намерим начин да общуваме с него, но не знае как.
— Той чува ли ни, когато говорим? Вижда ли ни?
— О, да. Но сме като някакви образи насън, тъй че това, което казваме, не е важно.
— А какво е важно? В смисъл, тя е го е сондирала, нали? Какво прави той там вътре, в главата си?
Влад сви рамене.

— Опитва се да опази сестра си от мен, или от Лораан, или нещо такова.

— Непрекъснат кошмар.

— Точно така.

— Гадно.

— Да.

— И нищо не можеш да направиш.

— Във всеки случай засега не мога да измисля нищо.

— Ако можеше да влезеш сам, в смисъл, в ума му...

— Разбира се. Щях да го направя. Моментално.

Кимнах.

— Ами тогава да взема да ти разкажа какво научих днес.

— Давай.

— Искаш ли да влезем?

— Не.

— Добре.

Той си навлече ризата, кимна ми и започнах. Беше добър слушател. Стоеше съвсем неподвижно, облегат на едно дърво; само кимваше от време на време. Беше пестелив с въпросите; питаше само колкото да обясня нещо малко по-подробно, много рядко. Лойош се беше отпуснал на рамото му и като че ли също слушаше. Винаги е приятно да си имаш добра публика.

Когато свърших, Влад каза:

— Добре. Интересно беше. И изненадващо, също така.

— Че е намесена организацията?

— Не, не. Не това.

— А кое?

Той поклати глава и потъна в размисъл — все едно че му бях казала повече, отколкото си мислех, което бе напълно възможно. Затова му оставих прилична пауза и накрая попитах:

— Е, и какво?

Влад отново поклати глава. Испитах леко раздражение, че не казва нищо. Накрая изсумтя.

— Просто не звучи логично.

— Кое не е логично?

— Ти добре ли го познаваш този Стони?

— Доста добре.

— Би ли могъл да те излъже?

— Със сигурност.

— Значи може и това да е. Във всеки случай *някой* е излъгал, някъде по веригата.

— Какво имаш предвид?

— Нека да помисля първо, а? И да си направя някои свои проверки. Искам да проследя нещо. Ще ти кажа утре.

Свих рамене. Когато Влад изпадне в подобно настроение, няма смисъл да се опитваш да го убеждаваш.

— Хубаво. Ще се върна утре сутринта.

Той кимна и когато се обърнах, ме спря.

— Кийра?

— Да?

— Благодаря ти.

— Няма за какво.

На другия ден спях до късно — нямаше причина да бързам. До къщата стигнах някъде към обед и заварих само кучето. Изниза се боязливо и положих известно усилие да се сприятеля с него. Успях, разбира се. Поговорих му малко. Повечето собственици на котки си говорят с тях, но всички собственици на кучета говорят на кучетата си. Не знам защо е така.

Някъде след около час кучето изведнъж скочи и хукна към вратата — Хвдф'рджаанцъ се връщаше със Савн.

— Добър ден, Майко — казах. — Надявам се, че нямаш нищо против, че влязох. Направих клапа.

Тя кимна, накара момчето да седне и затвори кепенците. Осъзнах, че винаги, когато влизах в къщата през деня, кепенците бяха затворени. Налях й клапа и тя я изпи горчива. Попитах:

— Какво научи, Майко?

— Не толкова, колкото ми се ще. — Изчаках. — Мисля, че двата му най-големи проблема са ударът по главата и сестра му.

— Ударът не може ли да се изцери?

— Заздравяло е, външно. Но мозъкът му е пострадал.

— Не, имам предвид, раната вътре дали може да се изцери? Знам, че има заклинатели, които...

— Още не. Не и преди да се уверя, че ако го изцеря, няма да затворя проблема вътре.

— Мисля, че разбирам. А за сестрата какво?

— Чувства се виновен за нея. Гузен е, че се е оказала изложена на онова, което се е случило. — Кимна. — Това е истинският проблем. Според мен той по някакъв начин използва чувството си за вина към сестра си, за да се предпази от това. Създава си фантазии как я спасява, но през цялото време се бои да погледне това, от което я спасява. А после губи контрол над фантазиите си и те се превръщат в кошмар. Още по-лошото според мен е това, че е чиракувал на знахар, тъй че е още по-изтерзан от това, което е направил, отколкото щяха да са повечето селски момчета.

Кимнах. Докато ми говореше така, се беше променила някак — вече не беше старица в горска къщичка, пълна с грозна лакирана дърворезба; беше заклинателка и знахарка, опитна в лечението на човешкия ум. Вече ми изглеждаше съвсем разбираемо, че, както ми каза Влад, местните хора я навестяват от време на време да им реши проблемите.

— Имаш ли някакъв план?

— Не. Твърде много неща не разбирам. Ако тръгна слепешката, ще го унищожа. И себе си също.

— Разбирам. — Отворих уста и бързо я затворих. После попитах: — Разходките за какво са?

— Мисля, че е свикнал да ходи. Става неспокоен, когато се заседи дълго.

— А затворените кепенци? Заради него ли са, или просто на теб така по ти харесва?

— Заради него. Твърде много е преживял, твърде много неща е видял, чул и изпитал наведнъж — искам да ги огранича.

— Да ги ограничиш? Но щом се е затворил в главата си, няма ли да помогне, ако му дадеш външни неща, на които да реагира?

— На пръв поглед изглежда точно така. Може дори да се окажеш права. Но в повечето случаи става обратното. Все едно, че се опитва да се спаси от натиск, а всичко, което възприема, само увеличава натиска. Ако бях по-сигурна, щях да създам около него поле, което напълно да го изолира от външния свят. Може пък да се наложи да направя точно това.

— Имала ли си такива случаи преди?

— Искаш да кажеш хора, които толкова са се затворили в себе си, че нямат досег с външния свят? Да, няколко. Някои бяха по-тежки от Савн.

— Успя ли да им помогнеш?

— На двама успях. С трима не можах. — Тонът ѝ беше предпазливо равнодушен.

Единият начин да се възприеме казаното беше, че шансът да успее е по-малък. Другият — че този път е ред да успее. И двата не бяха особено продуктивни, затова казах:

— Как постъпи с тях?

— Стараех се да науча колкото може повече как са стигнали до това положение, изцерих физическия недъг, когато имаше такъв, а след това, когато решах, че са готови, ги повеждах да бродят насън.

— Аха.

— Знаеш ли нещо за броденето насън?

— Да. Какви сънища им даваше?

— Мъчех се да ги поведя през избора, който взимаха сами и който ги отвежда до място, от което не могат да се измъкнат, след което им предлагам друг избор.

— И в три случая не се е получило.

— Да. Поне в един не се получи, защото не знаех достатъчно, когато влязох.

— Изглежда опасно.

— Така си беше. За малко щях да си загубя ума, а със страдация стана още по-зле. Загуби способността си да яде и пие, дори с помощ, и скоро след това умря.

Постарах се да запазя лицето си безизразно, но ми беше трудно. Каква ужасна смърт и колко тежко е да го знаеш, ако тъкмо ти си се опитвала да го изцериш.

— Какво го беше сполетяло?

— Беше пребит от крадци.

— Разбирам. — За малко щях да задам очевидния въпрос, но се отказах. — Сигурно не е леко да се живее с това.

— По-добре е за мен, отколкото за него.

— Не непременно — казах. Мислех си за Пропадите при Портата на смъртта.

— Може и да си права.

— Във всеки случай разбирам защо искаш да си предпазлива.

— Да.

Тя седна пред Савн, хвана го за раменете и го загледа в очите.
След малко каза:

— Изглежда, че е добър младеж, някъде там, вътре. Сигурно би ти харесал.

— Сигурно. Повечето хора ми харесват.

— Дори и тези, които обираш ли?

— Особено тези, които обирам.

Вместо да се засмее, тя каза:

— Откъде си сигурна, че няма да те предам на Империята?

Това ме стресна, макар че не знам защо.

— Ще го направиш ли?

— Може би.

— Може би не трябваше да ми го казваш.

Тя поклати глава.

— Ти не си убиец.

— Откъде знаеш?

— Знам. Другият, източникът, е убиец.

Свих рамене.

— Все едно, какво би могла да кажеш на Империята? Че съм крадла? Те го знаят. Чували са за мен. Че съм откраднала нещо? Ще попитат какво съм откраднала. Ще им кажеш, а през това време Влад ще го е скрил или може би ще го е върнал. И тогава какво? Очакваш ли, че ще са благодарни?

Старицата ме изгледа ядосано.

— Не се каня да ходя да им казвам.

Кимнах. След няколко минути тя каза:

— Не може да си познавала отдавна източника — те не живеят дълго. Но се държиш с него като с приятел.

— Той е приятел.

— Защо?

— И той самият не го знае.

— Но...

— Всъщност питаш дали наистина може да направи това, което казва, че може.

— И дали ще го направи.

— Точно така. Мисля, че може; добър е в сглобяването на нещата. Във всеки случай знам, че ще се опита. Всъщност, доколкото познавам Влад...

— Да?

— Може да се опита толкова упорито, че да се убие.

Нямаше какво да ми отвърне, затова отново се зае със Савн. Мисълта за момчето не можеше да ми подобри настроението, а мисълта, че Влад може да се убие, само го влоши, затова реших да изляза да се поразходя. Бъди тръгна с мен, било защото харесваше компанията ми, или защото не ми вярваше и искаше да ме държи под око.

Добро куче, и в двата случая.

Когато се върнахме, вече се мръкваше. Влад седеше до кухненската маса, с превръзка на лявата ръка и без косми на горната устна. Не съм сигурна кое ме изненада повече. Мисля, че липсата на косми.

От превръзката се процеждаше малко кръв, но Влад не изглеждаше нито изтощен, нито особено притеснен. Бъди отиде до него, покани го да си поиграят, подуши раната му и го погледна обидено, щом Влад дръпна ръката си. Лойош гледеше цялата картинка с нещо, което можеше да мине за пренебрежение, ако изобщо знаех как мисли джерегът.

Влад видя, че го гледам, и каза:

— Не се безпокой. Ще зарасне.

— Доста работа си имал, изглежда.

— Да.

— Кога се върна?

— Преди малко. Няма и половин час.

— Научи ли нещо?

— Да.

Седнах срещу него. Савн седеше на пода. Старата седеше до него и ни гледаше.

— Да започнем от началото, а?

— Бих помолил първо за чаша вода.

Старата понечи да стане, но ѝ магнах да си седи, излязох, отидох до кладенеца, напълних една кана, внесох я вътре, налях една чаша и я подадох на Влад. Той я изпи бавно и предпазливо.

— Още?

— Ако обичаш.

Налях му още една чаша. Изпи я наполовина, изтри уста с опакото на ръката си и ми кимна.

— Е?

Той сви рамене.

— Началото беше твоят разказ.

— По-точно?

— Не звучеше логично.

— Това вече го чух. Коя част не ти звучи логично?

Влад се намръщи.

— Кийра, включвала ли си се някога в разследване на нечия смърт — в опита да се разбере причината за смъртта?

— Не, не бих казала. А ти?

— Не съм, но съм бил свързан с няколко случая, ако се сецаш за какво намеквам.

— Знам за какво намекваш. И имам представа какво може да включва едно такова разследване. — Свих рамене. — Е, и?

— Колко време е нужно, за да се реши, че някой не е убит?

— Че *не* е убит?

— Да.

— Не знам. Да се огледа тялото...

— Отнема ден, най-много два, ако е *бил* убит.

— Да, но за да се докаже обратното...

— Точно така.

— Би трябвало да го изследват много внимателно, предполагам.

— Да. Много внимателно. И да огледат и всичко останало — например дали е от този тип хора, за които е вероятно да бъдат убити, дали има нещо подозрително около момента на смъртта му, или...

— Точно като обстоятелствата, обкръжаващи смъртта на Фирис.

— Да. Смъртта на Фирис би трябвало да задейства всичките им аларми. Ако ти беше главният следовател, нямаше ли да искаш да си изключително предпазлива, преди да си сложиш подписа под доклад,

който твърди, че е умрял поради нещастен случай, който не може да се припише на човешки фактори или както там се изразяват?

— Накъде биеш?

— Твоят приятел джерегът ти е казал, че имперските следователи са определили причината за смъртта като нещастен случай.

— Е, и?

— А кога е умрял Фирис?

— Преди няколко недели.

Влад кимна.

— Точно така. Преди няколко недели. Кийра, те не са могли да го решат толкова бързо. Единственото нещо, което са могли да решат толкова бързо, е ако е било убийство.

— Разбирам. И какво е заключението ти?

— Че или твоят приятел Стони те е излъгал, или...

— Или някой е излъгал Стони.

— Да. А кои биха могли да излъжат Стони за такова нещо? И от тях, на кого би могъл да повярва той?

— На никого.

— Тц.

— Той по природа е подозрителен.

— Добре, но на кого все пак би повярвал?

Свих рамене.

— На Империята, предполагам.

— Позна.

— Но Империята не би могла да излъже.

Влад красноречиво вдигна вежди.

Поклатих глава.

— Не е възможно да намекваш, че имперските следователи...

— Мда.

— Не.

— Не го вярваш ли?

— Защо ще го правят? Как могат да се надяват, че ще се измъкнат? Колко от тях трябва да са подкупени и колко би струвало това? И помисли колко внимателно ще се огледат докладите им, помисли за риска, който биха поели. Би трябвало да знаят, че рано или късно ще ги хванат.

Влад кимна.

— Аргументите ти определено са сериозни, Кийра. Точно това ме притесни вчера, когато ми разказа за разговора си със Стони.

— Добре, но тогава...

— Кийра, какво ще кажеш да ти разправя на какво се натъкнах, а ти сама да си направиш заключенията?

— Добре, слушам те. Не. Чакай малко. — Налях си чаша вода, оставих каната до мен, седнах и изпружих крака. — Добре. Давай.

Влад отпи от чашата си, притвори за миг очи, отвори ги и заговори.

5.

Разбира се, първото, което трябваше да открия, беше кой е провел разследването. Опасявах се, че Империята е довела хора от столицата и тези хора вече са се върнали, което означаваше телепорт до любимата ни столица, а тази идея не ме привличаше особено, както можеш да си представиш.

Но — едно по едно. Можех да си намеря менестрел — имам уговорки с гилдията им, — но по такъв източник новините се пренасят двупосочно, тъй че опитах нещо друго.

Направих предпазливото допускане, че някои неща са универсални, затова пообиколих, докато намеря най-окаяната бръснарница в района. Бръснарниците са по-обичайни на изток и в източняшкия сектор на Адриланка — бръснарите подрязват мустаци, но правят и прически — но ги има и тук. Бас държа, че не си се сещала за това, Кийра: мустаците не са просто отличителен белег; те трябва да се поддържат. За щастие, разполагам с достатъчно остри ножове, за да не ми се налага да ходя в бръснарници за мустаците си, но повечето източняци нямат толкова остри ножове. Но дори и на изток, както ме уверява Ноиш-па, бръснарниците са си почти същите като тук.

Бръснарят, изглежда беше валиста, доста грозен при това, ме погледна, погледна Лойош, погледна сабята ми и отвори уста — сигурно за да обясни, че не обслужва източняци — но Лойош му изсъска, преди да успее да каже нещо. Докато бръснарят се мъчеше да измисли какво да отговори на Лойош, отидох до столовете, където чакаха клиентите. До тях имаше малка масичка и за около две секунди намерих това, което ми трябваше.

Вестничето си имаше заглавие, „Одумките на Рътър“, с големи, ръчно изписани букви отгоре и общо взето беше пълно с гадни злословия по адрес на разни градски управници, за които изобщо не бях чувал, и задаваше въпроси на Империята във връзка с данъчната ѝ политика, като намекваше, че дори пирати можели да взимат уроци от нея. Публикуваше списък на внезапно затворили наскоро банки —

предполагам, че сред тях е и онази, в които е влагала нашата домакиня — с намека, че сигурно са се надпреварвали коя най-бързо ще се очисти и ще изчезне, като в същото време питаше дали Империята, която е позволила на банките да затръшнат вратите си под носовете на хората, вложили в тях всичките си спестявания, наистина е толкова некомпетентна, че да не разбере какво става, или това вече може да се смята за официална имперска политика.

Също така, много интересно, имаше няколко иронични подмятания във връзка със смъртта на Фирис — с намека, че онези, които са влагали в неговите компании, са си получили каквото заслужават. Но не това търсех. Разбира се, изданието не съобщаваше истинското име на издателя, но това беше без значение.

— Какво искаш? — попита ме бръснарят.

— Искам да знам кой ти го доставя това.

Думите ми го объркаха, защото не приличах на човек от Имперската гвардия, а и освен това те не се интересуват особено от такива малотиражки. Но по принцип отпечатването на вестника беше незаконно и замесените в това обикновено не искат да се знае кои са, тъй че знаех, че ще се наложи да го убеждавам. Хвърлих му един империал и той взе да клати глава. Хвана го, отвори си устата, затвори я и понечи да ми го хвърли обратно. Забих два ножа в стената от двете страни на главата му. Добре, че се бях поупражнявал, иначе щях да му отрежа косата. Все едно, мисля, че го поуплаших, ако се съдеше по хленчовете, които издаде.

— Едно хлапе — вика. — Казва се Тип.

— Къде мога да го намеря?

— Не знам.

Извадих още един нож за мятане (последния ми всъщност) — и зачаках.

— Наблизо живее някъде — изхленчи бръснарят. — Поразпитай наоколо. Ще го намериш.

— Ако не го намеря, кога очакваш да ти донесе следващия брой?

— След две недели. Но точно кога — не знам. Никога не знам кога ще наминат.

— Добре.

Пристъпих към него и той се дръпна, но бях тръгнал само да си взема ножовете. Прибрах ги и излязох, завих надясно без определена

цел и влязох в първата пресечка. И ги намерих — поредните седем-осем хлапета, от двата пола и от различни домове. На уличните хлапета като че ли не им пука много от чий дом си. Може и някаква поука да има в това, а може и да няма.

Приближих се към тях и зачаках. Изгледаха ме с голямо подозрение, с малко любопитство и без никакъв страх. Искам да кажа, бях източник и все пак носех сабя, но те все пак бяха осем. После казах:

— Някой от вас познава ли Тип?

Едно момиче, трябва да беше някъде към седемдесет, приличаше на главатарката на бандата им и може би беше тиаса, ми отвърна:

— Може би.

Едно момче попита:

— Що го търсиш? Проблем ли има?

А друго:

— Копой ли си?

Трето поиска да му покажа сабята си.

— Да бе — рекох. — Копой съм. Ще го арестувам като заплаха за имперската сигурност, ще го тикна в дранголника и ще го изтезвам. Други въпроси?

Няколко се изхилиха.

— Кой си ти? — попита момичето.

Свих рамене и извадих един империал.

— Богаташ, който иска да си пръсне парите. А ти коя си?

Всички се обърнаха към момичето. Да, явно им беше водачката.

— Лаачи. Това нещо домашният любимец ли ти е?

„Я им обясни, шефе“.

„Млъкни, Лойош“.

— Казва се Лойош. Приятел ми е. Хвърчи насам-натам и ми търси разни неща.

— Какво търси?

— Например, ако дам този империал на някой, за да ми доведе Тип, ще хвърчи наоколо и ще гледа да не би тоя, на който съм го дал, да се опита да се скатае. Ако някой вземе този империал и ми каже къде мога да намеря Тип, Лойош ще изчака с него, докато не се уверя, че не ме е излъгал.

Едно от момчетата се обади:

— Ама той не може да ти каже къде е отишъл някой, нали?

Лаачи ми се ухили.

— Мислиш ли, че бихме направили такова нещо?

— Не.

— За какво да кажа на Тип да дойде?

Извадих още един империал.

— Това е за него.

— Сигурен ли си, че не е в беда?

— Не съм. Никога не съм го виждал. Откъде да знам, може да е обрал имперския трезор.

Усмихна ми се съвсем като възрастна и протегна ръка; дадох ѝ едната монета.

— Почакай тук.

— Никъде няма да ходя.

Щом тръгна, Лойош хвъркна от рамото ми и полетя над нея, което предизвика ахканията на струпалите се хлапета.

След като момичето се скри зад ъгъла, настроението се промени — останалите изведнъж се оклюмаха, като че ли не знаеха какво да правят с мен. Лошо няма, защото и аз не знаех какво да правя с тях. Облегнах се на стената и се постарях да изглеждам самоуверен; те се скупчиха встрани, заговориха си тихичко и се правеха, че не ме забелязват.

След петнайсетина минути Лойош ми каза: „Тя намери някого, шефе. Сега говори с него“.

„И...?“

„А, идват насам“.

„Ура. Къде са сега?“

„Зад ъгъла“.

Казах високо:

— Лаачи и Тип скоро ще са тук.

Погледнаха ме, едно от момчетата каза: „Откъде зна...“ и млъкна. Усмихнах се загадъчно, забелязал израженията на уважение и страх. Горе-долу както ме гледаха биячите ми преди време. Замислих се толкова ниско ли съм паднал. Ако се оправех добре, сигурно можех да поема бандата от Лаачи. Влад Талтош — най-коравото хлапе в махалата. Бях и най-младият, при това.

След миг дойде Лаачи с някакъв младеж, като че ли на нейната възраст, който според мен трябваше да е орка — малко набит за драгар, с бледо лице, светлокафява коса и сини очи. Старите спомени как ме бяха пердашили орки като дете ме подразниха, но ги избутах настрана — какво щях да правя, да го бия ли?

Гледаше хитро и остана на разстояние. Преди да успее да каже нещо, му хвърлих империала. Монетата изчезна в джобовете му и той каза:

— Какво искаш?

— Ти ли си Тип?

— Е, и ако съм аз?

— Хайде да се поразходим и да си поговорим малко двамата, далече от любопитните уши на някои, които могат да изтълкуват намеренията ни превратно.

— А?

— Ела насам де. Искам да те питам нещо.

— Какво?

— Предпочитам да не го казвам тъй, че всички да ме чуят.

Някой прошепна нещо, друг се изсмя. Тип се навъси и каза:

— Добре.

Отдалечихме се на двајсетина крачки по уличката и му казах:

— Ще ти дам още един империал, ако ме заведеш при този, дето печата „Одумките на Рътър“.

Той драсна по улицата колкото му държат краката. Зави на ъгъла и се скри.

„Знаеш си работата, Лойош“.

„Да, шефе. Тръгвам“.

Обърнах се. Хлапетата ме гледаха — гледаха и Лойош, разбира се. Подвикнах:

— Благодаря за помощта. Може пак да се видим.

Продължих по уличката. Възможно беше, разбира се, Лаачи да му е казала за Лойош, но докато го преследвахме, Тип като че ли не поглеждаше нагоре.

Задържах се по задните улички и накрая, след като се озърна предпазливо, влезе през една малка врата. Лойош се върна при мен и ме поведе по същия път и до вратата. Не беше заключена.

Приличаше на нещо като склад; бързият оглед показва, че складираното е главно топове хартия и барабани, покрити като че ли с мастило, ако се съдеше по миризмата, запълнила помещението.

„А-ха“, казах на Лойош.

„Късметлия“.

„Умник“, поправих го.

„Късметлия“.

„Млък“.

Чух гласове вдясно, където имаше тясно тъмно стълбище. Взех стъпалата надолу безшумно или предпазливо — обикновено това е едно и също. Но ти това го знаеш, Кийра. Щом стигнах долу, ги видях, осветени от малка лампа. Единият беше Тип, а другият — стар мъж, изглежда, цалмот, ако се съдеше по червеникавото лице и телосложението. Не можах да видя в какви цветове е облечен. Той изобщо не ме видя. Седеше зад бюро, отрупано с разни неща за бюро. Тип стоеше до него и говореше:

— Сигурен съм, че беше източник. Източника го познавам веднага, щом го видя.

Твърде добро беше като за представяне, за да не се възползвам. Казах:

— Можете да прецените сами.

И останах много доволен, когато и двамата подскочиха.

Отвърнах им с най-топлата си усмивка, а цалмотът зашари с ръка в едно чекмедже на бюрото си и извади някаква тънка метална пръчка, която, не се съмнявах, беше снабдена с нещо много гадно за убиване.

— Не прави глупости — посъветвах го.

И се вслушах в собствения си съвет: пуснах Маготрепача да падне в дланта ми.

Той насочи пръчката към мен и попита:

— Какво искаш?

— Не обвинявай момчето — казах му. — Много трудно губя, когато поискам да проследя някого.

— Какво искаш? — повтори старият. Речникът му явно беше доста оскъден.

— Всъщност не много — отвърнах. — При това няма да ти създаде никакви неудобства, а и ще си платя. Но ако не го махнеш това

нещо, най-вероятно ще взема да се уплаша, а тогава най-вероятно ще пострадаш.

Той ме изгледа, после изгледа Маготрепача, който както и да го погледнеш, си прилича на една позлатена верига и нищо повече, и каза:

— Мисля да си го задържа подръка, ако нямаш нищо против.

— Имам.

Изгледа ме още веднъж. Накрая остави пръчката. Увих Маготрепача около китката си.

— Е, какво има?

— Може би да оставим момчето да се поразходи.

Старият кимна на Тип, който изглеждаше леко поизнервен. Отстъпих встрани, та да мине покрай мен. Той едва не затича към стълбите, спря се само да хване империала, който му хвърлих.

— И да не го пропилеееш! — подвикнах му, след като профуча покрай мен.

До бюрото имаше още един стол, тъй че седнах на него, кръстосах крака и казах:

— Името ми е Падрайк.

Престани да се смееш, Кийра; съвсем прилично източняшко име и нито един драгар на света няма да ме погледне и да реши, че не ми отива. Та докъде бях стигнал? А, да. Казах:

— Името ми е Падрайк.

Цалмотът изсумтя:

— Аз съм Толар, но спокойно можеш да ме наричаш и Рътър; предполагам, че няма смисъл да го отричам.

Беше уплашен човек, който се мъчи да изглежда смел. Винаги съм изпитвал определена симпатия към този тип хора. Отблизо не изглеждаше толкова стар, колкото бях помислил отначало, но и не изглеждаше много здрав, а косата му беше пооредяла — на места се виждаше черепът, като при източняк, когато започне да оплешивява.

— Хванахте ме в неизгодно положение — каза Толар.

— Така е. Но няма нужда да се притесняваш. Искам само да разбера едно-две неща и избрах най-лесния начин, който ми хрумна.

— Какво имате предвид?

— Имам предвид, че ще ти задам един-два въпроса, на които нямаш причина да не отговаряш, след което ще ти дам два империала

за труда и ще си отида. И толкова.

— Тъй ли? — Погледна ме скептично. — Какви въпроси и защо питате мен?

— Защото онова вестниче е твое. Онези „одумки“. Това означава, че чуваш разни неща. Събираш клюки. Имаш си начини да научаваш разни неща.

Той като че ли малко се поотпусна.

— Е, да. Някои неща. Откъде да започна?

Свих рамене.

— О, не знам. Коя е последната хубава клюка след предишния брой?

— Местна ли?

— Или имперска.

— Императрицата я няма.

— Пак ли?

— Да. Според клюката изчезнала някъде с любовника си.

— Това е четвъртият път за три години, нали?

— Да.

— Но винаги се връща.

— Първия път беше за три дни, втория — за девет, третия — шест дни.

— Друго какво?

— Имперско ли?

— Да.

— Някой много високо в Империята е бръкнал във военното ковчеже по време на войната за остров Елди. Никой не знае кой и вероятно не става дума за много пари, но Императрицата е леко кипнала заради това.

— Мога да си представя.

— Още?

— Моля.

— По съм добър в местните работи.

— Нещо, което е хем местно, хем имперско?

— Ами, всичко това около Фирис.

— Какво знаеш за него?

— Всъщност не много. Има потвърждение, че смъртта му е от нещастен случай.

— О, няма?
— Така чувам.
— Аз пък чух, че Империята разследва смъртта му.
Толар изсумтя.
— Че кой не го знае това?
— Вярно. Кой води разследването?
Погледна ме и усетих как си каза наум: „А-ха!“ Също като мен.
— Имаш предвид имената им?
— Да.
— Представа нямам.
Погледнах го. Като че ли не лъжеше.
— Къде работят по това?
— В смисъл къде заседават ли?
— Точно.
— В Градския съвет.
— Къде в Градския съвет?
— На третия етаж.
— На целия етаж?
— Не, не. На третия етаж са настанени офицерите от гвардията Феникс. Има две стаи, заделени за старши служители. Тях използват.
— Кои стаи?
— Две стаи в източния край на сградата, от двете страни на коридора.
— И все още не са се върнали в Адриланка?
— Не са. Още работят здраво по това.
— Как работят здраво, щом вече знаят отговора?
— Не знам. Предполагам, че просто затягат хлабавите краища и си правят последни проверки. Но е само предположение.
— Което не би ти попречило да го отпечаташ като факт.
Той сви рамене.
— Чул ли си нещо за графика им?
— В смисъл?
— В смисъл, кога очакват да приключат?
— О. Не, не съм.
— Добре. — Извадих три империала и му ги връчих. — Видя ли? Не беше толкова лошо, нали?
Вече не изглеждаше притеснен. Попита:

— Защо искаш да знаеш всичко това?

Поклатих глава.

— Опасен въпрос.

— О?

— Ако го зададеш, бих могъл да ти отговоря. А ако ти отговоря, отговорът би могъл да се появи като клюка в хубавото ти вестниче. А ако това се случи, ще ми се наложи да те убия.

Погледна ме и отново приличаше на уплашен старец. Станах и излязох, без да поглеждам назад.

Казах ти, че вече започваше да им омръзва да ме виждат в Градския съвет, което беше поредният проблем, тъй че се постарях да се маскирам. Първият проблем беше мустакът ми, тъй че го разкарах. Доста време ми отне, между другото, защото дори след като си обръснеш мустака, трябва доста да постържеш, за да не личи, че изобщо го е имало. Следващият проблем беше ръстът ми. Намерих един ботушар, който ми продаде ботуши, като им прибави двайсетина сантиметра височина. Така си докарах някъде ръста на Алийра и се надявах, че е достатъчно добре. После трябваше да се упражня да ходя с тях и да правя дълги крачки. Опитвала ли си някога да вървиш с ботуши с двайсетина сантиметра подметки в повече? Недей. После се промъкнах в един театър, да си свия благородническа перука и малко пудра, за да скрия следите от мустаците, после си купих нови дрехи, включително панталони, достатъчно дълги, за да скрият ботушите, но не толкова, че да се спъвам в тях. Даже се поупражнявах да се поклащам леко. Не се смей, Кийра, не беше лесно — трябваше да пазя равновесие, да правя достатъчно дълги крачки, за да не изглеждам смешно с този си ръст и да се *поклащам*, в името на Вийра! Чувствах се като пълен идиот. От друга страна, не привличах насмешливи погледи, докато обикалях по улиците, тъй че реших, че може би номерът ми ще мине някак.

Скрих дрехите и оръжието си зад една обществена сграда на около половин миля от Градския съвет и се предреших като криота, за да могат хората да ме подбутват насам-натам. Човек може да научи много неща, когато се остави хората да го подбутват насам-натам, а

винаги си е добре да знаеш, че и ти можеш да подбутнеш някого, ако поискаш.

Казах на Лойош да ме изчака отвън и на него никак не му хареса, но беше неизбежно. После влязох в Съвета все едно, че си знам работата, качих се на горния етаж, за да мина покрай милия лиорн, който толкова ми помагаше досега, намерих друго стълбище, завих надясно и погледнах към края на коридора. Няколко души седяха там на прости дървени столове — трима мъже и една жена, всичките орка, и някакъв окаян човечец, който като че ли беше текла.

Облегнах се на стената и изчаках малко, докато дясната врата се отвори и от нея излезе една орка, на средна възраст някъде. Докато тя ме подминаваше, един от чакащите влезе. Минах покрай тях и влязох през лявата врата.

Зад бюрото седеше млад Господар на дракони с много остър поглед. Вдигна глава и каза:

— Добър ден, милорд.

Колко време съм бил джерег, Кийра? Трудно е да се каже всъщност — зависи от кога започваш да го броиш и кога спиращ. Но тъй или иначе доста време, толкова, че да се научиш да надушваш властта — така, че да разбереш, че гледаш офицер от Гвардията, още преди да си разбрал как точно си го разбрал. Все едно, нали влязох точно през тази врата, знаех го предварително.

Беше, както казах, Господар на дракони, при това от онези, които работят за гвардията Феникс, или за Империята; но беше облечен в най-обикновен черен панталон и риза, със съвсем малко сребро по кантовете; косата му беше подстригана много високо, лицето му беше леко мургаво, а носът — леко орлов; общо взето приличаше на Мороулан. Само че не съм виждал никога очите на Мороулан да изглеждат толкова хладни и пресметливи; никога не съм виждал някой да гледа така, освен един наемен убиец, казваше се Ицван, когото използвах един-два пъти, а после го убих. Трябваше ми само четвърт секунда, за да реша, че не ми се ще да скачам срещу тоя тип, освен ако не мога да го избегна. Казах:

— Милорд, вие проучвате смъртта на лорд Фирис, нали?

— Така е. Кой ви е повикал?

— Никой, милорд. — Постарах се да го кажа смирено.

— Никой?

— Сам дойдох, щом чух за това.

— За какво сте чули?

— За разследването.

— Как чухте?

Нямах представа какво да отговоря на това, така че свих безпомощно рамене.

Той почна да ме гледа много твърдо.

— Как се казвате? — Вече не бях „милорд“.

— Калдор.

— Къде живеете, Калдор?

— Коатаил номер шест, милорд.

— Това тук, в Северен пристан ли е?

— Да, милорд, в града е.

Той си записа нещо на един лист и изсумтя:

— Казвам се Лофтис. Изчакайте в коридора. Ще ви повикаме.

— Да, милорд.

Ударих му един много смирен поклон и излязох в коридора, доста изнервен. Добър актьор съм, и в маскировката си ме бива, но тоя тип ме изплаши. Бях действал по предположението, че имперските следователи са подкупени, а от него бях стигнал до извода, че трябва да са калпави следователи. Всъщност това беше глупаво — от собствените си взимания-давания с Гвардията съм разбрал, че това, че някой от тях е подкупен, още не означава, че не може да си върши работата. Да, ама не бях го помислил и сега се притесних. Лофтис не приличаше на човек, когото можех да избудалкам лесно, във всеки случай не и след като не бях вложил повечко работа в това.

Тъй че реших да подслушам, разбира се. Допуснах, че ще могат да засекат магия, но се съмнявах, че ще следят за вещерство, затова смъкнах камъка Феникс и го пъхнах в кесията си — с надеждата, разбира се, че джерег няма точно в този момент да се опитат да ме засекат психически със заклинание. Отпуснах глава на стената, затворих очи и се съсредоточих, за да прехвърля слуха си през стената. Доста усилия ми струваше, а и доста време, но след малко започнах да чувам гласове, а скоро след това започнах да различавам думи.

— Кой го е пратил според теб? — Не бях сигурен дали е Лофтис.

— Не бъди глупав. — Това вече беше Лофтис.

— Какво, да не искаш да кажеш, че е Свещника?

— Преди всичко, Домм, когато си с мен, ще се държиш почитателно, когато говориш за Нейно величество.

— О, добре, извинявай, че стъпалата ми докосват пода.

— И второ, не казвам това. Искам да кажа, че няма как да разберем кой го е изпратил, а ако ще го правим това...

— Ще го правим.

— ... трябва най-малкото да сме предпазливи. А да сме предпазливи означава да разберем.

— Може да ни е дал верния си адрес.

— Да бе. А може и да е кралят на остров Елди. Проследяваш го, Домм. И не му позволявай да те избудалка.

— Имаш ли нещо против да ми връчиш тази заповед писмено, лейтенант?

— А ти имаш ли нещо против да захапеш две педи стомана, лейтенант?

— Не ме действай, Лофтис.

— Или можем просто да хвърлим всичко това в скута на Татенцето-котарак и да го оставим той да реши каква да е следващата ни стъпка. Искаш ли да направим така? Как ще го приеме според теб?

— Мога да му кажа, че идеята е твоя.

— Ами добре. Направи го. Сигурен съм и че ще повярва, отгоре на това. Кълна се в циците на Вийра, това ще го докладвам при първия повод. Давай. Вече си пиша рапорта, Домм. А ти? Какво? Ще свиеш рамене и ще кажеш: „Да бе, какъв майтап!“ Сигурно. Хайде, давай.

— Лейтенант, сър, при цялото ми уважение, започвате да ми омръзвате.

— Упорит човек. Получихте си заповедите, лейтенант. Изпълнете ги.

— Добре де, добре. Знаеш колко обичам работа, свързана с ходене. И аз знам колко ти пука какво обичам. Ще изчакам да свърши срещата и ще го подхвана. Да взема ли подкрепление?

— Да. Вземи Тимър. Тя е добра с „опашките“ и не си е размърдала задника, откакто е дошла тук.

— Добре. Да кажа ли на Птичето за интервюто?

— Отиграй го без увъртания, виж какво има да каже и гледай камбаната да не спира да бие.

— А?

— Битката за базата Уотърфорд, Домм. Десети цикъл, ранното царуване на Дракона. Погранично сражение между няколко лиорна за правата над...

— О, това пък беше страшно полезно, Лофтис. Благодаря. Що не пропуснеш историята и заплетените си примери и просто не ми кажеш какво искаш да направи Птичето.

— Искам да кажа, че Птичето трябва да се опита да го накара да говори, а после да го изсмуче, докато нищо не остане за изсмукване.

— А ако *не иска* да го изсмучат?

— Това също ще ни подсказже нещо.

— Добре.

— Трябва да признаеш, че това е по-добро, отколкото да седим по цял ден и да се правим, че уж вършим нещо. Нещо поне се прави.

— Ясно. Нещо против да го преместя най-отпред на опашката, за да не трябва да го чакам цяла нощ?

— Не. Не бива да го правим подозрителен. Можеш да го сложиш пред теклата, ако искаш.

— Ясно. Слушай, Лофтис.

— Да?

— Чудил ли си се изобщо защо?

— Защо какво? Защо ни го съобщиха?

— Да.

— Голям майтап. Нищо друго не правя освен *да се чудя* през последните две недели.

— Мда.

Млъкнаха. Отдръпнах глава от стената, върнах камъка Феникс на шията си и не погледнах, когато непознатият излезе през вратата и прекоси коридора. След секунда се върна. Изгледах го като всички останали на опашката, но той изобщо не погледна към мен. Допуснах, че трябва да е Домм, и мнението ми за него леко се повиши — никак не е лесно да избегнеш да погледнеш за миг някой, когото след няколко минути трябва да проследиш. Останах с неприятното чувство, че си имам работа с професионалисти.

Седях си и се мъчех да реша дали да щипна веднага, при което нямаше да ми се наложи да се притеснявам как да се отърва от „опашката“ си, а и щях да им дам нещо, над което да си поблъскат главите, или да продължа и да ги оставя да ме разпитат, с надеждата,

че така ще мога да измъкна някаква информация. Реших да рискувам, защото, след като вече имах по-добра представа какво става, както и за начина, по който смятаха да се оправят с мен, имах чувството, че мога да понауча нещо. Радвах се, че Домм бе настоял за обяснение на „биещата камбана“, защото щеше да е грешка да питам Лофтис лично.

Появи се още някой, влезе в стаята, от която бях излязъл преди малко, после излезе и седна до мен. Не говорехме. Само погледите ни се срещнаха по веднъж-дваж с останалите. Но докато седях и чаках така, около час и половина, и обмислях каква история да им поднеса, се изнервих.

Когато най-сетне извикаха „Калдор“, малко се забавих, докато загрея, че това е името, което им дадох. Казвам ти, Кийра, не съм създаден да будалкам хората. Но се затътрих в офиса, пак така, на дълги крачки и поклащайки се, и в същото време *се тътрех*, ако можеш да си го представиш. На другото бюро седеше много млад, компетентен на вид лиорн. Толкова много бюра видях напоследък, че моето започва да ми липсва. Не знам какво толкова има в едно бюро, че създава у човек усещането за власт — може би защото когато застанеш пред някой зад бюро, не знаеш какво се крие в него — съдържанието на едно бюро може понякога да се окаже по-ужасно от гнездо на йенди.

Столтът, който ми посочи, беше поредният прост дървен стол — и в тях май има нещо, като си го помислиш. Каза ми:

— Аз съм барон Дейтийфнист. Вие сте Калдор?

Дейтийфнист? Птичето. Не се изсмях.

— Да, милорд.

— Коатаил номер три?

— Номер шест, милорд. — Хе. Тук поне го хванах.

— А, да. Извинете. И сте дошли тук сам?

— Да, милорд.

— Защо?

— Милорд?

— Какво ви доведе тук?

— Разследването, милорд. Имам информация.

— Имате информация за смъртта на Фирис?

— Да, милорд.

Изглежда ме продължително, но колкото до сплашването, изобщо не можеше да се сравни с Лофтис. Нямахте да му го кажа, разбира се; можеше да нарани чувствата му.

— И каква е тази ваша информация?

— Ами, милорд, след работа...

— Всъщност какво работите, Калдор?

— Поправям разни неща, милорд. В смисъл, кърпя дрехи, грънци залепвам, паници, само че някой ми сви инструментите, съобщих го на Гвардията, милорд, платна кърпя за моряците понякога, и...

— Да, разбирам. Продължете.

— Знам, че вие не сте господата, които ще ми върнете инструментите. Това е друг отдел.

— Да. Продължете.

— Да продължа?

— След работа...

— А, да. Ами, след работа, когато имам работа, обичам да прескачам в „Речни дарове“. Знаете ли къде е?

— Мога да проверя.

— О, съвсем наблизно е. Хващате по Келп и на завоя...

— Да, да. Продължете.

— Добре, милорд. Та се бях отбил там да ударя една халба ейл...

— Кога беше това?

— Миналия лазарник, милорд.

— Добре.

— Та, бях пийнал доста, а и рано започнах, тъй че докато се усетя, гледам стаята почна да се върти, нали знаете, както когато разбереш, че си ударил може би повечко, отколкото е трябвало?

— Да. Били сте пиян.

— Точно така, милорд. Пиян бях. После стаята се завъртя и сигурно съм заспал.

— Отнесли сте се.

— Да, милорд.

— Е?

— Да, милорд?

— Продължете.

— О. Да, милорд. Сигурно съм спал пет-шест часа, защото когато се събудих, да се облекча, нали разбирате, изобщо не бях

толкова пиян и лежах на една от пейките в дъното, и кръчмата беше почти празна — само Трим, кръчмарят, чистеше в другия ъгъл и двама господа седяха на една маса до мен и си говореха тихичко някак, но можех да ги чуя, нали разбирате. А и беше доста тъмно, не се движех и не мисля, че забелязваха, че съм там.

— Аха. Продължете.

— Единият рече: „Мене ако питаш, нищо не са взели“. А другият вика: „Тъй ли? Виж, ще ти кажа нещо. Взели са много и другата неделя ще излезе на пазара“, а първият: „За колко ще върви?“, а другият вика: „За много. Трябва да е много. Щом някой ще ходи да свие от Фирис, особено след като е умрял, и няма да вземе нищо освен пачка документи, трябва да са важни“. И първият каза: „Може пък за това да са го убили?“ А вторият вика: „Убили? Не, просто е паднал на главата си“. И тогава, милорд, схванах за какво говорят, макар че все още бях леко замаян, и разбрах, че не искам да чуя повече, тъй че изстенах уж съм се събудил, а те ме видяха и спряха да говорят. Изтътрих се покрай тях, даже си затананиках, уж съм по-пиян, отколкото бях, излязох през задния вход, хукнах към къщи колкото ми държаха краката и чак на другия ден си оправих сметката с Трим. Но на излизане, точно в последния момент, погледнах за миг към двамата господа. Не можах да видя добре лицата им, но успях да видя цветовете на дрехите им, и двамата бяха джерег. Заклевам се. Е, това имам за вас, милорд.

— Това имате.

— Да, милорд.

Зяпна ме като гнила круша, която току-що е захапал, и дълго време седя и мисли.

— Защо дойдохте да ни го кажете сега, а не преди две недели?

— Ами, защото чух за наградата и си помислих за инструментите, дето ми ги откраднаха, и...

— Каква награда?

— Наградата за всеки, който даде някакво свидетелство как е умрял Фирис.

— Няма такава награда.

— Няма награда?

— Изобщо. Къде го чухте това?

— Ами, вчера, в „Речни дарове“. Една дама ми каза, че го чула...

— Излъгали са я, приятел. Както и теб.

— Милорд?

— Никаква награда няма за нищо. Просто се опитваме да разберем какво се е случило.

— О. — Постарах се да изглеждам разочарован.

— Как разбрахте, че трябва да дойдете тук, между другото?

— Как ли, милорд?

— Да.

— Ами, дамата, тя беше цалмот, тя ми каза.

— Разбирам. Коя беше тази дама?

— Ами, не знам, милорд. Не съм я виждал преди, но беше... — Примижах, все едно се мъча да си спомня. — А, беше към осемстотин някъде, доста висока, с къдрава коса, и беше, ви казах, цалмот.

— Аха. — Той кимна. — Е, съжалявам, че трябва да ви разочаровам, но наистина няма никаква награда.

Изглеждах много разочарован, но отвърнах:

— Е, нищо, милорд. Радвам се поне, че постъпих както е редно.

— Да, наистина. Знаем къде да ви потърсим, ако имаме още въпроси.

Станах и се поклоних.

— Да, милорд. Благодаря ви.

— И аз благодаря — каза той и така свърши срещата ни.

Излязох през вратата, без да видя никого, освен онези, които чакаха реда си, и бавно тръгнах към стълбището. Пътьом казах наум: „Лойош?“

„Тук съм, шефе“.

„Ще ме следят, така че поостани малко зад мен“.

„Добре. Кой ще те следи, шефе?“

„Не знам, но мисля, че е врагът“.

„О, вече си имаме враг?“

„Така мисля. Може би“.

„Хубаво е да си имаме враг, шефе. Къде ги водиш?“

„Добър въпрос. Ще ти кажа, като стигнем там“.

6.

Стоях на улицата точно пред Градския съвет, без да поглеждам назад, и се мъчех да остана в образа си, докато не реша накъде да тръгна и какво да предприема. Не ти пускат „опашка“ толкова често, особено когато знаеш какво става, и такава възможност не бива да се прахосва.

„Забелязах ги, шефе. Професионалисти“.

„Какво правят?“

„Чакат те да направиш нещо“.

„Добре. Нека почакаат“.

Бях направил точно това, заради което бях дошъл, разбира се — не беше трудно да запълня липсващите късчета от разговора на Лофтис с Домм, а липсващите късчета казваха, че фалшифицират разследването и вмъкват резултатите, които са им казали да вмъкнат, и това се потвърждаваше от факта, че другият, Дейтийфнист, се интересуваше повече как съм могъл да ги намеря и защо съм поискал да го направя, отколкото от самата информация. Но сега какво? Потвърждението, че разследването е фалшифицирано, водеше до възможността (макар и съвсем не категорична) Фирис всъщност да е бил убит, но с нищо не ме приближаваше до това кой дърпа финансовите конците или кой ще се окаже той през следващите месеци и години.

Но повече от това, Кийра, бях притеснен точно като теб, когато го допуснах още първия път. Защо Империята ще прави такова нещо? Не бях чувал да е правено някога, а за да се прави, трябваше да е замесен някой на много висока позиция и необходимостта да е била голяма. Въпросът беше кой — кой в Империята и кой от света на Фирис? А никого не познавах нито от едната, нито от другата област.

Прехвърлих наум бележките, които си бях направил от документите, които ти сви от Фирис. Въз основа на това, което показваха, както и на казаното от приятеля ти Стони, бях готов да допусна, че децата на Фирис са общо взето в центъра на нещата — в

смисъл, той със сигурност се е канил да остави на децата си да ръководят колкото може повече, разделено помежду им по негово решение, на кого какво и колко. Имаше жена, един син и две дъщери, както и още няколко роднини.

Жената, бях чул някъде, била преди това трета съпруга на военен, което можеше да означава лидерски качества, но според документите той изобщо не ѝ се бе доверявал, и тя не беше имала нищо общо с бизнеса. За сина му имаше достатъчно клюки, за да се убедя, че всичко, което е пипвал, е ставало на кал; през годините Фирис му бе поверявал все по-малко и по-малко. Ако трябваше да градя някакви предположения за последната му воля, щях да кажа, че Фирис му е оставил една-две къщи, купчина пари и нищо повече.

С това оставаха двете дъщери: по-младата, баронеса Рийга, и по-старата, графиня Индра. От бележките, които си бях извадил, излизаше, че с времето Фирис им е възлагал все повече отговорност и ги е въвличал в бизнеса. Точно в този момент, Кийра, съжалих, че не разполагам със старата си организация, защото щях да кажа само две думи на Крейгар — той как я кара, между другото? — и след два дни щях да знам за тях всичко, което можеше да се научи. Мразя да върша черната работа сам, а и по-важното — просто не разполагах с нужното време.

Е, рекох си, щом ще я караме слепешката, най-добре да почваме. Обърнах се кръгом и отново влязох в Градския съвет. Не забелязах преследвачите да се пръскат на пътя ми; всъщност изобщо не ги видях.

Любезният лиорн не ме позна и беше много по-учтив с Калдор криотата, отколкото с Падрайк източняка — не искам и да мисля как щяха да се държат с Влад джерега. А, освен това не всички бяха лиорни, само за протокола — но на тези, които не бяха, като че ли им се искаше да бъдат. Това между другото.

След две минути стоях пред колекцията от карти на града и прилежащата му област и ми отне около половин час, докато установя, че в района не може да се намери нито баронство Рийга, нито графство Индра. Порових още малко и се уверих, че нито едно от двете не съществува реално — бяха титли, без свързани с тях имения и земи, което може да се очаква от орка, предполагам. После порових из градските регистри, което ми отне още малко време. Можеше да стане по-бързо, ако бях помолил за помощ, разбира се, но тогава сенките ми

несъмнено щяха да разберат какво търся, а не съм сигурен, че щеше да е добра идея.

Индра — в смисъл лицето — живееше високо на хълма Красива гледка, с изглед към малко градче, наречено Арфиста, в покрайнините на Северен пристан. Пресметнах, че е само на един час пеш, а ми допаднаше идеята на Домм и Тимър да им се поизприщят краката, освен това знаеш какво изпитвам към конете. Така че тръгнах. Денят беше хубав, откъм морето духаше лек ветрец. Докато си вървях, свърших една важна дреболия. Пооправих си костюма — нали знаеш, вдигнах яката, понаместих перуката, стегнах копчалъците, общо взето, придадох си малко по-достолепен вид, защото реших, че трябва да докарам определено социално ниво, преди да съм получил възможност Индра — или по-вероятно слугата, който щеше да ми отговори от нейно име на портата — изобщо да помисли дали да ми позволи да я видя.

Едно от нещата, които бях забравил на тръгване, беше, че след като бях останал маскиран, носех ботуши-кокили. Някъде по средата на пътя започнах да се наричам наум как ли не и Лойош, който се рееше някъде зад мен, за да държи под око сенките ми, почна да ми се смее. Бях малко притеснен, че не си нося сабята. И това, че знаех, че ме преследват двама души, ме изнервяше. С други думи, не бях в много добро настроение, когато стигнах хълма Красива гледка.

Домът на Индра всъщност изглеждаше съвсем семпло. Най-обикновена къща на върха на малка могила, но определено добре построена и реших, че трябва да е много удобна. Теренът наоколо беше добре поддържан, със спретната редица дървета, окосена трева и градински лехи, но не толкова фризирано и напудрено като Имперския дворец или мястото на Демона, ако си ходила там... О, разбира се, че си ходила. Извинявай.

Не знам. Докато се приближавах, си мислех, че може да съм се разглезил от Черен замък и Дзур планина, но бях очаквал нещо повече — предполагам, че „помпозно“ е подходящата дума. Но после си спомних твоето описание на дома на Фирис — там, където всъщност е живял, за разлика от местата, които е използвал, за да впечатлява хората — и той не е толкова впечатляващ, колкото би могло да се очаква, нали? Допуснах, че може да е фамилна черта. Интересно беше също, че не се виждаха никакви пазачи. В имението на Фирис беше

имало много, но възможно ли бе само за едно поколение до такава степен да отпадне необходимостта от охрана? Мразя да се занимавам с неща, които не разбирам.

Дръпнах въженцето на камбанката на вратата и зачаках. След малко някой отвори и ме изгледа намръщено. Поклоних се, казах „името си“, Калдор, и попитах дали ще е възможно господарката му да ми отдели няколко минути за разговор.

Той ме зяпна, сякаш не беше сигурен дали е чул добре. После каза:

— Мога ли да ви попитам по каква работа търсите графинята?

— Боя се, че въпросът е от личен характер.

Изгледа ме подозрително. Постарах се да си дам вид, че си знам работата. Не беше толкова лесно като криота, колкото ако бях с обичайната си външност, нито пък той реагираше толкова добре, колкото ако приличах на себе си; не знам защо е така. Може би защото изненадата е по-голяма, когато видиш пред вратата си източник. Може би щеше да е по-добре, ако се бях престорил на Господар на дракони, но пък тогава нямаше да науча толкова много от имперските следователи.

В края на краищата ме пусна обаче, и ми нареди да изчакам, докато провери дали графинята може да ме приеме. Направих това, което прави всеки в подобна ситуация — огледах се. Беше внушително, беше впечатляващо, и стълбището беше от бял мрамор, и се извиваше елегантно, допълвайки ослепителната белота на мраморните стени, накъсана от... ах, Кийра, скъпа, ако беше там, още щяха да ти текат лигите. Нямам нагласата на крадец, но честно ти казвам, бях изкусен. По стената имаше златни плакети, мраморни бюстове, кристални скулптури, пана, изработени от скапани проклети бисери, които могат да те накарат да се разплачеш. Цветно стъкло, с инкрустирани скъпоценни камъни. Къщата не говореше за богатство, а направо крещеше. Цялата помпозност, която бях търсил отвън, беше запазена за отвътре, и разруши всичките ми дребнави представи какъв простичък, семпъл и невзрачен стил на живот е избрала тази фамилия. Беше много странно, Кийра, и не преставах да се чудя що за ум е сътворил всичко това.

И тогава ми хрумна, че съществува прилика между външното и това, което е вътре — в това колко малко говори и едното, и другото. В

смисъл, да, всички тези неща крещяха за много пари, но друго какво? Много неща можеш да кажеш за някой, като му видиш дома, нали? Е, не и за тези хора. Къщата наистина не говореше нищо, освен че Индра е богата. Дали беше защото е плиткоумна, или защото не иска никой да разбере нещо за нея?

Докато обмислях това, слугата се появи и каза:

— Графинята може да ви отдели няколко минути. Тя е в библиотеката. Моля, последвайте ме.

Последвах го.

Библиотеката. Мда.

Помниш ли онези капани, които Мороулан държи в библиотеката си? О, предполагам, да. Попадала ли си някога в тях? Не, оттеглям въпроса; извинявай. Но да, всичко в библиотеката приличаше на капаните на Мороулан — грамадни томове с отрупани със скъпоценни камъни корици, вързани с вериги на пиедестали. Добре, добре, да речем, че малко преувеличавам. Но точно така го почувствах в библиотеката — всичко *изглеждаше* добре, но не ти дава чувството, че искаш да седнеш и да *четеш* нещо. Библиотеката не беше за четене, беше за да се посрещат там хора, в атмосфера, която *претендира* за интелектуалност. Или поне така си помислих. Не знам. Може би защото не съм познавал достатъчно богати хора, за да си съставя мнение — възможно е да си имат свои правила или да се опитват да компенсират с пари онова, от което са лишени по рождение; не знам. Просто ти го описвам така, както го възприех.

Тя седеше зад една маса — не бюро този път — и четеше, или се преструваше, че чете книга. Вдигна глава, щом влязох, и ме посрещна с озадачена полуусмивка, след това стана да ме поздрави. Беше много слаба и с много къса, светла и права коса — „войнишка прическа“ всъщност, което странно се връзваше с щедро надиплената дълга синя рокля. Имаше вежди на орка — почти невидими, — широка уста и тънки устни, тесни раздалечени очи и волева брадичка.

В гласа ѝ имаше малко от носовия говор на района, но не толкова силно като на домакинята ни или на повечето хора, с които сме се срещали тук; и беше доста мелодичен.

— Кой сте вие? — попита тя.

— Калдор, милейди.

— Пожелали сте да разговаряте с мен?

— Да, милейди, ако благоволите да ми отделите няколко мига.

— Разбира се. Моля, седнете. Ето тук. По каква работа?

И тук, Кийра, си платих цената на измамата. Може би. Защото ми хрумна, че бих могъл просто да изплюя камъчето и да я попитам направо дали би се съгласила да ни позволи да изкупим тази земя, или поне да се застъпи за случая. Но ако откажеше и след това Домм я разпиташе, много лесно щяха да ме проследят, а това нямаше да е много здравословно. Така че казах:

— Моите съболезнования за смъртта на баща ви, милейди.

Тя повдигна вежда — жестът изглеждаше добре отработен — и отвърна:

— Благодаря.

— Тук ме доведе тъкмо смъртта на вашия баща.

Тя кимна.

— Имам причина да смятам, че Империята не проучва смъртта му толкова сериозно, колкото са длъжни.

— Това е абсурд.

— Не мисля така, милейди.

— Защо?

— Не мога да ви кажа точно.

— Не можете да ми кажете?

Поклатих глава.

— Ако желаете обаче, един мой приятел, който знае нещо по въпроса, би могъл да ви навести и може да ви каже повече — искаше само да разбере дали ви интересува.

— Интересува ме. Но не го вярвам.

— Но ще говорите ли с приятеля ми?

Тя ме изгледа много твърдо и отвърна:

— Добре. Кога мога да го очаквам?

— Не мога да кажа със сигурност.

— Името му?

— Не е редно да ви го съобщавам, милейди. Но ще се представи като мой приятел.

Отново ме изгледа много продължително, след което кимна и каза:

— Добре.

Станах и се поклоних.

— Мисля, че ви отнех достатъчно време.

Тя също стана, вежливост, каквато не бях очаквал. Слугата ме придружи до изхода. Напуснах оттам, откъдето бях дошъл, и тръгнах обратно към града.

Какво бях постигнал? Не съм сигурен, но си бях оставил отворена вратичка да се върна под друга външност, дори като самия себе си, ако се окаже необходимо.

Докато вървах, обмислих положението. Все още беше рано, чакаше ме дълго вървене до баронеса Рийга, а стъпалата ме боляха.

Рийга живееше на един хълм — имам чувството, че богатите винаги живеят на хълмове, може би защото и аристократите го правят — наречен Зимен дъб, в северния край на Северен пристан, с изглед към долината на река Кейнфтали. Беше си доста път, затова веднага щом имението на Индра се скри от погледа ми, седнах, колкото да смъкна камъка Феникс и да си направя едно бързо заклинание, за да се почувстват стъпалата ми малко по-добре. Не можех да го проточа много, без преследвачите ми да разберат какви ги върша, но помогна. Върнах камъка Феникс на мястото му и продължих. Ако бяха като мен, когато преследвам някого, щяха веднага да забележат, че не могат да ме засекат нито психически, нито магически, и това щеше да ги озадачи, но трябваше късметът съвсем да ми е изневерил, за да улучат точно този момент с повторния си опит. Понякога си струва да рискуваш малко, за да облекчиш неудобствата.

Тази част от света е много шантава, Кийра. Забелязала ли си го? Пейзажа имам предвид. Може би защото сме толкова далече на север от екватора, или защото планините Кейнфтали почват само на няколко мили оттук — макар че не разбирам как това може да има нещо общо с цялата работа. Но ми се струва странно, че като тръгнеш от източния край на Северен пристан на запад, или от хълмовете с изглед към пристанището право на север, ще видиш четири съвсем различни пейзажа. Имам предвид, покрай морския бряг виждаш същите гадни червеникави скали и същата пръст, дето те кара да мислиш, че нищо не може да порасте, каквото и да направиш. Но само малко на изток, и вече виждаш равнини, които напомнят за района около Черен замък и на запад от Дзур планина, с много вода, и

ти се струва, че може да е хубава земеделска земя. А околността на Индра цялата е камениста, сурова и в същото време красива, също както е красив южният край на Сунтра — сурова, но въпреки това привлекателна. Тъй че поемаш на север покрай реката, натам, където живее Рийга, и е като големите гори на изток от Дзур планина, почти джунгла, само че е прорязано със сечища, защото тук живеят много хора, но никак не е трудно да си представиш, че ще се натъкнеш всеки момент на някой дзур или тиаса. Не е ли странно? Чудя се дали няма някаква магия в тая работа, или просто се е получило случайно.

Но извинявай, малко се отклоних от темата. Имението на Рийга се оказа скътано сред много дървета и храсталаци, и изглеждаше съвсем занемарено — наоколо имаше много други къщи, така че два-три пъти ми се наложи да питам за посоката, за да разбера коя е нейната. Беше хубава, Кийра. В смисъл, къщата. Беше по-малка, отколкото на Фирис или на Индра, макар все пак доста по-голяма от тази тук, но като че ли искаше да си е къща, вместо имение, което иска да е замък. Щом я погледнах, реших, че като похлопам, тя ще отвори лично вратата. И между другото, точно така стана.

Беше по-ниска и по-пълна от сестра си, а косата ѝ бе по-дълга и доста къдрава, но лицето ѝ беше почти същото. Погледна ме точно така, както би трябвало да те погледне някой, живеещ в такава къща, все едно че е малко любопитна защо някой ще желае да говори с нея — искам да кажа, не както би те погледнала дъщерята на някой толкова богат като Фирис. Зачудих се дали не съм сбъркал адреса и казах:

— Баронеса Рийга?

— Да. А вие сте?...

— Калдор. Може ли да поговоря с вас?

— По какъв въпрос? — попита тя. Все още се държеше учтиво и дружелюбно, но не ме покани да вляза.

— За баща ви.

— За баща ми?

— Вие сте дъщерята на лорд Фирис, нали?

— Ами, да.

— Е, в такъв случай това, което имам да кажа, ви засяга.

Тя ме погледна замислено и попита:

— За какво става въпрос?

Изглеждаше нелепо да обсъждаме това, застанали пред къщата ѝ, но изборът беше неин, така че казах:

— Имам причина да вярвам, че Империята не проучва смъртта му толкова задълбочено, колкото са длъжни.

Очите ѝ се присвиха, тя ме изгледа внимателно и изведнъж престанах да съм толкова сигурен, че съм се маскирал добре.

— О, имате причина значи?

— Да, милейди.

— И какво ви засяга вас това?

А-ха. В случай, че броиш, Кийра, това беше третото ми „а-ха“ за деня.

— Моля?

— Какво ви интересува вас?

— Ами, надявах се, че, нали знаете, въъ...

— Че ще получите възнаграждение?

— Ами...

Тя ми посочи пътя.

— Може да си тръгвате. Веднага.

Нищо друго не можах да измисля, освен да се поклоня и да си тръгна. Оказа се доста дълга разходка за толкова кратък разговор, но никоя разходка не е напразна, ако завърши с едно „а-ха“. Споделих тази мисъл с Лойош, който ми подхвърли, че може да ми осигури толкова „а-ха“-та, колкото си поискам. Не ми хрумна подходящ отговор, затова просто продължих към града.

Следващата ми спирка беше в „Речни дарове“, защото реших, че това ще придаде известна правдоподобност на разказа ми пред моите „сенки“, и защото имаше заден изход в случай, че реша да го използвам, а и защото бях скътал там дрехите и оръжията си. Посещението на сина и вдовицата щеше да почака, защото вечерта вече настъпваше, краката ме боляха адски и имах нужда от хубаво ядене и пиене, което беше другата причина да се отбия в „Речни дарове“.

Но всичко по реда си. Първо попитах Лойош какви ги вършат моите „сенки“. Каза: „Единият минава отзад, шефе“.

„Другият влиза ли?“

„Не“.

„Добре“.

Минах през кръчмата, отворих задната врата, преместих няколко празни кафеза, взех си вързопа с личните принадлежности, измъкнах сабята от купчината боклук и се шумгнах обратно в заведението, преди Тимър или Домм, или който и да е там, да е влязъл. Гостилничката не беше много пълна, но никой не ми обърна особено внимание.

Седнах на една маса и накарах домакина (който наистина се казва Трим, между другото) да ми донесе вино, паница рибена чорба и каквото там пернато пекат на шиша — миришеше много апетитно. Явно го мажеха с някаква смес от мед и лимон, от която пламъкът танцуваше много красиво по кожичката и караше стомаха ми да ръмжи като дзур.

Трим сервираше много бързо и храната му беше много добра; надявах се, че няма да разпитват горкия кучи син или че ако го направят, поне ще са любезни.

Хапнах, пийнах, поотдъхнах и се помъчих да измисля следващата си стъпка. Последното е най-трудната част, другите си идват много леко, стига да си се упражнявал достатъчно. Лойош също започваше да огладнява, което ме накара да се почувствам гузно, но трябваше да остане да наблюдава, затова яденето ми беше придружено от непрекъснатите му оплаквания. Не позволих това да ме отвлече от храната обаче.

После Лойош каза: „Шефе, влизат“.

„Хубаво“, отвърнах и опрях сабята си на стената зад мен, зад опорната греда, така че да е ако не скрита, то поне да не се набива много на очи. Постарах се едната кама да ми е подръка, след което отопих мазното от яденето с остатъците от хляба — хубав черен хляб с някакви семена в него.

Влязоха и двамата — мъж и жена — и се тропосаха точно пред мен; явно бяха получили указания от щаба. Вдигнах глава и ги погледнах с израз на пълна невинност, към която се постарах да добавя известна доза тревога.

— Лорд Калдор? — каза мъжът.

Кимнах.

— Можем ли да поговорим с вас?

Пак кимнах.

— Аз съм лейтенант Домм, това е Инсайн Тимър, от Гвардията на Нейно императорско величество.

Кимнах за трети път. Започвах да ставам много добър в това.

Седнаха, въпреки че не ги бях поканил. Сигурно решиха, че ако стоят, докато аз си седя, ще им е по-трудно да ме уплашат. Аз междуременно се опитвах да се правя на уплашен, който се опитва да се прави, че не е. Не мисля, че се справих много добре — много по-лесно е да се преструваш на опасен тип, когато те е шубе, отколкото да се правиш, че те е шубе, когато си опасен тип. Поне при мен е така.

„Трябва ли ти помощ, шефе?“

„Засега не, Лойош“.

— Бихме искали само да ви зададем няколко въпроса. Разбираме, че казвате на разни хора, че не водим задълбочено разследване по един определен случай. Бихме искали да знаем защо смятате така.

Залагах на Рийга срещу Индра, затова казах:

— Милорд, днес отидох в Градския съвет и казах какво зная. И ви беше все едно, тъй че реших, че това означава...

— Дрън-дрън — прекъсна ме Тимър. — Кажете истинската причина.

— Това е единствената...

Тя се обърна към Домм.

— Дай да го приберем и да го пообработим. Нямаме време за дрънканици.

— Търпение. Мисля, че ще пропее — каза Домм.

— Що да си правим труда? Можем да го обелим като лук.

Домм поклати глава.

— Не и ако не се наложи. Знаеш, че Големия не обича да унищожаваме мозъците на хората, освен ако няма друг избор.

— Кой ще му каже?

— Дай да опитаме първо по моя начин.

— Добре. Ти си шефът.

Той кимна и отново се обърна към мен. Ставаше ми все по-трудно и по-трудно да се правя на уплашен. Хората около нас вече се бяха поотдръпнали и Трим ни поглеждаше неспокойно откъм тезгяха. Домм се наведе над масата и лицето му почти опря в моето.

— Сега ни кажи кой си, какво знаеш, откъде го знаеш и какво целиш?

Дръпнах се назад в стола и се опулих — по-добро от това не мога да докарам, когато се опитвам да се правя на уплашен. Помъчих се да измисля дали има начин да се измъкна, без да им казвам нищо. Нищо не ми хрумна за момента. Домм каза:

— Да накарам ли Тимър да се заеме с теб? Не обичам стила ѝ, но ако не ми дадеш избор, ще трябва да те оставя на нея.

Изведнъж ми хрумна, че ако вярвах, че съм професионалист, нямаше да ми пробутват тоя номер — бях в по-добра позиция, отколкото си мислех.

— Добре — рекох. — Ще ви кажа каквото знам.

Домм се отдръпна и зачака, но без да откъсва очи от мен. Обзалагам се, че е много добър в познаването кога го лъжат. Но пък и аз съм доста добър в лъженето. Казах:

— Дойде някакъв. Попита ме дали искам да изкарам малко пари — петдесет империала, вика. За да отида в една стая в Градския съвет, да кажа всички тези неща, после да обиколя едно-две места и да кажа други неща. Каза ми какво да кажа.

— Кой е? — попита Тимър.

— Не знам. Никога не го бях виждал.

— Къде го срещна?

— Тука... точно тука.

— Той как е решил да говори точно с теб? — попита Домм. Биваше го, типчето.

— Не знам.

— О, я стига. Пробвай нещо по-добро. Очакваш ли да повярваме, че просто ей така е влязъл, хванал е първия, който му е попаднал, и му е предложил?

Поклатих глава.

— Не знам.

— От кой дом е?

— Орка — отвърнах, без да му мисля. Двамата се спогледаха и останах с впечатлението, че съм улучил в десетката, макар че отговорът си беше съвсем очевиден.

— Как изглеждаше? — попита Тимър.

Почнах нещо да измислям, после реших, че Калдор изобщо не е толкова наблюдателен и е по-добре да побачкат за това, което ще получат.

— Не знам, беше просто, нали разбирате, просто човек.
— На каква възраст е, според теб?
— Не знам. Не беше много стар. Хиляда и двеста някъде.
— Висок? Нисък?
— Не знам.
— По-висок от теб?
— О, да. Всички са по-високи от мен.
Домм се изправи.
— По-висок от мен?
— Тъ, да. Мисля, че да.
Седна отново.
— Едър, набит?
— Не, не. Хилав.
— Дълга коса? Къса? Права? Къдрава?

И тъй нататък. Най-после получиша доста точно описание на несъществуващия орка и им казаха, че не съм забелязал, че съм толкова наблюдателен.

— Така — каза Домм и кимна бавно, след като млъкнах. Помълча малко, сякаш премисляше нещата, и каза: — Сега да чуем останалото.

— А? — Зяпнах и се направих на изненадан.

— Кой си ти и защо е дошъл точно при теб?

Тъй. Това беше най-трудната част. От тяхна гледна точка ме бяха стиснали здраво и беше въпрос само да усучат малко, за да изцедят всичко от мен. Тъй че трябваше да ги накарам да продължават да си го мислят, докато аз продължавам да се опитвам да изиграя своята игра. Това, разбира се, беше още по-трудно поради факта, че всъщност не знаех каква е моята игра — все още се опитвах да разбера, доколкото мога, какво всъщност става.

Пуснах една въздишка, оставих носа си да клюмне и покрих лицето си с ръце.

— Без тия — сопна се Домм. — Знаеш кои сме и знаеш какво можем да ти направим. Имаш само един шанс да си облекчиш положението, и той е като ни кажеш всичко, тук и сега.

Кимнах в шепите си и казаха на масата:

— Добре.

— Почни с името си.

Вдигнах глава и се помъчих да докарам тънък гласец:

— Какво ще стане с мен?

— Ако ни кажеш истината — нищо. Можем да те отведем за още разпити и трябва да знаем къде можем да те намерим, но това ще е всичко — стига да ни кажеш истината и цялата истина.

Изгледах Тимър подозрително.

— Тя няма да ти направи нищо — каза Домм.

— Искам тя да го потвърди.

Тя се усмихна леко и каза:

— Заставам зад казаното от лейтенанта. Ако ни кажеш истината.

Лъжливи копелета, и двамата. Изгледах ги подозрително.

— А командирът ви? Той ще ги спази ли?

Домм почна да става нетърпелив, но Тимър отвърна:

— Ако му дадем отговорите, няма да се интересува как сме ги получили.

— Онзи ли е, с когото говорих? Как му беше името, Лофтис?

— Да. Ще ги спази.

Кимнах, уж че съм останал доволен. Усетих как се отпуснаха.

— Не трябваше да го правя това — казах с тон на човек, на който всеки момент ще му се изсипят червата. — Аз съм само един обикновен крадец, знаете ли? Искам да кажа, никога не съм наранявал човек. Познавам двама джереги, изкупуват каквото открадна, но... чакайте малко. Не ви трябва да знаете имената на джерегите, нали?

— Съмнявам се — каза Домм.

— Ама те ще ме убият.

— Едва ли ще се наложи — опита се да ме утеши Тимър. — А и ние можем да те защитим. — Нагла лъжкиня.

— Добре. Все едно, беше глупаво. Трябваше да си помисля добре. Но петдесет империяла!

— Изкушаващо — каза Домм.

— Това е истината. Все едно, истинското ми име е Ваан. Нося името на чичо ми, който е построил... но това не ви интересува. Нали?

— Млъкнах и поклатих тъжно глава. — Здраво съм загазил, нали?

— Да — каза Тимър.

— Но можеш да се измъкнеш — увери ме Домм.

— Това често ли го правите? В смисъл, да следите хората и да ги разпитвате?

Свиха рамене.

— Сигурно е много забавно.

Домм си позволи една полуусмивка.

— Та какво казваше?

— Тъ, да. — Спомних си, че имах чаша с още малко вино в нея, тъй че отпих и изтрих лицето си с опакото на ръката. — Тукашните са ви казали за мене, нали? В смисъл, вие сте от Адриланка — всеки може да го хване по говора ви, — но сте проверили за мен при тукашните и те са ви казали за мен.

Двамата изсумтяха, което можеше да означава всичко, само дето Тимър за миг се издаде с физиономия, говореща, че по-скоро ще умрат, отколкото да си имат каквото и да било общо с тукашните. Това беше важно, макар че не беше голямото, което исках да открия. Но вече ги бях набутал в играта. Бяха ме прекършили и знаеха, че съм готов да им кажа всичко, което знам за каквото и да било, стига да се държат с мен както трябва, а да се държат с мен както трябва означаваше да ме оставят да говоря, само като ме сръгват от време на време, ако кривна много от руслото. Тъй че вече трябваше да остана почти в руслото и да ги оставя малко да се понесат след мен. Казах:

— Тукашните от Гвардията са ме прибирали веднъж-дваж, нали разбирате. Пускаха ме, защото така и не можеха да са сигурни, но знаят за мене. Веднъж ме набиха също така — мислеха, че знам нещо за една голяма работа, но аз нищо не знаех за нея. Никога нищо не знам за големите работи. Големите работи ме плашат. Тая ме уплаши и май съм бил прав, че ме беше шубе. — Отпих още от виното и ги погледнах крадешком. Вече се бяха отпуснали и не обръщаха особено внимание на приказките ми. С други думи — бях ги подредил.

Поклатих глава.

— Трябваше да послушам инстинктите си, нали? Точно оня ден разправях на едни приятели, че имам лошото чувство...

Домм, както изглеждаше отпуснат, изведнъж се стегна.

— Какви приятели? Какво си им казал?

После се усети и погледна Тимър, която го гледеше намръщено. И тук се получи четвъртото „а-ха“ за деня, което реших, че май е достатъчно, особено след като едно от нещата, които разбрах от него, беше, че те — или най-малкото Домм — нямат никакво намерение да ме оставят жив.

Пресегнах се назад, награвих сабята и пернах с плоското Домм по слепоочието, с намерението да го разкарам и веднага да се оправя с Тимър, но не ми стигна силата и за двете с тънкото ми оръжие. Тимър се оказа бърза. Наистина бърза. Беше скочила на крака, с извадено оръжие, още преди да съм се изправил, и трябваше да се усуча в ъгъла, и да парирам с двете ръце, иначе щеше да ме наниже. Впрочем, точно тогава извърши насилието над ръката ми, което ме възмути. Но преди да успее да прибере оръжието си, я порязах по ръката, после я пернах по главата и — заради едното или другото — мечът ѝ падна на пода. Наведе се да си вземе оръжието, а аз посегнах и си взех вързопа с дрехите от съседния стол. Ботушите ми също бяха вътре.

Домм клатеше глава — бях го забавил поне. Тимър отново ми налетя, но избих меча ѝ с вързопа, после ударих нея с вързопа, скочих през масата и пътьом халосах Домм по главата с дръжката на сабята. Докато прескачах масата, тя се килна и за секунда остана между мен и Тимър, което използвах, за да изхвърча през задната врата. Не можех да го направя толкова бързо, колкото щеше да ми хареса, заради онези проклети от Вийра ботуши, но успях, преди да са ме докопали.

Бях си планирал аварийния изход, но не бях предвидил, че ще ми тече кръв. Затичах към изхода на уличката и се шмугнах в следващата пресечка. Чух стъпки отзад и разбрах, че Тимър е по петите ми. Не бях ужасно навит да я убия — знаеш не по-зле от мен колко горещо става, когато убиеш гвардеец — но още по-малко бях склонен тя да убие мен, а нямаше начин да ѝ се измъкна с бягане — не и с онези проклети ботуши. А ако се телепортирах, разбира се, щеше просто да проследи телепорта — безнадеждна работа.

Тъкмо премислях дали да остана на място и да се бия, когато късметът ми дойде. Завих на ъгъла и някой изчезна — някакъв тип тъкмо беше излязъл от един дюкян и се телепортира вкъщи с покупките. Ако не носех черния камък Феникс, който ме пази от контакт, щях да изломотя благодарствена молитва на Вийра. Но сега просто затичах към мястото, откъдето се беше телепортирал, притиснах ръката си до вързопа с дрехите, надявайки се, че няма да капне кръв, пробягах останалите дващест стъпки и профучах през покрития със завеса вход на дюкяна.

Оказа се дюкян за дрехи, вътре имаше няколко купувача. Мъжът зад тезгяха — истински криота — каза:

— Мога ли с нещо да ви услужа, милорд?

— Да — отвърнах, мъчейки се да си поема дъх. — Имате ли нещо в червено?

— Тече ви кръв! — извика един от клиентите.

— Ами да. Такава е модата, знаете ли.

— Уважаеми сър... — почна продавачът.

— Момент. — Дръпнах завесата само на косъм, колкото да видя края на телепорта на Тимър. — Все едно. Мисля, че прави хубава шарка. Лек ден.

Върнах се в уличката, после в друга, като правех всичко, за да не оставя следи от кръв. С мъничко късмет разполагах с няколко минути, докато Тимър разбере, че е тръгнала не след тоя, който трябва, и, надявах се, Домм беше достатъчно далече, за да ми е проблем.

„Е, Лойош?“

„Засега си чист, шефе“.

„Добре. Задръж се още минутка и се върни при мен“.

Намерих едно кътче, което си бях набелязал преди, и за около минута и половина от кървящ криота се превърнах в кървящ източник. Напъхах останките от криотската си маскировка в торбата, смъкнах камъка Феникс и телепортирах торбата на едно място, което ми беше познато много добре, до брега на Адриланка, където щеше да се озове до две тела, които нямаше да възразят за натрапничеството. Лойош кацна на рамото ми с няколко подбрани израза за това колко умен си е мислил, че съм в сравнение с глупака, на който съм се правел. Благодарих му, че споделя мнението си с мен.

Все едно, след като си бях свалил верижката, нямаше причина да не се телепортирам тук, тъй че изникнах на едно място, което си бях запомнил малко навътре в гората, и ето ме, Кийра, радвам се, че те виждам, както винаги, и казвал ли ти е някой някога, че изглеждаш чудесно, когато си се маскирала?

ИНТЕРЛЮДИЯ

— Изобщо не съм чувала за този Стони, дето го спомена. Ако е някой на средно ниво в Северен пристан, какво те накара да помислиш, че може да знае нещо за Фирис?

— Това е едно от нещата, които не мога да ти кажа.

— О. И има много такива неща, нали?

- Предупредих те, че ще има, Коути.
- Да, знам. Не знам Влад да е прибягвал до маскировка преди.
- Нито пък аз. Сигурно си го е избрал, докато е скитал насам-натам.
- А старата жена? Тя как прие всичко това?
- Подозирам, че много я е притеснило, но изобщо не го издаде. Всъщност през цялото време се държеше все едно, че няма нищо общо с нея.
- Предполагам, че не мога да я виня. Би било нелепо.
- Да.
- Странно, описваш ми съкратено разказа на Влад за разговори с други, което е тройно отклонение от истинските разкази, а все едно го чувам как той говори.
- Липсва ти, нали?
- Ами...
- И ти му липсваш, Коути.
- Хайде да не започваме отново с това, може ли?
- Както желаш.
- Много е сложно, Кийра. Трудно е. Не знам отговора. Да, липсва ми. Но не бихме могли да живеем заедно.
- Той се е променил, знаеш ли.
- Да ни събереш отново ли искаш, Кийра?
- Не знам. Мисля, че трябва поне да научи за...
- Хайде да не говорим за това.
- Добре. Може би трябва да продължа още по-съкратено.
- Не, правиш го много добре.
- Трябва да ти кажа обаче, че нямам много добра памет за разговори, така че много от нещата ги възстановявам и може би — съчинявам. Но схващаш същината.
- О, да. Сигурно си му казала няколко думи, когато се е върнал при къщата. Знам, че си му казала.
- О, да.

7.

Казах му. Много бавно:

— Е, поздравления, Влад.

Погледна ме и изчака крошето. Казах:

— Вече те гони не само джерег, но и Империята също така, а щом те свържат с документите, които откраднахме, домът Орка също ще те иска — както и мен, между другото. С което остават още само четиринайсет дома, и си готов. После можеш да почнеш с източняците и със сериолите. Браво.

— Талант — сви рамене той. — Не мога да си го припиша в заслуга.

Гледах го съсредоточено, докато премислях разказа му. Изглеждаше... не знам, „самодоволен“ не е най-точното, но може би нещо като „готов да се пръсне от смях, с лустро на доволен от себе си индивид“. Понякога забравям колко е лукав, колко е добър в импровизирането и умението му да преценява шансовете и да изиграва невероятни гамбити. Понякога си въобразява, че е по-добър в тези неща, отколкото всъщност е, и това най-вероятно ще го убие — особено сега, когато със златния и черния камък Феникс, които носи, е съвсем откъснат от онези, които биха пожелали и биха могли да му помогнат.

— Добре — казах аз. — Или Фирис е бил убит, или Империята се бои, че е бил убит, но и в двата случая Империята не иска това да се разчуе.

— Някой в Империята — поправи ме Влад.

— Не. Империята.

— Имаш предвид Императрицата...

— Не бих казала, че Императрицата знае, но все едно, това е без значение.

— Не те разбирам.

— Ако не е Императрицата, тогава е някоя почти толкова важна особа и става със съдействието на най-висшето ниво в управлението.

— Какво те кара да си толкова сигурна? Само допреди час дори не вярваше, че...

— Разказът ти беше много убедителен — казах. — И ми каза неща, които сигурно не си разбрал, че ми казваш. — Намръщих се. — Начинът, по който Лофтис е говорил на Домм, и начинът, по който Домм и Тимър са говорили помежду си, ми подсказва, че...

— Че Тимър не знае — или може би не е знаела доскоро — за това.

— Не това е важното, Влад. Те са действали по заповеди и подкрепата им идва не само от високо, тя е широка — повсеместна. На имперско ниво са намесени твърде много хора, за да има само едно лице, което дърпа конците от някой килер.

— Хм. Схванах мисълта ти. Но при толкова много замесени как може да остане в тайна?

— Има тайни и тайни, Влад. Ако след година-две до Императрицата стигнат клюки, че този и този е прецакал разследването около Фирис, едва ли ще може да направи кой знае какво, зависи кой е „този и този“.

— С други думи, може да тече, стига да не се счупи.

— Нещо такова. — Свих рамене. — Само теоретизирам, на основата на това, което знам за Двора, но предположението е съвсем добро. Знаеш ли — добавих, — много си затънал, Влад. На твое място бих си потърсила помощ.

Влад се изсмя сухо.

— Да потърся помощ? От кого? От Сетра Лавоуд? Тя си е имала работа с цялата Империя преди. Мислиш ли, че би го направила сега? Без да знае защо или какво е замесено? И какво точно биха могли да постигнат Ледоплам и Дзур планина срещу една гадна малка интрижка? Или може би имаш предвид Мороулан? Той би могъл да реши целия проблем, като покани нашата домакиня да се премести в Черен замък, но се съмнявам, че тя ще приеме, а той няма никакви връзки с дома Орка. Алийра с удоволствие ще се набути в това, Кийра, но дискретността не е най-силната ѝ черта — тя просто ще избие всички, които действат мръсно, и накрая ще имаме същата каша, с една камара трупове отгоре, които само ще усложнят нещата. Ноуратар би могла да го разреши — стига да беше царството на Дракона. Но доколкото чух, Зерайка все още е на трона — поне формално.

Нямах кой знае колко добър отговор на това, поради което не отговорих. Той продължи:

— И не забравяй, всъщност изобщо не ме интересува какво прави Империята или на кого го прави, стига да мога да направя това, което обещах на Хчи... Пфчих... на старата, за да може тя да помогне на Савн. Интересува ли те?

Мъчен въпрос. Разбира се, че ме интересуваше, но...

— Не, виж. Ти си прав. Но може би ще се окаже, че трябва да се оправим с цялото нещо, за да решим малкия си проблем. Не знам.

— Аз също.

— Какво знаем тогава?

— Знаем, че Империята прикрива нещо — най-вероятно убийство. Знаем, че не всички следователи знаят за това, и знаем, че на всички, които знаят, никак не им харесва, но заповедите включват да бъде убит всеки, който знае какво става. Знаем, че възелът с това кой какво притежава от собствеността на Фирис е доста заплетен и че няма да можем лесно да разберем кой притежава тази синя къща и прилежащата ѝ земя. И знаем, че нещо, някъде, е много сбъркано.

— Как сбъркано?

— Срокът — смешно е, а ето, че не се смеея.

— Продължавай — подканих го, въпреки че започнах да осъзнавам, че го знаех — подсъзнателно съм разбирала, че има нещо странно в начина, по който вървят нещата.

— Защо е това бързане? Когато умре някой толкова богат като Фирис, би трябвало да се очаква да отнеме петдесет — сто години, докато се разбере кой какво притежава. Но те не само замазват това разследване, а го правят ужасно бързо. И не просто Империята — всички, които са свързани с него.

— Какво значи „всички“?

— Имам предвид — бавно продължи той, — че Фирис е бил мъртъв може би отпреди не повече от една неделя, когато са казали на домакинята ни да освободи мястото и са ѝ дали само половин година срок. Ето, това изобщо не изглежда логично, освен ако не стават две неща: първо, земята по някаква причина е особено ценна; и второ — някой някъде е изпаднал в паника.

Кимнах. Да, точно това беше.

— Почти си прав. Съгласна съм за паниката, но не е задължително земята да е особено ценна.

— О? Тогава защо...

— Някой иска да я вземе, да я пробута на друг за колкото може и да се разкара, преди да се разбере, че земята изобщо не е негова, та да я продава.

— Аха. Това е логично. — Помисли за миг. — За съжаление, с нищо не помага — не сочи към никого и никого не изключва.

— Вярно.

— Което отново ни оставя с проблема да разберем, което на свой ред води до следващия въпрос: Сега какво?

На това поне можем да отговорим.

— Сега приключваме дотук и спим. Късно е и мозъкът ми се умори. Утре сутринта ще поговорим отново.

— Добре. Тук ли се срещаме?

— Да.

— Аз ще сготвя закуската.

— Аз ще донеса нещо за готвене.

— Удоволствие е да се работи с теб, Кийра.

Изкарах нощта, като се мъчех да осмисля всичко, което бях научила. Готова бях да заложа перлата на Джюйнан за половин ока чай, че Влад правеше същото. И щях да спечеля, ако се съдеше по изражението му на другата сутрин.

— Не сме спали много, а? — подхвърлих му мило.

Намръщи ми се и отиде отзад да направи клавиатура. Сложих продуктите на тезгяха до него и казах:

— Гъши яйца, скаридки, цикория, цинт, оранжева и черна гъба, сладък и лют пипер. И питки. Направи закуската.

— Лук?

— Расте зад къщата.

— Чесън?

— В кошчето, на десет сантиметра от дясната ти ръка. Много сме наблюдателни, а?

— Можеш да го кажеш на Лойош.

Лойош, сгушен с Роуца до студената камина, се размърда и сигурно каза нещо на Влад. Хвдф'рджаанцъ се появи от задната врата, увила с кърпа мократа си коса.

— Направили сте клавиша?

— Да бе — отвърна й Влад. — Дано само да не е много силна.

— Стига с тия шеги.

Савн още лежеше, загърнат в одеяла и кожи, но се беше събудил и зяпаше в тавана. Забелязах, че Влад също го гледа. Старицата каза:

— Днеска ще бръкна.

Чух рязкото вдишване на Влад — или може би беше моето.

— Броденето в сънищата ли? — попитах.

— Не, само ще излекувам физическото увреждане. Не е голямо и го огледах внимателно — няма да го нарани и може да започне целебния процес.

Влад кимна, обърна се отново към кухненския тезгях и започна да приготвя закуската. Хвдф'рджаанцъ седна на пода до главата на Савн. Започнах да кълцам продуктите и да ги опитвам. Той не ми направи забележка, че му преча, което значеше или че е уникален в опита ми с готвачи, или че е разсеян, или се чувства неловко, защото никой не го е правил след раздялата му с Коути. Малко ми стана мъчно за него, но не чак толкова, че да не опитвам от това-онова. Пиперките бяха чудесни.

— Няма по-красив звук от цвърченето на ситно накълцан лучец върху сгорещено желязно тиганче, намазано с олио — каза Влад. — Номерът е да го запържиш точно до мярката, преди да почнеш да добавяш другите неща, и да не прекалиш, преди да си добавил яйцата — яйцата трябва да са последни, защото не им трябва много...

— За какво мислиш в момента, Влад?

Той сви рамене.

— За каквото и ти, разбира се — дали ще можем да решим проблема на нашата домакиня, без да се захванем всъщност с цялата Империя. И ако се захванем с Империята, как можем да спечелим? Трудничко ще е.

— Трудничко? — Поклатих глава. — И това ако не е свръхсамоувереност.

Той отново сви рамене.

— А, едва ли ще е проблем. Просто се набутвам между тия специални гвардейци, разбирам кой им е шефът, убивам го, заемам му поста, използвам го, за да се добера до Императрицата, убивам я, взимам Глобуса и управлявам лично Драгара, експлоатирам безскрупулно Империята, за да се обогатя лично и да накажа ония, които са ме обиждали през целия ми живот, докато се подготвям да завладея Изтока и да стана накрая владетел на целия свят. — Спря да бърка яйцата, погледна ме и кимна строго. — Бас държа, че момичетата, с които ще се запозная *тогава*, ще си ги бива. — Сложи капака на тигана. — Ще подредиш ли масата за четирима?

— Трима — каза домакинята ни, която продължаваше да седи до Савн, но вече го гледаше в очите и го държеше за раменете. — Той ще трябва да си почине.

Погледнах я, после — Савн, после — Влад, който гледаше мен. Отворих уста да заговоря и усетих магията. Влад явно също я беше усетил, или по-точно Лойош; във всеки случай и двамата извърнаха очи към жената, после се спогледаха. Влад се ококори за миг, после сви рамене.

— Гледай да не загориш яденето — казах.

— Няма — отвърна ми той и се обърна към тигана. Подредих масата. Усещането за магия заглъхна след около две минути, старата седна при нас и започнахме да се храним. Лойош и Роуца като че ли я притесняваха, както си кълвяха късчета от чинията на Влад, въпреки че трябваше вече да е свикнала. Но не каза нищо. Бъди клечеше до масата и очите му говореха доста красноречиво, но не получи нищо, горкото животно. Яденето беше вкусно и похапвахме мълчаливо, докато не забелязах, че Влад ме гледа. Попитах:

— Какво има?

— Все едно ли ти е?

— Комплименти ли си просиш?

— Не.

Свих рамене.

— Доста вкусно е.

— Радвам се.

Не познавам друг като Влад: умът му сякаш никога не изключва. Дори Мороулан си почива от време на време, но никога не съм виждала Влад да не мисли за нещо. Много ми се искаше точно в този

момент да разбере за какво мисли, но нямаше как да го попитам учтиво.

Влад се предаде преди мен.

— Е, Майко?

— Какво?

Той се окашля.

— Как... в смисъл, Савн добре ли е?

— За увреждането ли питаш?

— Да.

— Изцери го. Не е трудно, стига да знаеш какво правиш. Всъщност аз не съм знахарка, а заклинателка. — Погледна ме, докато го казваше, сякаш очакваше, че ще почна да споря. — И с този проблем съм най-запозната.

— Значи мина добре, а? — Нуждата му да го успокоят беше умопомрачителна.

— Съвсем добре.

— Ами... хубаво.

— Сега какво? — попитах я.

— Сега ли? Ами, излекуването на физическото увреждане би трябвало да му помогне, тъй че сега ще следим поведението му — дали ще тръгне по-добре, или ще се влоши. Ако не тръгне на добре, отново ще се опитам да разбира какво има в главата му, преди да рискувам с броденето насън. Ако забележим промяна, ще трябва да разберем каква точно е и ще продължим оттам.

— О — каза Влад. Погледна към Савн, който спеше кротко, и се умълча.

Приключихме с яденето и двамата с Влад почистихме. Нарочно се бавех, не бързах да се връщам на въпроса как ще подходим към проблема. Влад също като че ли не бързаше, предполагам по същата причина. Налях вода, той я сложи да се стопли, после бавно почна да отделя остатъците за изгаряне и за храна на Бъди. Щом водата се стопли, започнах да мия чиниите. Влад избърса масата и почисти печката.

Щом свършихме с шетнята, попитах:

— Как ти е ръката?

— Добре.

— Дай да я погледна.

— Ти пък кога стана знахарка?

— Човек се учи на всичко по малко в моя занаят — както и в твоя.

— Да де.

Съблече си ризата. Пак му видях косматите гърди, но се постарях да не реагирам. Развих превръзката. Някои хора си гледат раните, други извърщат глава. Влад я погледна, но като че ли малко му призля. Бинтът най-отдолу се беше накървавил, но можеше да е и по-зле, а раната не беше забрала.

— Ако искаш да си свалиш камъка Феникс за малко, мога да я изцеря за...

— Не, благодаря.

— Може би си прав.

Промих раната и я превързах пак. Хвдф'рджаанцъ гледаше, но не ми предложи помощ — може би ѝ прилошаваше от кръвта; или пък се смяташе за твърде голяма специалистка, за да се занимава с най-прости рани. Казах му:

— Е, ако си се отказал да завладяваш света и не искаш да търсиш помощ от никого, каква е следващата ни стъпка?

— Прегледах си отново бележките снощи, след като си замина — отвърна Влад.

— И?

— И нищо. Ако разполагахме с всички документи, както и с имперския архив, и може би някои записи от някои джереги, и ако можехме да ги съчетаем с това, което сме открили, и ако имахме стотина счетоводители, работещи целодневно, може би щяхме да намерим отговора — и може би щяхме да го намерим достатъчно рано, за да е от полза. Но не разполагаме, тъй че ще трябва да почнем от другия край.

— И кой е „другият край“?

— Разследването. Докопали сме се до нещо — единственото, което мога да измисля, е да продължим по тази нишка и да видим къде води.

Кимнах.

— Да. Опасявах се, че ще се стигне до това.

— Междуременно трябва да разбере колко пари ще ни струва да откупим земята.

Кимнах отново.

— Да. Сумата би трябвало да ни подсказе дали си прав, че в този имот има нещо ценно. Ако се стигне само до някаква парична сума, има начини да се оправим.

Хвдф'рджаанцъ ни гледаше.

— Точно това мислех и аз — каза Влад. — Ти с какво смяташ да се заемеш?

— Искам да разбера за кого точно работи Лофтис, какви са му заповедите, какво знае, какво предполага и какво се кани да направи по въпроса.

— Добре разсъждаваш. И как смяташ да го направиш?

— Не знам. Мислех просто да го попитам.

— Не виждам причини да не стане.

— Да.

— Тогава да действаме.

Стегнах превръзката, той си облече ризата, после препаса колана със сабята, потупа Бъди, каза му да пази къщата, взе си Лойош и излезе след дълбок поклон.

— Отвратителни са — каза Хвдф'рджаанцъ.

— Кои?

— Източняците.

— А, да. Ще му го кажа, Майко.

— О, недей — каза старата, изведнъж притеснена. — Ще му нараниш чувствата.

Взех си нещата и излязох. За разлика от Влад, няхах причини да не телепортирам, тъй че го направих. Появих се на едно познато място, където можех малко да си променя облеклото. Пред Градския съвет бях някъде към десетия час, когато нещата там вече се раздвижваха. Заех позиция на отсрещната страна на улицата и се направих на невидима.

Бях стояла там повече от час, когато се появи Влад и влезе, после още доста време не се случи нищо особено и започнах да си мисля, че съм изтървала Лофтис — че е влязъл рано, — когато го видях да се приближава от другия край на улицата. Според описанията на Влад трябваше да е Лофтис. Прекосих и минах покрай него. Погледнах го бегло, но и това бе достатъчно, за да се уверя, че Влад е прав — с тип като този човек не бива да се забърква току-така. Вървеше намръщен, явно му се въртеше нещо в ума. Не беше трудно да се досетя какво.

Намерих един хан, който даваше стаи за час, и наех една — хубаво е да намериш място, където няма да ти досаждат и няма да те питат за нищо, дори да не използваш стаята за каквото се очаква. Бяха сложили истинска врата, за да осигурят интимност на гостите, и това също ми хареса. Вместо етикетчето с цената изсипах върху леглото нещата на Лофтис и започнах да ги проучвам. Всъщност не се оказа достатъчно учтив да носи бележка, на която ясно да е изписано какво са го помолили да направи, причините за това, както и името на началника му, но трябва да се оправяме с това, с което разполагаме, а кесията на един имперски следовател може да разкрие доста неща.

Името му наистина се оказа Лофтис, Господар на дракони от рода на е'Дриен, също като Мороулан. И беше виконт на леса Кловенрокс, който се намирал в някаква далечна провинция на североизток, доколкото можех да разчитам на един стар спомен, който не беше мой. Имаше три имперски печата. Знаех, че трябва да има поне един, разчитала бях на това — но три печата означаваха, че всъщност е доста издигнат в съветите на могъщите и властните, които управляват Империята. А най-старият печат — който му даваше правото да извършва арести — беше отпреди двеста години, което означаваше, че е на имперска служба поне отпреди двеста и петдесет години, доста дълъг срок, за да остане човек само лейтенант — освен ако, разбира се, не служеше в един от онези клонове на Имперската гвардия, в които традиционните чинове са без значение, което обясняваше иронията, доловена от Влад, когато двамата с Домм се бяха наричали един друг по чин.

Знаех за съществуването на четири такива служби, повечето от които бяха общо взето независими. Е, имаше и пета, но тя не съществуваше вече от доста години, освен една личност — а който и да беше Лофтис, все пак не беше Сетра Лавоуд. Премислих четирите, за които знаех, и от мисълта, че е възможно да съществува някоя, за която не съм чувала, ми стана малко неловко.

Една от тях беше Корпусът за имперски надзор. Бяха подчинени на първия министър, когато има такъв, или на Министъра на домовете, когато няма първи министър. В момента Министърът на домовете беше от исола, казваше се Индъс, бях играла с нея на карти само толкова, че повече да не посегне към колодата. Беше коварна жена, но лоялна — можеше да направи нещо такова ако ѝ заповядат и ако е в

нейната област, но заповедта трябваше да дойде лично от Зерайка. Ако друг освен Императрицата се опиташе да използва Индъс... ами, всеки, който познаваше Индъс достатъчно, за да не пита коя е, нямаше и да си помисли да го направи. Така че или не беше Индъс, или заповедта не идваше от Императрицата, а бях убедена, че заповедта не идва от Императрицата.

Същото беше в сила и за „Мощите от третия етаж“, наречени така заради стаята, в която се говореше, че се срещат с Императрицата. Винаги бяха само два-сет-три-сет души и макар да бяха добри в работата си, за да я свършат, беше нужна изричната заповед на Зерайка. Освен това изглеждаше невероятно да са замесени в нещо толкова мащабно — стеснените и специфични задачи бяха повече в стила им.

Другите две единици, за чието съществуване знаех, бяха повече свързани с военщината. Едната от тях, тази, чието съществуване се признаваше публично, беше Шести отдел на щабните съветници на имперската армия. Повечето си работа вършеха на чужда територия, но определено можеше да бъдат използвани в империята, ако ситуацията го наложеше. Бяха големи, тромави, често пъти — объркани, понякога — гениални, и се подчиняваха на главнокомандващия. Главнокомандващият нямаше да позволи да ги използват по този начин, освен ако не го одобри Императрицата, но бяха достатъчно високо, за да е възможно някой високо в йерархията да бъде корумпиран. Но ако наистина беше Шести отдел, едва ли щяха да могат дълго да запазят нещата в тайна — най-малкото не и от тези, които знаят къде да надникнат.

И най-сетне оставаше Групата за специални задачи, която беше малка, много добре тренирана, лесно можеше да покрива грешките, направени от другите групи (и често се използваше точно за това), и всъщност беше свършена за подобни задачи. Но те пък бяха подчинени на лорд Кааврен — той никога нямаше да позволи да ги използват по такъв начин без заповеди от Императрицата, а ако Императрицата му дадеше подобна заповед, щеше да го хване передният бяс и за пореден път щеше да си подаде оставката.

Предвквах всичко това, докато прибирах обратно съдържанието на кесията на Лофтис. После седнах на леглото (единствената мебел в стаята) и продължих да мисля. Имаше всички основания да не е нито

една от тези групи, но изглеждаше невероятно да е замесен друг екип, за който да не съм чула — винаги съм в течение на това, което става из двореца, от двете страни на стените, както казват.

Опитах се да си спомня всичко, което ми бе разказал Влад за срещите си с групата, с всички нюанси в изразите. Разбира се, не е лесно, когато разговорът ти е препредаден. А и не разполагах с много време. Проверих часа по връзката с Глобуса. Не, изобщо не разполагах с време.

Отново прехвърлих наум цялата информация и поклатих глава. Ако можех да залагам на предположения, щях да кажа, че е Надзора, просто защото беше намесена Империята и домът на Орка, а най-вече защото при нормални обстоятелства тъкмо те щяха да проведат подобно разследване — като ги проверява групата „Трети етаж“ естествено. Но все пак изглеждаше нелогично. Можеше ли да са Шести отдел? Макар да изглеждаше много вероятно поради това, че щяха да решат, че могат да се измъкнат, те просто бяха твърде тромави, за да превключат толкова лесно от операции под прикритие към толкова груба задача — бяха общо взето една пасмина чиновници с голям бюджет, няколко не особено кадърни крадци и куп хора, знаещи как да пилеят пари. Не, по-вероятно изглеждаше да са Надзора, само че беше трудно да го свържа с това, което знаех за лейди Индъс — ако такава искане паднеше в скута ѝ, тя щеше да...

Е, за какво ми напомни това?

„Или можем просто да хвърлим всичко това в скута на Татенцето-котарак“.

Това беше заплаха. Заплаха да се каже на началника какво вършат — което означаваше, че макар да действаша по заповед, тази заповед не беше на началника им. И второ, че началникът им беше мъж, което елиминираше Индъс.

Татенцето-котарак.

Котка.

Тиаса.

Лорд Кааврен.

Както щеше да каже Влад: „А-ха“.

Пред стаята се чу тропот на ботуши и вратата изтрещя и рухна. Гледах пред себе си мъж и жена, и двамата — с извадени и насочени към мен мечове. Хвърлих кесията на мъжа и казах:

— Първо, Лофтис, кажи на Тимър да се върне в Градския съвет. Ти си този, с когото искам да поговоря. И второ, за тази врата ще платиш от собствения си джоб. Не мисля, че Татенцето-котарак ще го одобри, когато чуе за какво става дума — ако чуе за какво става дума.

Зяпнаха ме.

— Е? Какво чакаш? Разкарай си приятелката, ела тука и седни. А, Инсайн, пътьом, ако обичаш, вдигни здраво поле около тази стая — допускам, че си екипирана за това, нали? И се оправи с всеки, който може да дойде да види за какво беше този шум и чупене на врати. Кажи на домакина, че всичко е наред и че приятелят ти ще плати щетите. А той ще ги плати.

Тя погледна Лофтис и той ѝ отвърна с малко крива усмивка, сякаш искаше да каже: „Каквото и да е това, няма начин да не свърши добре“, после кимна. Тимър ме изгледа бързо и усетих как се мъчи да ме запомни добре, след което си тръгна. Лофтис влезе и се облегна на стената, все така насочил мечата си към мен. Казах му:

— Прибери го това нещо.

— Става. Щом ми обясниш какво пречи да те арестувам.

Завъртях очи.

— Мислиш, че съм крадла?

Той поклати глава.

— *Знам*, че си крадла — при това много добра, след като ме обра само с едно подминаване по улицата. Но не *знам* какво *още* си.

Свих рамене.

— Крадла съм, лейтенант. Крадла, която случайно знае името ти, чина ти, името и чина на колегата ти, и че работите за групата „Специални задачи“ на лорд Кааврен. И съм толкова глупава, че ти прибрах кесията, без да си направя труда с някое заклинание, което да ти попречи да проследиш Печатите, не я хвърлих в канавката, а си седнах тука да те чакам да дойдеш, за да ти върна кесията. Точно така, лейтенант. Крадла съм.

— Когато някой почне да ми размотава колко знае, винаги се чудя дали трябва да се впечатля толкова, че и аз да почна да му размотавам колко знам. Какво ще кажеш?

Не беше глупав.

— Ще кажа, че не си глупав. Но мечът ти още сочи към мен и това започва да ме дразни.

— Трябва да свикнеш. Коя си и какво искаш? Ако наистина си минала през всичко това само за да ме докараш тук, значи или си много глупава, или имаш някое обяснение, което...

— Помниш ли една афера преди три-четири години, дето започна с проучването от Шести отдел на дейността на един магьосник, работещ, хм, за едно чуждо кралство, и завърши с един дженоин на Дзур планина?

Зяпна ме, облиза устни и каза:

— Чувал съм за това.

— А помниш ли какво беше възложено на вас — на групата ви, — след като Шести отдел се издъни?

Изглежда ме много внимателно.

— Да.

— Е, същото трябва сега да направя аз, само че този път вие забърквате кашата.

Той помълча малко, после каза:

— Възможно е.

— Тогава да поговорим. Нямам оръжие...

Той се изсмя.

— Да бе. Колкото Темпинг нямаше резерви при Битката за Моста на орача.

Вдигнах вежди.

— Осми цикъл, двеста и петата година от Царстването на тиаса, Въстанието на точилото. Главнокомандващ беше...

— Наистина не съм въоръжена — прекъснах го. — Най-малкото не и с конвенционално оръжие.

Изглежда ме изненадано.

— Това, с което съм се въоръжила, е едно писъмце, оставено на много сигурно място и готово да стигне до Нейно величество в случай, че не се появя. Съдържанието му всъщност няма нищо общо с теб, предназначено е да разграничи някои влиятелни кръгове от тази афера и да излязат чисти, когато всичко изгърми. Това, което ще причини на кариерата ти, е всъщност страничен ефект, въпреки че ще те удари много силно, когато лорд Кааврен разбере с какво сте се занимавали. Ти го познаваш по-добре от мен, скъпи лейтенанте, какво ще направи той? И никаква полза няма да се опитвате да попречите писмото да стигне до Имперския дворец, както направиха хората ви в аферата

Бердойн, защото писмото вече е в двореца. Мисля, че е по-добро от конвенционално оръжие при дадените обстоятелства, нали?

— Много добре си осведомена. — Направо видях по физиономията му как се чуди дали не блъфирам, но накрая реши, че не може да рискува. Усмихна се, кимна и прибра меча. — Е, да поговорим тогава. Слушам те.

— Добре. Да започнем с основните неща. Възложили са ви задача, която не харесвате...

Той изсумтя.

— „Не харесваме“ е меко казано.

— И все пак — продължих, — правите каквото ви е заповядано. Вие преди всичко сте войник, лейтенант.

Той сви рамене.

— Както казах, представявам интересите на среди, много близки до, но не съвсем същите като тези, които са поискали да изпълнят тази мисия. Бих предпочела усилията ни да се съчетаят до известна степен, защото работата ми, да го кажа простичко, е да почистя след вашите усилия да почистите. Държа ви с нещо, но знам, че не е достатъчно силно...

— Тук си права — усмихна се той.

— И по-точно с това, че бихте предпочели лорд Кааврен да не научи какво правите.

— Не си въобразявайте, че можете да прекалявате с това.

— Знам докъде мога да стигна.

— Може би. А как да ви наричам, между другото?

— Маргарет. Падам си по източняшки имена.

— Ха. Също като Нейно величество.

Реших, че го подхвърля, за да види доколко съм в течение на текущите клюки. Подсмихнах се леко да му покажа, че съм.

— Е, добре, Маргарет. За кого работиш?

— За кого работиш *ти*?

— Но ти знаеш, че... или поне изложи теория, която не съм оспорил.

— Не. Казах ти, че знам за коя организация работиш, не откъде идват заповедите да се намесите в разследването за Фирис.

— Значи знаеш откъде идват тези заповеди?

— Защо просто не ми го кажеш, Лофтис?

Той се усмихна.

— Ето, че открихме късче информация, която ти липсва.

— Може би. — Върнах му усмивката. — А може би просто се опитвам да разбера доколко смяташ да бъдеш откровен с мен.

— Сделка ли?

— Не. Ти ще излъжеш. Аз ще излъжа. Освен това всъщност бездруго го знам.

— О?

— Има само една възможност.

Той остана невъзмутим.

— Щом казваш.

Свих рамене.

— Е, добре. Какво искаш от мен?

— Както вече ти казах — съдействие.

— Какво съдействие? Бъди по-точна. Не искаш да разменим информация, защото и двамата ще излъжем, и защото, изглежда, не ти трябва информация, понеже знаеш всичко. Тогава *какво* искаш, по-точно?

— Сбърка по няколко пункта.

— О?

— Както ти казах, тук съм, та работата да не излезе извън контрол. Ще надуя свирката, ако се наложи, но лично аз — както и тези, които ми възложиха задачата — бих предпочела да не се стига дотам.

— За какво „чистене“ говориш, Маргарет?

— О, я стига, Лофтис. Сигурността ви е разбита из целия град. Не се ли появи наскоро някой изневиделица, разпита ви разпитвачите, размота ви сенките из целия район, изсмука още от тях и накрая за малко не ги уби в една гостилница? Това ли ви е представата за тайна операция?

Изгледа ме съсредоточено и се зачудих дали не прекалявам.

— Моите поздравления за източниците ти, Маргарет.

— Е?

— Добре, убеди ме. Какво искаш?

— Да започнем с основното. Искам първо да знам с какво имам работа.

— Ха. Има ли нещо, което да не знаеш?

Усмигнах се.

— Колко души са в екипа ви?

— Шестима. С още трима на разположение.

— Колко души знаят за какво става въпрос?

— Аз и Домм.

— И Тимър — добавих. — От снощи.

Той се намръщи.

— Сигурна ли си?

Свих рамене.

— Може да не го знае точно, но знае, че става нещо нередно, и ако се позамисли малко, сигурно ще се сети за повечето. Не е глупава.

Той кимна.

— Добре. Какво друго искаш да знаеш?

— Какво всъщност е станало с Фирис?

Лофтис сви рамене.

— Убит е.

Поклатих глава.

— Това го знам. Но кой го е убил?

— Наемен убиец. Добър. Залагам сто към едно, че е бил джерег, и още сто към едно, че нямаше да го хванем, дори да се бяхме опитали.

— Мда. Добре. Кой го е поръчал?

— Не знам. Не това се опитвахме да разберем.

— Да де, но вероятно имате някоя идея.

— Идея? Да, по дяволите. Жена му го е мразела, синът му го е ненавиждал, едната дъщеря е искала да забогатее, другата — да бъде оставена на мира. Не е ли достатъчно за начало?

— Не.

Той ме погледна, после извърна глава.

— Добре, не са били те. Или най-малкото — не са били само те.

— Тогава?

— Домът Орка според мен. И домът Джерег. И някой някъде високо в Империята — например може би като този, който е наел теб?

— Беше плъзнал дясната си ръка зад крака си, където несъмнено криеше нещо, а дори не го бях забелязала.

— Не — отвърнах. — Но предположението беше добро.

Той сви рамене.

— Какво друго искаш да знаеш?

Исках да разбера как преди всичко бяха подкупили или притиснали Лофтис да се заеме с това, но не беше подходящият момент да го питам.

— Засега стига. Ще държим връзка.

— Добре. За мен беше удоволствие да се запознаем, Маргарет.

— И за мен, лейтенант.

Станах и излязох от стаята. Гърбът ме засърбя, докато го подминавах, но той не направи никакво движение. На излизане от хана хвърлих на домакина два империала и се извиних за вратата. Повървах няколко пресечки да се уверя, че не ме следят, след което се телепортирах обратно и влязох в къщата.

Влад ме чакаше.

— Е?

Един от недостатъците на телепортите е, че понякога пристигаш твърде бързо — не ми беше останало време да си подреда мислите. Затова попитах:

— Има ли нещо за ядене?

— Не. Мога да сготвя нещо.

— Няма да е зле. Малко съм уморена.

— Сериозно?

— Ще стигна и до това.

Савн седеше пред камината, с изправен гръб и зяпнал в празното. Хвдф'рджаанцъ седеше до него, Бъди беше в краката ѝ и ме гледаше, не враждебно. Лойош клечеше на рамото на Влад. Чувствах се като току-що излязла от кървава битка и ми се стори някак удивително, че никой в къщата не споделя умората ми.

— Искаш ли да чуеш първо моите новини, или след твоите? — попита Влад.

— Дай да ти прегледаме ръката.

Той сви рамене и понечи да заговори, но явно усети, че в момента не съм готова да мисля за нищо, и мълчаливо свали ризата си. Махнах превръзката и огледах раната. Изглеждаше почти както преди четири часа.

Само четири часа!

Промих я и отидох до скрина да намеря нещо чисто, с което да я превържа пак.

— Добре е — казах.

— Така изглежда — отвърна Влад.
— Намушкали са те — каза Савн.

8.

Дори Бъди го зяпна. Савн, от своя страна, се беше вторачил в ръката на Влад — с напрегнат, смразяващ поглед. Беше станал и тялото му се бе вкочанило. Гласът му звучеше дрезгаво, като след дълги дни мълчание или като на младеж, навлизащ в пълнолетие — както предпочиташ.

— Намушкали са те — повтори Савн. — С нож.

— Да, Савн — отвърна Влад и усетих как се мъчи да запази гласа си спокоен. Дори един мускул по лицето му не трепна. Хвдф'рджаанцъ също не помръдваше. Както и аз, между другото.

— Студено ли беше, когато те прониза? Болеше ли? Колко дълбоко влезе?

Някакъв странен звук се изтръгна от гърлото на Влад. Въпросите на Савн се нижеха бавно, сякаш зад тях имаше много размисъл. Но тонът му издаваше някак безгрижно любопитство, което на свой ред бе в пълно несъответствие със стойката му. За мен беше много объркващо, а доколкото виждах, за Влад — още повече.

— Не всички ножове имат върхове — каза Савн. — С някои не можеш да промушиш, можеш само да *порежеш*. — Докато натъртваше на думата, направи бързо, режещо движение с дясната си ръка; и това също беше шантаво, защото по време на жеста останалата част от тялото му си остана вкочанена, а лицето — все така безизразно. Само движението на ръката и натъртването в гласа му.

— Само да порежеш — повтори той.

И замълча. Изчакахме вкочанени няколко минути, но момчето беше казало каквото имаше да каже.

— Савн? — тихо промълви Влад, но не получи отговор. Савн отново си седна на пода, но и това показваше нещо — никой не му беше казал да го направи. Влад пристъпи и коленичи пред него. — Савн? Ти... добре ли си?

Момчето просто си седеше, вторачено пред себе си, както допреди малко. Влад се обърна.

— Какво стана, Майко?

— Не знам. Но мисля, че е добър знак. Знам, че е добър знак. Не знам колко добър, но до нещо сме стигнали.

— Мислиш ли, че е от излекуването на раната?

— Може би. Или просто му е дошло времето. Или подходящият стимул. Или някакво съчетание. Последната година порязвал ли те е някой?

— Дори заплаха не е имало — отвърна Влад.

— Значи може да е от това.

— Какво да правим сега? Да се порежа пак? — Не бях много убедена, че се шегува.

— Не знам — отвърна тя. — Да поговорите за ножове може би.

През цялото време наблюдавах Савн и при думата „ножове“ лявото ъгълче на устните му трепна, Влад също го забеляза и каза:

— Савн, искаш ли да си говорим за ножове?

Изречението на момчето не се промени, но то заговори:

— Трябва да се грижиш ножовете ти да са добри. Добрият нож е скъп. Добрите остават по-дълго остри, също така. Понякога трябва да срежеш хората, за да ги изцериш, и трябва да използваш за това наистина добър и остър нож. С тъп нож можеш да нараниш човек повече, отколкото с остър.

— Страх ли те е от ножове? — попита Влад.

Савн като че ли не го чу.

— Винаги трябва да го почистваш, когато свършиш — да го измиеш и да го подсушиш. На всяка цена трябва да го подсушиш. Няма да ръждяса — добрите са направени така, че да не хващат ръжда. Но ако оставиш нещо по него, може да го разяде, а това го разваля. А добрите ножове са скъпи. Добрите ножове остават остри. Колкото повече се използват, по-остри стават, докато не станат толкова остри, че могат да те прережат на две, само като те погледнат.

— Ножовете не стават по-остри сами — каза Влад.

— И могат и да те промушат. Ако върхът е остър, може да те промуши целия, може всичко да промуши и да промуши небето и то да падне, и да се промуши през всичко на този свят.

И замълча отново. След няколко секунди Влад се обърна и промълви:

— Той не реагира на думите ми, Майко.

— Да. Но ти го предизвика. Това означава, че на някакво ниво реагира на теб.

Влад се обърна и пак загледа Савн. Опитах се да разчета изражението му, но после реших, че не ми се иска. Влад прошепна на Хвдф'рджаанцъ:

— Да опитам ли пак, или да го оставя да си почине?

Тя се намръщи.

— Остави го да почине. Ако започне самичък, ще тръгнем оттам.

— С какво? — попитах.

— Не знам. Вече има надежда, но не знам.

— Добре — каза Влад. — Ще направя клава.

Когато се върна, Савн вече спеше — може би проговарянето за първи път след цяла година мълчание го беше уморило. Отпихахме клава в другия край на стаята, до печката. Хвдф'рджаанцъ ни остави, седна до момчето и го загледа как спи. Влад вдиша дълбоко и каза:

— Е, давай да чуем.

— Какво да чуем?

Той се засмя.

— Онова, с което дойде преди час и беше толкова възбудена, че ти трябваше малко време, преди да можеш да говориш за него. Забрави ли?

— А, да. — Усмигнах се неволно. — Онова.

— Да. Давай да го чуем.

Кимнах и му разказах накратко, което ми отне около десет минути. Накрая той каза:

— Я сега цялото.

— Наистина ли ти трябва?

— Няма да знам, докато не го чуя.

Понечих да възразя, но съобразих, че ако той ми беше предал кратката версия на „набега“ си при следователите, нямаше да направя връзката с лорд Кааврен и разговорът ми с Лофтис щеше да протече съвсем другояче. Така че му описах повечето подробности, като от време на време отговарях на въпросите му. Като че ли особено се интересуваше кога точно е станало всичко и как точно съм успяла да измамя Лофтис — последното поиска да му го опиша няколко пъти, докато не се почувствах все едно, че съм подложена на разпит под Глобуса. Оправдах се със слаба памет за някои подробности, които не

искаха да му кажа, и накрая той отстъпи, но когато свърших, ме изглежда странно.

— Какво има?

— А? А, нищо, Кийра. Просто съм впечатлен. Не знаех, че го можеш това.

— Хитруването или помненето на подробностите?

— Всъщност и двете.

Свих рамене.

— А твоят ден как мина?

— Много по-кратко, много по-простичко, много по-лесно за разказване и може би по-загадъчно.

— О?

— С две думи: затворили са.

— Какво?

— Край. Няма ги. Кепенците са пуснати. Табелите ги няма.

— Кои?

— Всички: „Гаранции и сигурност“, „Борса Брюгън“, „Уестман“ — всички.

— Цялата сграда?

— Около три четвърти от сградата, доколкото разбрах — но всички компании от малката империя на Фирис вече не съществуват.

— Вийра! Какво си направил?

— Отидох в Градския съвет — нали помниш, че ме видях там?

— Да, но за какво?

— Ами, бизнес сградата все още беше отворена. Реших да разбера кой й е собственикът.

— Идеята не е лоша. И чия е собствеността?

— Някаква компания, „Дион и синове“.

— И?

— Разположени са в същата сграда и също са закрили бизнеса си.

— Виж ти.

— Да. Дотук с гениалните идеи.

— И сега какво, Влад?

— Не знам. Как могат да продадат земята, ако компанията, която претендира за собствеността, не съществува? Ако не могат, засега можем просто да забравим за цялата работа. Единственото, което

всъщност се стремим да постигнем, е да се помъчим да задържим старата на земята ѝ. Но се опасявам, че ако го направим, ще се появи някой и...

— Това ли било?

— Какво искаш да кажеш и защо се усмихваш?

— Просто имам чувството, че вече си се вързал на това нещо — трябва да разбереш какво става заради себе си.

Той се усмихна.

— Така ли мислиш? Какво пък, може и да си права, *наистина* съм любопитен, но ми покажи някакво доказателство, че домакинята ни ще може да си опази хубавата синя къщичка, и ще се разкарам толкова бързо, че само вятъра ще усетиш.

— Ха.

Той само сви рамене и попита:

— А ти?

— Аз ли?

— Да. Не си ли любопитна?

— О, небеса! Любопитна съм, разбира се. Нали главно заради това се хванах. Но поне съм готова да си го призная, докато ти...

— Е, добре, попитай ме утре пак и може да ти дам друг отговор. Междувременно...

— Да. Междувременно какво правим по-нататък?

— Ами, случайно да проявяваш интерес да почнем отгоре и да разберем кой в Империята стои зад всичко това?

— Не.

— Аз също. — Помисли малко. — Не знам дали съм стигнал донякъде с дъщерите, тъй че на това изобщо не можем да разчитаме, но сме пъхнали крак във вратата със скъпия ни приятел от Специалната група — благодарение на теб. И още един крак сме пъхнали във вратата с джерег — пак благодарение на теб. Тъй че какво ще кажеш да опитаме с още един крак — анатомически ще е интересно, ако не друго — и да триангулираме?

— Какво имаш предвид?

— Да открием банката, която е затворила.

Помислих и казах:

— Не е зле. Чоплим проблема от различни страни и гледаме какво ще се получи?

Влад разпери ръце.

— Само това мога да измисля.

— Логично е. Аз ли искаш да го направя?

— Мисля, че ти ще си по-добра с банкерите от мен. Аз ще се позадържа тука да видя дали мога да помогна на Савн.

Подхвърли го уж небрежно, но успях да доловя напрежението зад думите.

— Няма да е лошо. Става. Ще видя какво мога да разбера.

— След обяда — предложи той.

Този път обядът включваше питки, напълнени с някакъв червеникав сос, с големи късчета разни работи, пилешки мръвки с кожичката, но обезкостени. Савн седеше на масата с нас, хранеше се механично и отново като че ли се беше откъснал от всичко наоколо. Това правеше разговора малко тягостен. Изглеждаше странно, че Савн с лекота борави с ножа по време на яденето и изобщо не изглежда затруднен или прекомерно въодушевен от това, но пък пътищата на ума са странни, нали.

Подхвърлих на Влад, че ако джерег наистина искат да го спипат, е достатъчно само да проследят консумацията на чесън из Империята. Той ме помоли да не го разпространявам, защото щял по-скоро да се остави да го хванат, отколкото да престане да яде чесън.

После се заловихме за работа. Попитах:

— Майко, ти каза, че банката е затворила, нали?

Тя кимна.

— Коя банка?

Тя ме изгледа, после изгледа Влад, отвори уста, затвори я, накрая сви рамене и каза:

— „Банка за частни услуги Северен пристан“. Защо, ще я ограбите ли?

— Тя е закрыта. Съмнявам се да има пари в нея — или каквито и да било ценности.

— Вероятно — каза Влад и се намръщи. — Освен ако...

— Освен ако какво?

— Спомних си нещо.

Изчаках.

— Онова клюкарско вестниче, „Одумките на Рътър“, пишеше нещо за банките.

— По-точно?

— Изтъкваше колко бързо се махали всички. — Обърна се към Хвдф'рджаанцъ. — Знаете ли нещо за това, Майко?

— Знам, че я затвориха много бързо. Приятелката ми Хенбрук — беше и нейната банка, а *тя* как ще се оправи, не знам — все едно, същия ден беше в града и каза, че я отворили както обикновено в един, а в два отпред имало фургони — от онези, големите фургони, с въоръжена стража и прочие — а в три вече била затворена и запечатана.

Влад кимна.

— Два часа. Трябвали са им два часа, за да разчистят.

Хвдф'рджаанцъ продължи:

— Имало поне сто души и дълга редица фургони, по цялата улица. И другите банки са се махнали по същия начин, по същото време, доколкото знам.

— В такъв случай едва ли са си свършили работата добре — каза Влад.

— Какво имаш предвид?

— Разчистването. Бързали са да се махнат, преди да ги хванат клиентите, и...

— Защо да не запечатат нещата вътре?

— Твърде много магия е щяла да закръжи наоколо. Хората са щели да побеснеят и все някой е щял да успее да нахълта вътре.

— Добре. Това върви. Но наистина ли смяташ, че е възможно да е останало нещо?

— О, съмнявам се да има пари, но все нещо може да е останало.

— Имаш предвид разни документи, писма?

Той кимна.

— Щом са тръгнали да се крият, няма ли да се постараят да разчистят всичко, което си заслужава да се види?

— Колко време ще им трябва да разчистят и последното листче хартия, Кийра? Могат ли да го направят за два часа?

— Сигурно не. Но важните...

— Може би. А може би — не. Не знам как действат банките, но би трябвало да изписват огромни количества бумаги и...

— И ти си готов да нагазиш в тези огромни количества бумаги само за да видиш дали няма да се намери нещо полезно?

— Точно в момента всяка нишка, до която можем да се доберем, струва много. Да, не бих имал нищо против да се поразровя из кошовете за боклук — или по-точно в хартиите, които не са стигнали до кошовете за боклук — и да видя дали няма да се намери нещо, което да ни поведе в интересна посока.

Помислих около минута.

— Прав си. Ще поогледам и ще събера каквото мога. Не би трябвало да е трудно. — Обърнах се към Хвдф'рджаанцъ. — Къде се намира банката?

— В града. Улица „Каменарска“, близо до улица „Грънчарско поле“. — Описа ми по-подробно посоките.

— Добре. Днеска ще огледам. След като толкова свикна да посещавах Градския съвет, можеш ли да...

— Да разбере кой е собственикът? Разбира се.

— Но само името му и адресът.

— Ясно. Трябваше да сготвя малко зеленчуци с това.

— Нямаше да ми остане място за тях.

— Вярно. Не ядеш много, нали?

— Старая се да поддържам стройна, момичешка фигурка.

— Аха, това било значи.

Привършихме и тъй като на мен се падаше опасната работа, оставих на него да почисти. Не че имаше кой знае какво за чистене, след като Лойош, Роуца и Бъди бяха омели остатъците в чиниите.

— Е, добре. „По пътя си да тръгваме отново и нека вятърът изплаче повестта ни“.

— Вилсни?

— Клибур. — Тръгнах към вратата.

— Не разбирам как го правиш това, Кийра.

— Ти ли? Ти си тоя, който е пълен с цитати. Аз само те имитирам.

— Не, не това — телепортирането след ядене. Просто не разбирам как се справяш.

Справих се чудесно. Озовах се първо в дома си, в Адриланка, за да си взема някои инструменти, а после на същото място за телепорт, което бях използвала преди, едно от много малкото, които ми бяха

добре познати в Северен пристан. След това тръгнах да търся банката. Оказа се лесно с упътванията, които ми бяха дали. Никога не бях влизала с взлом в банка, във всеки случай — не и посред бял ден. Фактът, че банката беше закрыта, отнемаше малко от удоволствието.

И наистина беше закрыта — на входа беше окачена голяма табела, гласяща: „Затворена окончателно“, заедно със символа с водата и затворената шепя за тези, които не могат да четат. Всички прозорци бяха заковани с големи дъски, а на вратите имаше решетки. Обиколих веднъж. Сградата изглеждаше привлекателна — два етажа с шест колони отпред, много изкусно изваяни. Нямахте задни улички — чист терен наоколо, превърнал се след затварянето ѝ в импровизиран пазар. Откритият терен несъмнено трябваше да осигури добра гледка за охраната.

От друга страна, след като вече беше затворена, като че ли нямаше сериозна охрана — дежурни пазачи със сигурност нямаше, а и само най-основни и лесно преодолими алармени заклинания, доказващи, че вътре не са останали пари. *Всеки* в този момент можеше да проникне в банката и всеки щеше да го направи точно като мен — което показваше, че никой не е мислил, че вътре ще се намери нещо, заслужаващо интерес. Свих рамене. Скоро щях да разбера.

Едно от устройствата, които си бях взела от къщи, беше с форма на тръбичка, побираща се в дланта ми. Стиснах я и се облегнах на стената. Опрях тръбичката и след няколко секунди виждах съвсем ясно вътрешността на сградата, а след още няколко секунди виждах достатъчно добре, за да мога да се телепортирам, което и направих.

Вътре бяха поставили малко заклинанийце за засичане на магия, тъй че го изключих, преди да си направя светлина, и започнах да оглеждам.

Всъщност няма смисъл да описвам всичко подробно. Сградата беше голяма и беше пусто, с многобройни малки кабинети, две зали и мазе; прегледах навсякъде и ми отне около четири часа и половина. Накрая имах цял чувал, пълен с хартии. Добрата новина, или лошата новина, беше, че намерих цял огромен кош, пълен с хартиени отпадъци, които така и не бяха стигнали до пещта — добра новина, защото означаваше, че материал има в изобилие, лоша — защото ако имаше нещо важно, щеше отдавна да е унищожено. Но пък не аз щях да преглеждам всичко това.

Постарах се да ги подреда донякъде в случай, че Влад поиска да знае кое къде точно е намерено. Знаех, че повечето хартии най-вероятно ще се окажат безполезни, но Влад щеше да се зарови да огледа всичко, така че ги събрах всичките. Щом приключих, се телепортирах направо зад къщата. Бъди, който се оказа навън, се стресна и се разляя, но щом ме видя, се успокои.

— Ей — казах му. — Спокойно. Донесох стоката.

Влад се появи на вратата, сигурно заради лая на Бъди, и ми я задържа отворена.

— Е?

Вдигнах пълния с хартии чувал.

— Забавлявай се.

— Проблеми?

— Не. Как е момчето?

— Почна отново да говори за ножове, без никой да го подканва. Не мога да реша добре ли е това, или зле. Сигурно и двете. И спи ужасно много.

Седнах. Момчето беше заспало. Хвдф'рджаанцъ седеше до него и тихо му пееше нещо като приспивна песен. Влад взе хартиите. Като че ли се изненада от тежестта на чувала и подсвирна одобрително.

— Ти какво разбра? — попитах.

— Банкерът е бил — или е — лейди Вонит, от дома Орка естествено. Притежавала е банката изцяло, според документа в Съвета, ако може да се разчита на него. Освен това е „надзорник“ — каквото и да означава това — на други три банки, една от които е фалирала, а други две все още са ликвидни, но и двете са приложили „право на откупка“. Отново — каквото и да означава това. Живее недалече от Индра. — Даде ми адреса.

— Добре.

— Какво е „надзорник“?

— Общо взето означава, че отговаря за бизнеса, ръководи го, дори да не го притежава лично. Като предположение — получава много висок дял от печалбите или е частичен собственик, или най-вероятно е пълният собственик, но под друго име.

— Защо се прави това?

Усмяхнах се.

— Защото ако другите ѝ банкови клонове фалират, което току-що се е случило, може да върти останалите, без дълговете да се оценят срещу прихода на другите, нещо, което Империята би трябвало да направи.

— Това законно ли е?

— Стига да не я хванат.

— Разбирам. Какво е „право на откупка“?

— Означава, че банката има право да задържи парите ти.

— Сериозно?

— Закон, приет при дванадесетото управление на дома Текла. Предотвратява възможността всички да си изтеглят парите едновременно и по този начин банката да фалира. Има всевъзможни закони кога може да се приложи и какъв процент от вложенията им може да се изплаща, и на кого, и всъщност и аз самата не го разбирам. Но може да означава, че са изпаднали в затруднение или, по-вероятно, че при фалит на банки се боят от всеобща паника и взимат мерки, за да я предотвратят.

— Кой? Собствениците на банката или Империята?

— Собствениците искат разрешение за прилагането на закона, Империята го дава — или отказва.

— Разбирам. Това е интересно. Към кого в Империята се обръщат за това разрешение?

— Към кабинета на министъра на имперския трезор.

— Кой е министърът на трезора?

— Казва се Шортайл.

— Шортайл. Хм.

— Какво?

— Това име се появи някъде в бележките на Фирис. Нещо около него ми се стори странно, но не му обърнах много внимание и в момента не мога да си спомня какво беше. Мисля, че се бяха срещнали на вечеря или нещо такова.

— Не е изненадващо министърът на трезора да се срещне с крупен бизнесмен. Съвсем естествено.

— Да, но... Все едно, ще помисля. Домът?

— На Шортайл ли? Орка.

Влад кимна и се замисли дълбоко.

— Нещо друго има ли?

— А? Да. Ти се прибери. Тази нощ ще ти прегледам плячката, с което ще ми остане, тъъ, по-малко от половин час сън. Утре се свързваш с банкерката, да видим какво можеш да научиш.

— Добре. Дали първо да не ти се обадя, да видим ти какво си открил?

— Хубаво. Но не бързай — трябва поне малко да подремна, преди да си дошла.

— Добре. Лек сън.

Той погледна натъпкания с прашни хартиени боклуци чувал и ме удостои с тънка усмивка. Лойош разкърши криле и ни изсъска, сякаш ни се смееше и на двамата.

Когато на сутринта се върнах, масата до печката беше затрупана с хартиите, които бях намерила, всички грижливо подредени на четири купчини и, доколкото помнех количеството, смалени до около три четвърти. Влад имаше замъгления поглед на човек, току-що станал от сън, а Савн спеше до камината, със сгушените до него Лойош, Роуца и Бъди. Бъди тупна веднъж с опашка, прозя се по кучешки, въздъхна и отпусна глава на лапите си. По пода имаше парчета въглени, ново доказателство за състоянието на Влад. Водата вреше и видях клавиата до нея, а Влад се беше вторачил в тях, сякаш бе забравил за какво са. Попитах:

— Е, какво научи?

— Ъ?

— Направи клавиата.

— Добре.

— Водата се сипва в онзи обърнат конус, дето е на...

— Знам как се прави клавиата.

— Хубаво.

Довърши операцията, без да разлее вода, което ме впечатли, после погледна намръщено пода и тръгна да търси метла.

— Разбирам, че ще мине доста време, докато получа отговор — обадох се аз.

— Какво? А, да. Чакай само да изпия една чаша от тая отрова.

— Отрова? Мислех, че обичаш клавиата.

— Без мед е — изръмжа той.

— Ей сега.

Докато клавиата се свари, се върнах с бурканче мед и Влад каза:

— Ей за това някой ден можеш да позволиш да ме накълцат заради теб.

— Пак ли си чел Паарфи?

— Не мога да чета. След час... може и да се науча.

Сложи мед в двете големи чаши, изцеди клавиата и наля малко повече, отколкото побират две големи чаши. Изруга.

— Спокойно. Аз ще почистя.

— Може и в жертва да ме принесат за теб, когато поискаш.

— Отбелязах си го.

След половин час общо взето се беше посъвзел и го подканих:

— Е, казвай сега какво научи?

— Научих — бавно заговори той, — че е нужен или добре трениран специалист, за да научи нещо от боклуци хартия, или много, много време за един аматьор, за да намери игла в купа сено.

— С други думи, не си научил нищо?

— О, не бих казал *нищо*.

Усмиваше се. Беше се докопал до нещо интересно. Кимнах и зачаках.

— Повечето бяха числа. Много числа. Не им обърнах много внимание, докато не се сетих, че може би означават пари; и тогава доста ме измориха. Но това все още не водеше до нищо. Не съм ги изхвърлил, защото не се знае дали няма да потрябват, но ги отделих настрана.

Продължих да чакам.

— Други боклуци съдържаха имена, понякога с кодирани бележки. На тях обърнах повече внимание. Сортирах ги на три групи. Първата купчина са главно цифри, но и с по някое име или кодирана дума, или нещо такова. Други съдържаха съобщения — например „Обяд, пръвник, Лястовича опашка, лейди Префт“ или „Промяна в съвместната ипотечна политика — среща в три часа“. Третата купчина...

Стана, отиде до масата и взе няколко къса хартия.

— Третият куп съдържа резултатите от прегледа на другите два — това са парчетиите, на които се спрях, след като отхвърлих много повече. Не е много, но може би има нещо.

Донесе ги и ми ги подаде.

— Е, Кийра. Да видим дали си толкова хитра като мен. Взимай едно по едно, поред, и се опитай да ги свържеш.

— Добре. Обичам игрите.

Бяха четири парчета, две от които явно откъснати от по-големи листове, другите — на съвсем обикновена хартия. Това най-отгоре, едно от откъснатите, беше изписано с много елегантен почерк и се четеше лесно. Гласеше: „5К за БТ, 5&10, 8:00, небесник, Рквнт“.

Казах:

— Ами, 5К, ако говорим за пари, трябва да е пет каймета: пет хиляди империала. Но това е от жаргона на джерег — не бих очаквала да го използва banker.

— Точно това привлече погледа ми. Продължавай.

Свих рамене.

— Небесник е лесно, както и 8:00. Но не знам какво значи БТ, 5&10, и Рквнт.

— Започни с последното. Има една малка гостилница недалече от банката, на табелата ѝ е нарисувана морска мида и се нарича „Раковината“. Домакинята ни ми каза за нея. Твърди, че не е място, където можеш да срещнеш banker.

— Хм. *Наистина* започва да става интересно. Някакво плащане?

Влад кимна.

— Погледни отново часа.

Направих го.

— Така. Все едно дали е сутринта или вечерта, не е час, в който банките са отворени.

— Точно. Сега, какво ти говори 5&10?

— Банкноти от по 5 и 10 империала, или монети?

Той кимна.

— И аз така предполагам. По-тежко е за носене, но по-лесно се съхраняват.

— Значи наистина е плащане. А БТ е лицето, на което е заплатено — от банковите фондове. Някаква идея кой може да е?

— Опитай със следващата бележка.

Беше също като първата — същият почерк, същата сума, друг ден и час, само че мястото не се споменаваше, липсваше и „5&10“.

Беше смачкана, все едно че някой я беше хвърлил към кошчето за боклук, но не го беше улучил.

— Е? В банката ли са го направили? — попитах.

— Може би. Или сме намерили по-ранна и по-късна и не е било необходимо да се споменава мястото и деноминациите, защото вече го е знаела, И още нещо: погледни как е попито мастилото на двете.

— Размазано е.

— Точно така. Били са само паметни бележки — допускам — на самата лейди Вонит. Ако са ги прехвърлили на официални копия, били са прибрани в папка — или по-скоро унищожени. Но тези ги е надраскала, докато е смятала или е говорила с някого, после явно ги е хвърлила в кошчето за непотребна хартия и не го е улучила.

— Да. А тази е съвсем отскорошна — може би от деня на затварянето.

— Точно така.

Кимнах.

— Почеркът ми е познат, между другото.

— Познат?

— Само в смисъл, че си спомням откъде са. Там имаше много хартии, повечето като тази, смачкани на топки и нападали по пода, и много от тях, само предполагам, са били паднали зад някое бюро или кантонерка и не си е струвало да ги прибират. И наистина беше най-големият кабинет, така че предполагам си прав чии са бележките.

Влад кимна.

— Така. След като стигнах дотук, отново прегледах всички бележки, за да потърся някакви упоменавания за БТ.

— И си намерил нещо?

— Да. Прочети следващата.

Разгледах я.

— Друг почерк. Вероятно мъжки. Пак ли там е намерена?

— Да.

— Значи е написана до нея, а не от нея. Хм. Не е толкова четливо, но мисля, че ще се оправя. „Има въпроси за разходите за БТ — мисля, че трябва да го затегнем, преди да лъсне в огледалото. Да използваме ли гаран. фонд?“ А подписа изобщо не мога да прочета — предполагам, че е драсване, което някой използва неофициално.

— Да. Подозирам, че си права. И какво ти говори тази бележка?

— Много любопитна фразичка: „преди да лъсне в огледалото“...

— Аха. И аз точно това си помислих. Защо не е казано „преди да се отрази“? И все едно, какво би могло да означава това? Имаш ли някакво предположение?

— А ти?

— Да. Но първо да чуем твоето.

— „Преди да лъсне в огледалото“. Хм.

— Предаваш ли се?

— Още не. Много те забавлява това. — Помислих малко, но нищо не ми хрумна. — Добре. Предавам се. Какво си видял ти, а аз го пропускам?

Влад се подсмихна криво.

— Следващата бележка.

— Ха. — Погледнах четвъртата и последната от тези, които бе отделил. Беше най-дългата и доколкото можех да преценя — с най-невинното съдържание. Гласеше: „Милейди — лорд Състър отново беше тук — сега иска да гарантира кредита си с дяла си от «Въглища Северен пристан». Казах му, че трябва да говори с Вас, но изглежда разумно. Ще започна изчисленията по това. Днес Ви търси някаква важна особа от Министерството на трезора. Не остави името си, но казва, че утре ще дойде пак. Възможно е да е имперски одит, но не мисля, че имаме повод за безпокойство. Говорих с Нътрия за оплакването, което получихме, и той обещава в бъдеще да е по-вежлив. Лейди Айси беше тук за клубното заседание. Остави рекламната брошура, приложена към настоящата бележка. Фирна още е болен; ще трябва да го заменим, ако това продължи — напомнете ми да го обсъдим“. Беше подписана със същата нечетлива драскулка като последната. Прочетох я три пъти, след което вдигнах очи към Влад.

— Е? — попита той. — Сега видя ли го?

— Много е тънко. Съвпада, но е много тънко.

— Не може да е толкова тънко. Иначе нямаше да го уловиш.

Свих рамене.

— Мислим сходно. Това не означава, че сме прави.

— Обяснява фразата с огледалото. Това, което виждаш в огледалото, си самият ти, и ако е търсил това, което е трябвало да търси... — Влад подчерта думите си със свиване на рамене.

— Не, това го признавам, но все пак...

— Мда. Ще се доизясни, след като поговоря с лейди банкерката.
Зяпнах отново писмото.
Виж ти. Виж ти.

9.

Влад беше споменал, че му липсвали хората за черната работа, но аз си имам свои начини да разбера каквото трябва да разбера. Нахълтването в къщата на Фирис, след като бях разполагала предварително с плана на сградата и с цялата информация, беше приятно и ми беше оставило свободата само да търся определени неща. Този път, след като дори нямаше да влизам с взлом, разполагах с още повече време, достатъчно дори за да се върна у дома и да поизуча историята на дома Орка — дотолкова, че да избегна възможните грешки, въпреки че винаги можеше да се натъкна на клопки, за които не знам нищо. Но ако си решил да разкриеш една голяма далавера, колкото повече информация имаш, толкова по-добре, тъй че се залових със събирането на информация. Както аз си знам.

Стоях в обраслия с рядка гора район на около двеста метра от входната врата на лейди Вонит и я оглеждах. В смисъл, оглеждах имението и къщата ѝ, което ми подсказваше много повече, отколкото същия оглед на Влад на домовете на Индра и Рийга. Но аз пък имах предимството на възрастта и това, че много време бях прекарала в научаване на важни подробности за хора само като им огледам къщите (особено в опити да преценя какво има вътре по това, което виждам отвън), тъй че сравнението може би не е коректно.

Домът на Вонит беше много по-стар от къщата на Фирис и несъмнено беше построен като за орка. Леките извивки на покрива и фасадата бяха запазена марка за стила, който бяха харесвали в края на Петнадесети и началото на Шестнадесети цикъл, най-вероятно защото им напомняха за морето. По съвпадение Петнадесети и Шестнадесети цикъл бяха също така периоди, в които най-богатите орки изтъкваха високото си положение, като живееха толкова навътре в сушата, колкото изискваха задълженията им и позволяваше богатството им. Това също беше показателно, тъй като се намирахме на няколко левги от морския бряг и наблизо нямаше дори река.

От едната страна дворът на имението беше заграден с висока, обрасла с бръшлян стена. Изглеждаше достатъчно нова, за да я е вдигнала Вонит. Определено не беше предназначена за охрана и не беше толкова красива, че да е вдигната от естетически съображения, така че вероятно трябваше да скрива онова, което е от другата ѝ страна, което след един бегъл поглед се оказа същият полегат, покрит с трева хълм, на който бе построена самата къща. Заключение: беше пожелала да маркира границата си. Второ заключение: повечето време прекарваше в стаята на втория етаж, чийто прозорец гледаше натам, с изящния мраморен паметник между къщата и стената като допълнително доказателство.

Паметникът беше на човек, вероятно неин предтеча, най-вероятно лицето, построило къщата, но изглеждаше достатъчно нов, за да го е вдигнала Вонит. Създаваше се впечатлението, че е увеличила семейното богатство, което трябваше да се отрази в пристройки и подобрения на къщата. И след като потърсих с очи следи от такива преустройства, ги видях веднага — леко от другата страна. Колкото и добре да се сливаха с първоначалната постройка, трябваше да са добавени — да, както и всички тавански прозорци, както и част от каменните изваяния от двете страни на вратите.

Изглежда, изпитваше маниакално влечение към каменни изделия — може би имаше нещо общо с това да си орка и да знаеш, че камъкът потъва, или пък можеше да се обясни с това да си богат и да искаш да направиш нещо, което да се запази дълго. Като предположение, второто изглеждаше по-вероятно.

Е, да, но банката ѝ не беше се запазила задълго.

Зачудих се как ли го е приела. Дали беше от тези, които ще свият рамене и ще намерят оправдание за това, дори пред самите себе си? Дали фалитът щеше да я унищожи? Щеше ли да поскърби известно време и случилото се да я вдъхнови да започне отново? Фирис беше от тази порода — всеки път, щом схемите му се бяха разпадали, беше започвал всичко отново. Можех само да се възхитя на това.

Наяве се виждаха четирима пазачи и след няколко минути открих още четирима скрити — единият беше достатъчно близо, за да ме накара да се почувствам неловко, въпреки че не правех нищо незаконно. Продължих да гледам, забелязах стъклото на прозорците, също като в имението на Фирис, инкрустациите по каменните колони

от двете страни на портата, пилоните за връзване на впряговете на гостите и лъскавото въженце на входния звънец. Да. Тя също беше суетна, макар че не можеше да се сравни с онова, което Влад ми беше описал за къщата на Индра.

Като стана дума за това, все още не бях видяла как изглежда интериорът. Все пак през цялото време забелязвах как подсъзнанието ми сглобява вътрешния план. Честно казано, много съм добра в това и може би точно от това произтича истинското удоволствие — от чистата радост, че каквото правиш, го правиш добре. Има и по-лоши причини да правиш разни неща; може би изобщо не съществуват по-добри.

В момента правех и още нещо, в което бях добра: гримирала се бях като орка. Не бях свикнала с тази външност, но бях достатъчно добра като орка, за да заблудя една орка. Поне така се надявах.

Отидох до входната врата и дръпнах връвта. Една добре построена къща можеш да я познаеш, когато дръпнеш връвта на звънца и не чуеш дори смътно ехо отвън — означава, че или къщата е построена добре, или връвта е скъсана.

Връвта явно работеше. Мъжът, който отвори вратата, беше отвсякъде исола, при това добър екземпляр — стар, може би малко височък, добре гледан, с изящни жестове; явно му достави удоволствие, като ме видя, въпреки че представа нямаше какво търся тук.

— Добре сте дошли в дома на милейди сайд-капитан Вонит, графиня на Ликота и баронеса на Т'рей — високо каза той. — Аз съм Хъб. С какво мога да ви бъда полезен?

Отвърнах:

— Добро утро, Хъб. Аз съм Трети картмайстер Арийк, от Адриланка, и нося съобщение за сайд-капитана. Ако желаете, сър Хъб, ще изчакам отвън; моля, уведомете я, че ме изпраща нейният приятел от Министерството на трезора и че може би ще възникне малко затруднение с уреждането.

— Не е необходимо да чакате отвън, Трети картмайстер. Моля, последвайте ме.

Последвах го и ме остави в един салон, за да отиде да предаде съобщението.

Вонит беше наблегнала на повече простор в интериора. Дори тук, в преддверието, останах с впечатлението, че пространството е

голямо. Подготвена бях за това, тъй като бях успяла да видя размерите и височината на таваните отвън, но е доста различно, когато видиш отвътре. За първи път ми хрумна, че има нещо странно в това една орка да пожелае да живее в голяма, просторна къща — при това къща, след като се огледах, без никакви намеци за корабен живот. Едното възможно обяснение беше, че след като са свикнали да живеят на кораби, това е последното нещо, което искат да им се напомня, когато са на сушата. Но подозирах, че истинското обяснение е в това, че както повечето джереги нямат нищо общо с престъпна дейност, така и повечето орки прекарват целия си живот на сушата, като вливат меркантилните си инстинкти в други начинания — в ръководенето на банки например.

Хъб се върна и обяви:

— Сайд-капитанът ви очаква в Западната стая.

На този етаж коридори нямаше — вътрешното пространство просто се преливаше от едно помещение в друго, което означаваше, че всички са големи и открити. От приемната, където бях изчакала, влязохме в трапезария с много дълга лакирана маса, а оттам се озовахме в просторна зала с ламперия от тъмно дърво и нотки от някакъв сладникав аромат — може би ароматизиращи свещички или нещо друго. Всички столове в това помещение бяха тапицирани и удобни на вид, подредени на групи по три-четири, сякаш за да разделят единственото помещение на няколко по-малки, без да са нужни стени. За крадене нямаше почти нищо, освен може би съдържанието на бюфета, а мразя да крада чупливи неща.

Поклоних се на жената пред мен.

— Сайд-капитан Вонит?

Тя кимна и ми посочи един стол. Седнах. Тя погледна Хъб, кимна му и той ми наля една чаша.

— Благодаря.

Двете отпихме. Беше от онова, което Влад нарича „бренди“, и беше доста добро. Тя отново кимна на Хъб и той се поклони и напусна. Дамата заговори:

— Не знаех, че имам приятел в Министерството на трезора. Всъщност, струва ми се, че не познавам никой, който да работи там.

Отпих бавно от брeндитo, колкото да спечеля малко време и да помисля. Беше ме поканила и ме беше почерпила, а сега се правеше, че

не разбира за какво говоря. Значи добре, играеше игра, но трябваше ли да заиграя с нея, или беше по-добре да я убедя, че не е необходимо?

— Разбирам — отвърнах. — Но ако имахте...

— Да? Ако имах?

Добре. Понякога късметът помага.

— Сигурно щеше да ви е интересно да научите, че огънят се разгаря.

— Моля?

— Задават се въпроси...

— А отговорите излизат ли наяве?

— Не. — И добавих: — Засега.

Устните ѝ се присвиха.

— Някои могат да изтълкуват това като заплаха.

— О, не. Не е заплаха. Но вие познавате лорд Шортайл.

— Нима? Какво ви кара да мислите така?

— Искам да кажа, знаете как действа той.

— Мислех, че знам — отвърна тя. — Но ето, вие сега ми казвате, че не ме заплашва, и в същото време...

Така, така. Чак до върха.

— Не ви заплашва. Имам предвид, че му се оказва натиск. Можете да се сетите откъде идва този натиск.

Тя се намръщи.

— Всъщност не мога. Фениксът палува някъде с любовника си, доколкото разбирам, така че не може да е тя, а няма друг с достатъчно високо положение, който да ни заплашва или да има желание да го прави.

Виж, това беше изключително интересно.

— Това, че Нейно величество не е в двореца, не означава, че не е в течение.

Това вече я притесни.

— Тя ли е? Да не би нещо да е изтекло?

— Да.

— Какво?

— Не знам. Аз съм само пратеник.

— Много ли е лошо?

— Не. Засега. Само слух. Но лорд Ш... в смисъл, определени среди решиха, че трябва да бъдете уведомена.

— Да, да. Какво трябва да направя според него?

— Познавате ли лорд Лофтис, който ръководи...

— Разбира се, че го познавам.

— Натискът стига до него.

— Той ли е изпуснал нещо?

— Не е кой знае какво, но е достатъчно, за да възникне опасност.

Трябва да сте готова за действие.

— Така ли? Какво „действие“?

— Имам предвид, да бягате.

— О? Смятате ли, че може да се стигне до това?

— Надявам се, че не.

Тя кимна.

— Добре. Но защо... въз... защо не ме потърсиха пряко? Защо трябваше да изпрацат вас?

Хм. Хубав въпрос.

— Защо според вас?

За миг си помислих, че няма да ѝ хрумне нищо, но очите ѝ изведнъж се разшириха.

— Императрицата? Да прибегне до Глобуса? Не би могла! Та тя е Феникс!

Свих рамене.

— Все още не го е правила и може и да не го направи, но това би било очевидната ѝ следваща стъпка, нали?

— Невъзможно. Шортайл го е хванала параноята.

— Може би. Вероятно.

— Със сигурност. Никой не го е правил от седмото царуване на дома Джерег и знаете какво стана тогава!

— Все пак лошо ли е човек да е малко по-предпазлив?

— Всъщност не. — Тя поклати глава. — Трябваше да сме по-предпазливи от самото начало — трябваше да си уговорим начини за връзка и сигнали. — „Е да, трябвало е“. — Но пък тогава никой не го предвиждаше — просто се случи, едното доведе до другото.

— Да. — Като че ли се канеше да зададе въпроси, затова си допих чашата и станах. — Много неща има да се свършат, но нищо не е невъзможно. — Възможно най-общата фраза, която успях да измисля, без да си навлека неприятности.

— Разбира се. Предайте му, че очаквам да ми се обади, но че ще съм готова за „действие“, както се изразихте.

— Много добре. Аз — или някой друг — ще държи връзка с вас. В бъдеще, който и да е той, ще казва, че е от Благотворителното общество на Адриланка.

— Благотворителното общество на Адриланка. Добре. Желая ви късмет.

— Да. И се пазете.

Осъзнах колко съм напрегната едва след като излязох. И дори тогава не можах да се отпусна съвсем, защото можеше да ме наблюдават. Не мислех, че съм се издала, но не можех и да съм сигурна — Вонит беше от тези, които можеха да си играят играта с мен, докато аз си въобразявам, че им играя своята.

Излязох на пътя и телепортирах до Крилото на орка в Имперския дворец в случай, че решат да проследят телепорта. Помислих дали да не посетя Министерството на трезора, докато съм там, но прецених, че има вероятност да ме познаят като джерега, ходил там по работа от време на време, така че изчаках десетина-петнайсет минути и телепортирах обратно до къщата.

Влад си говореше с Хвдф'рджаанцъ, сигурно за състоянието на Савн, а Савн спеше. Щом влязох, Влад се обърна.

— Е?

— Не знам. Мисля, че мина добре, но...

— Какво научи?

Бъди ме побутна леко с муцуна. Потупах го по врата и го избутах настрана. Лойош, кацнал на лявото рамо на Влад, поклати глава; сигурно се смееше.

— Стига чак до върха.

— Искаш да кажеш, че „Голямата клечка“ от Трезора е самият Шортайл?

— Не непременно, но Шортайл е замесен някъде по веригата.

Влад подсвирна.

— Е, давай подробностите.

Предадох му разговора, доколкото го бях запомнила, дума по дума, добавих и няколко бележки по архитектурата, след което той каза:

— Да, ясно. Шортайл е вътре. Подозирам, че Императрицата никак няма да се зарадва на това, и подозирам също, че ако някои хора разберат какво правим, ще си имаме сериозни неприятности.

— Прав си и за двете.

— Възможно ли е Шортайл да има толкова власт, че да включи групата „Специални задачи“?

— Няма начин — отвърнах. — Трябва да е някой друг.

— Добре. — Забелязах, че го прие. — А тиасата? Лорд Кааврен?

— За него знам. Не го вярвам. А и знаеш как Лофтис говори за него. Аз пък заплаших Лофтис, като му го казах.

— Императрицата?

— Още по-малко вероятно. Бих рискувала дори с „невъзможно“.

— Проклятие, кой тогава? Кой друг може да нареди на Специални задачи да извършат нещо такова?

— Никой.

— Хм. Много полезна констатация. — Той се намръщи. — Помня как веднъж бях в Дзур планина — стъпвала ли си някога там?

Свих рамене.

— Веднъж. Поговорихме със Сетра Лавоуд, магьосничката...

— Знам коя е.

— Така. Разказа ми за войната Дракон и Джерег.

— Да. Доколкото разбирам, е било доста гадно. Участвала ли си в нея?

— Разбира се — отвърнах. — На страната на драконите.

Той ми се усмихна учтиво.

— Силата е била на страната на драконите, но джерегите са имали едно предимство — през цялото време са се целили във върха. Докато Господарите на дракони избивали най-старателно всеки джерег, който им се мерне пред очите — все едно дали работи за организацията, или не — джерегите още по-старателно забърсвали всички военни водачи в дома Дракон. Било си е гадна малка война и накрая се наложило да се намеси самата Сетра Лавоуд. Знаеш ли за това?

— Продължавай.

— Единственото, което направила, било да обяви, че поема командването, и след това, както ми каза, не правела нищо — просто си седяла в Дзур планина и чакала джерегите да се опитат да я убият,

като при всеки опит ги забърсвала, което всъщност било доста глупаво от страна дома Джерег. Никой не може да убие Магъосницата на Дзур планина, освен може би ако самият Марио не се появи отново. Но не това ми е мисълта. Тя също така ми спомена, че по време на Осмия цикъл е била главнокомандващ и разполагала с шестстотин бойци, които да пазят това хълмче срещу...

— Каква ти е мисълта, Влад?

— Че са заемали силната позиция — не им се е налагало да предприемат нищо. Ужилвали сме ги тук, удряли сме ги в засада там и сме научили много, но най-вече сме научили, че са много по-корави от нас и че са в добре укрепена позиция. Трябвало е само да се окопаят и не можем да ги пипнем. Ако кажем на Империята какво става, ще излязат на терена и ще минат сто години, докато всичко се оправи. Ако продължаваме да ги жилим, ще отнеме повече.

— Разбирам. Какво да направим тогава?

— Трябва да накараме Сетра Лавоуд да напусне Дзур планина — образно казано.

Кимнах замислено.

— Да. Разбирам накъде клониш. Как предлагаш да го направим?

— В момента те са уплашени. В смисъл, на Лофтис са му възложили да прикрие убийството на Фирис, а Вонит явно се кани да предприеме нещо, както и Шортайл. Тъй че предлагам да им дадем нещо, което да подгонят — например мен. После обръщаме гонитбата и ги заковаваме.

— Аха. И ако наистина те подгонят, как смяташ да останеш жив достатъчно дълго, за да обърнем гонитбата, както се изрази?

Той се почеса с пръст по горната устна, където лицевите му косми вече бяха наболи.

— Тази част още не съм я измислил.

— Ами гледай да я измислиш и ми кажи, когато си готов.

— Добре де, а *твоята* гениална идея каква е?

— Да се върнем към началото, Влад. Какво знаем за Фирис?

Влад сви рамене.

— Не много. Имаме нещо за начало, но...

— Точно така. Бих искала да науча повече.

— Кийра, това може да ни отнеме години. Вярно, разполагаме с няколко негови частни бележки. Но при толкова кухи фирми и

несъществуващи кораби, и негарантирани заеми, и купища документи — с повечето от които *не разполагаме* — никога няма да можем да проследим какво всъщност става.

— Може би. Но помниш ли Стони?

— Твоя приятел джерег? Разбира се.

— Мисля си, че щом джерегите са замесени в това, някой някъде знае какво става.

— И кое те кара да мислиш така?

— Самият брой на джерегите, Влад. Толкова много от нас са замесени в подобен вид финансиране, че поне един от тях би трябвало да се е оказал достатъчно умен да не скочи в ямата, а първо да проучи нещата добре. Трябва само да разберем кой е той и да вземем вече събраната информация.

Той ме изглежда скептично.

— Мислиш ли, че можеш да го направиш? В смисъл, да намериш точния човек и да вземеш информацията, без да издадеш играта?

— Мога.

Влад сви рамене.

— Добре. Направи го тогава.

— Може да ми отнеме няколко дни.

— Няма лошо.

— А искам да направя и още нещо, но ще трябва да помислим дали идеята е добра.

— Не ми звучи много приятно.

— Умен си, Влад. Не съм сигурна дали трябва да го правим, но все пак...

— Да чуем, Кийра.

— Ти обичаш мед в клавиата, нали?

— Аха. Това ли било?

— Бързо загреваш.

— Само защото съм ужилен. Да чуем какво ти се върти в ума.

Очертах му го в най-общи линии, като пропуснах някои подробности, които не му трябваха, а и нямаше да се зарадва, ако ги чуе. Изслуша ме много напрегнато и после каза:

— Да, наистина. А дори ръкавици нямаме, нито с какво да си покриеш лицето. Въпросът е колко е голям роякът и колко лоши ще станат, когато се разбръмчат.

— Да, това е въпросът. А можеш ли да измислиш по-добър начин да го разберем?

Той въздъхна и поклати глава.

— За съжаление, Кийра, не мога.

— Е, да се залавям ли?

Кимна късо, все едно че перспективата никак не му харесваше. Впрочем, на мен — също.

— Какво ще правиш, докато събирам сладкото?

По устните му пробяга странна усмивка.

— Все ще измисля нещо.

Трябваше само да се снишим, да продължаваме да научаваме разни неща и след време може би щяхме да започнем да добиваме представа какво става; после — само „може би“ — щяхме да можем да измислим какво да предприемем по въпроса. Така поне си мислех, докато излизах от къщичката и се връщах вкъщи, за да се подготвя да подразня по няколко различни начина няколко различни хора.

Следващите два дни не се оказаха много забавни — през повечето време си говорих с хора, които не харесвах и които също не ме харесваха, а и бездруго не можеха или не искаха да ми кажат нещо полезно. Но накрая все пак разполагах с малко твърда информация. Отбелязах си я грижливо и след като психическата връзка с Влад беше невъзможна заради камъните Феникс, които носеше, трябваше да я задържа до следващата ни среща: на другия или по-другия ден, зависи как щяха да минат нещата тази вечер. След като приключих със задаването на дразнещи въпроси на раздразнителни хора, следобеда на втория ден си взех инструментите, които щяха да ми трябват, и се подготвих да свърша онова, в което наистина съм добра.

Двамата с Влад често сме сравнявали занаятите си. Едно от общите неща в тях е необходимостта от подготовка, както и че е много опасно да опитваш да свършиш нещо припряно. Бедата сега бе в това, че събитията се развиваха бързо, и се опасявах, че ще тръгнат още по-бързо.

Е, да, не ми харесваше, но не можех да направя нищо. След като си взех каквото ми трябваше от къщи, прекарах останалата част от

следобеда в обиколки из Адриланка — мъчех се да събера необходимата информация.

Съжалявах, че си нямам познайник, на когото да мърморя. Влад ми беше разказвал как на няколко пъти Лойош му е спасил живота или е предлагал решение на проблем, или му е осигурявал необходимата помощ, за да изпълни вещерско заклинание, но имам чувството, че най-важното, което Лойош прави за Влад, е, че има някой, на когото той да мърмори. Човек се чувства тъпо, когато мърмори на себе си, така че си траех.

Когато най-сетне събрах всичко, което ми трябваше, денят вече привършваше. Отне ми около четири часа да обмисля ситуацията, да изругая за всичко, което не знаех, и да стигна до някакво много несигурно начало, възможен ред на действия и вероятен изход, с може би няколко алтернативи за последното, за всички от които знаех, че вероятно ще се окажат безполезни, ако нещо се провали. За първи път от повече години, отколкото можех да си спомня, си помислих колко унижително ще е да ме хванат, тъй като за първи път от повече години, отколкото можех да си спомня, това изглеждаше съвсем реална възможност.

Отново изругах и се запътих към Имперския дворец, Крилото на орка.

Фразата „да проникнеш в Имперския дворец“ се използва от хората като израз на немислимото: „Да спориш за философия с атира? Все едно да проникнеш в Имперския дворец“, или: „Да заложим кръглите камъчета? Да бе. И после проникнем в Имперския дворец“. От този род. Удивителна фразичка, защото има смисъл само ако се отнася за ранното време на Империята, когато е съществувало само старото ядро, превърнало се впоследствие в Имперското крило; „проникването“ в Имперския дворец е толкова лесно за изпълнение, колкото и безсмислено като понятие: човек може просто да влезе през повечето врати. Въпросът е къде в Имперския дворец искаш да проникнеш?

И, разбира се, с каква цел?

Аз, във всеки случай, „проникнах в Имперския дворец“, като влязох най-спокойно в Крилото на орка. Бях облечена в хубаво дълго палто в сивото на джерег, с черна обшивка, с качулка, в случай че

захладнее, и достатъчно обемисто, за да скрие инструментите ми. Кимнах на отегчения пазач орка и го подминах.

А сега — да видим. Един, два, три коридора наляво, нагоре по стълбите, по коридора със статуята. Дълъг път. Никаква проклета статуя на адмирал Крен нямаше; колко стара беше тази информация, впрочем? Добре, трябваше или да е този пасаж, или този, и... да, имаше следи от някогашната статуя. Добре. Сега още едно стълбище и още два завоя, и беше изтекло доста време, откакто бях видяла някого. По море орките са принудени да работят дълго и извънредно; на брега го компенсират, като не работят повече, отколкото са длъжни.

Трябваше да мина покрай още двама пазачи, преди да стигна до крайната си цел, и леко се притесних, когато не ги видях. Но зачаках в коридора пред входа на Министерството, докато най-сетне не чух, че минават — стъпките им бяха отмерени и спокойни и след малко заглъхнаха. След девет и половина минути чух нова двойка. След единайсет минути първият патрул се върна. Останах там още половин час, просто да се уверя в точността на графика, след което се задвижих.

Вратата за Министерството беше само с една обикновена ключалка, а алармата беше елементарна. След като минах през нея, трябваше да вляза в кабинета на Шортайл и повечето от седемте минути, които си бях отделила, прекарах в проверка за аларми; после отново се върнах, за да изчакам поредната обиколка на охраната. След това проверявах за аларми още пет минути, отне ми около минута, докато ги изключа, и може би двайсет секунди, за да отворя вратата, да я затворя и отново да я заключа. После отново включих алармите в случай, че стражите решат да ги проверят. Пъхнах един парцал под вратата, за да не види никой процеждащата се светлина, и се огледах.

В кабинета имаше врата. Хубавата малка табелка на нея гласеше: „Архиви“.

Ако Шортайл беше замесен в нещо сенчесто — всъщност дори и да не беше, — едва ли щеше да остави достъпа до финансовите архиви на Империята лесен, тъй че смятах да се заема с това предпазливо и бавно и да се уверя, че съм открила всичко, преди да се задействам.

Следващата ми стъпка беше да доловя присъствието на магия наоколо и да, имаше я в изобилие, навсякъде; нищо скрито нямаше в нея. Дали капанът беше двоен? В смисъл, дали внимателното ѝ оглеждане щеше да включи аларма? Нали разбирате, онези тънки пипалца от заклинания, които висят в реалния свят като изоставени паяжини; човек познава усещането за допира на нишките им, ако е минавал през някое тъмно и сумрачно място — така усещах и аз тези аморфни жилчици в това толкова тъмно за външното, но изпълнено със светлина за вътрешното око място. Мога да мина покрай паяжините, без да ги накарам да се разпаднат, но ако се окажеше, че паяжината не е изоставена? Тогава паякът щеше да разбере, че съм тук; а ако някой наблюдаваше паяка, нямаше да мога да мина покрай него или покрай нишките му, без целият свят да разбере за мен.

Ах, паяче малко, хапеш, нали? И някой те наблюдава, нали? Добре, нека да наблюдава, паяче малко, а ти... намери ме, ако можеш, защото познавам паяжините по-добре от теб, и сега ще пусна моето паяче, което ще прилича на теб и ще действа като теб, и ще те глътне, а после ще си седи тлъстичко и доволно на твоето място, докато наблюдателят си наблюдава, без нищо да вижда.

Няколко минути ми отне да си поема дъх, преди да продължа. Човек се изтощава, когато използва магия, пропорционална на оставеното заклинание, а не на вложената сила; факт, който Влад според мен така и не може да разбере, защото все още го сравнява с вещерството — изкуство, което аз самата изобщо не мога да разбера.

След като се почувствах по-добре, използвах същото устройство като в банката, когато огледах стаята, преди да се телепортирам. Помещението беше малко, но пълно със стелажи, може би четиридесет или петдесет, всички несъмнено задръстени с най-новите финансови архиви на Империята — това, което търсех, най-вероятно щеше да се окаже вътре. Проверих много внимателно стаята, фиксирах я в ума си, приготвих се за телепорт и замръзнах.

Нещо не беше наред.

Отново опрях тръбичката до стената, стиснах здраво, отпуснах се и отново погледнах. Стаята беше съвсем тъмна и не исках да рискувам със светлина, след като не бях сигурна, че нямат нещо, с което да я засекат, затова използвах заклинание, въздействащо по-скоро на зрението ми, отколкото на стаята; сложно е, защото лесно

може да ти убягнат неща, които са близо до други неща — в магическото зрение предметите обикновено се замъгляват и сливат, — но ми се стори, че до един от стелажите до стената има нещо странно.

Отново проверих и нямаше никаква следа от магия, освен онези алармени заклинания, които вече бях преодоляла, което означаваше, че ако е аларма, не е магическа. Разбира се, няхах повод да вярвам, че е аларма — беше просто нещо, което не е нито стелаж за папки, нито писалка или мастилница, нищо, чието предназначение можех да определя. Почти бях готова да вляза, но когато станеш на моята възраст, неизбежно развиваш някои инстинкти и се научаваш да разчиташ на тях, така че положих още малко усилия да го огледам.

Ако таванът беше висок колкото в тази стая, то стелажите с папките трябваше да са високи около осем метра, в който случай предметът на пода трябваше да е около два метра висок (мащабът може да се окаже проблем, когато гледаш по този начин) и наподобяваше повече от всичко друго на малък гонг, с нещо като кръгла плоча, прикрепена към тънка рамка с помощта на две жици, чак до малкото чукче пред него, закрепено за рамката. Не можех да видя ясно дебелината на отделните части и това, разбира се, никак не помагаше. Съмнявах се да е гонг, но не можех да преценя какво е нито какво търси там.

Ако беше магическо, бях приложила всичките си умения, а ако не беше магическо, тогава какво? Възможно ли беше някой да е направил аларма с помощта на вещерство? Предполагах, че не, но не можех да стигна до Влад и да го попитам, а да питам Коути не исках, защото щеше да почне да ме разпитва. Не, не мислех, че вещерството може да създаде нещо такова. Пък и много се съмнявах, че на Шортайл ще му хрумне да наема вещер.

Възможно беше да е нещо съвсем безвредно, да няма нищо общо с никакви аларми и да се разсмея, щом вляза и го видя. Само дето безпокойството не ме напускате.

Добре, ако *наистина* беше аларма, трябваше да е свързано с устройство, което да сигнализира на някого, или с устройство, което да задейства капан или да вдигне шум и така нататък. А ако връзката не беше магическа, трябваше да е физическа. Добре, имаше ли някаква нишка, жичка, която да тръгва от него и да отива нанякъде?

Погледнах, съсредоточих се и...

Да, имаше.

Жица или нишка, която тръгваше от него нагоре към тавана и изчезваше над стаята.

Може би *все пак* беше аларма.

Щом е така, как действаше? Какво трябваше да засече и как щеше да реагира? Как можеше да изпрати магически импулс по нишката, след като около устройството нямаше никаква магия? И ако не трябваше да изпрати магически импулс, то тогава какво? Изведнъж си представих някой, който създава артефакт, не служещ за нищо, но никой опитен крадец не би нахлул, преди да разбере какво прави. Много ефективна спирачка, разбира се, но подозирах, че в този предмет все пак има нещо.

Добре, какво щеше да стане, ако се телепортирах в стаята? Нищо. Щях да се озова там, по-близо или по-далече от устройството, но то все едно нямаше да ме усети, тъй че...

Не бързай, Кийра.

Какво става, когато човек се телепортира в една стая?

Същото, което става, повече или по-малко, когато някой отвори вратата и *влезе* в стаята: въздухът наоколо се изтласква, съвсем малко, когато вратата се отвори, и повече, когато се материализираш след телепорт. А ако това подобно на гонг нещо бе тънко, то най-лекото раздвижване на въздуха щеше да е достатъчно, за да се удари в чукчето, и ако това беше метална жичка, щеше да пренесе звука или вибрацията през двореца до някое място, където тя щеше да се усили и някой някъде щеше да разбере, че сигурността на помещението е нарушена.

Щях да си подсвирна наум, стига да не бях станала твърде чувствителна към звуците. Устройството беше много хитроумно — точно такава, каквото би хрумнало на един орка — и бях само изненадана, че никой не го беше измислил досега, или някакъв негов вариант, за толкова време: просто, елегантно и почти невъзможно да се засече.

Почти невъзможно.

Работата е в това, че съм не просто добър крадец. Аз съм най-добрият крадец в Империята. Бръкнах с магически пръсти в стаята и опипах тънката метална плоча. Сега внимавай, Кийра. Не се главозамайвай с всички тези мисли колко си добра: добра си, защото

си предпазлива, а си предпазлива, защото си търпелива. Бавничко, полека и...

Обездвижих го.

Въздъгнах, поех си дъх и се телепортирах в стаята. Нищо не падна, нищо не помръдна. Проверих още веднъж за магия, после си направих светлина и започнах да преглеждам финансовите архиви на Империята. Бяха най-новите и активни досиета: всичко останало беше съхранено по някакъв начин, известен само на магьосниците от дома Лиорн и на архивистите от дома Орка, но на мен ми трябваша тъкмо най-новите и активни архиви.

Допуснах, че организацията на папките по лавиците на стелажите и подреждането на самите стелажи, всички белязани с различни символи и съчетания от символи, е ясна за тези, които работят тук, и дори бях склонна да предположа, че някъде съществува ключ за цялото това нещо, който да обяснява как да се тълкува всичко останало, но за мен си беше пълна загадка. За щастие, не ми се налагаше да я отгатвам. Отворих първата папка, която ми попадна подръка, не видях нищо, което да ми говори нещо, затворих я и я върнах на мястото ѝ. После отидох до друг стелаж и направих същото. После при другия и другия, докато не отворих поне по една папка във всеки и не прелистих може би около двеста колекции от бележки, ордери, разписки и други счетоводни тайнства.

След като свърших всичко това, се изнизах от стаята — забавих се само колкото да залича психическите следи, които можеше да съм оставила. Затворих вратата и много, много внимателно освободих заклинанието, което беше задържало малката въздушна аларма. Като последна стъпка си прибрах метафоричното паяче и го накарах да изплюе онова, което евфемистично беше изяло.

Огледах предното помещение и намерих бюрото на Шортайл — познах го по големината, разположението и името му, ясно изписано по плакети, папки и документи, разхвърляни отгоре. За разлика от архивите, тук имаше вероятност да науча нещо, стига Шортайл наистина да се окажеше виновната страна и стига да беше оставил някакви доказателства. Не вярвах, че шансът ми ще е голям, но нямаше да навреди, ако проуча малко.

Всички аларми, вградени в бюрото му, бяха магически и не чак толкова ефективни, което означаваше, че няма какво да крие — или

във всеки случай не го криеше в бюрото си. Изключих алармите, отворих ключалките и прегледах съдържанието на чекмеджетата. Всъщност нямаше нищо, което да гласи например „Днес получих голям подкуп от Вонит, в замяна на който ѝ разреших да си затвори банката и да избяга с колкото пари може да отмъкне“.

О, добре.

Най-дразнещото се оказа, че в бюрото му имаше два малки тайника, за чисто отваряне ми трябваше много време и усилия, като накрая и двата се оказаха съвсем празни — нямаше дори псиотпечатък на любовницата му. Приех го като лична обида.

Чак след като приключих с бюрото, си дадох сметка колко съм изтощена. Това е най-опасната част: когато си свършила всичко, уморена си и всичко е минало добре, става много лесно да свалиш гарда и да направиш някоя малка грешчица, която да доведе охраната на бегом или да те намерят впоследствие. Насилих се и много бавно и грижливо заличих всички следи от присъствието си, както психически, така и обикновени, след това уточних графика на охраната (доколкото можеше да се съди по стъпките, не бяха същата двойка), преди да отворя последната врата между себе си и изхода.

След като свърших и това, се погрижих да избегна местата, където можеше да срещна хора, и тръгнах по малко известни пътеки из двореца — обикалях още почти два часа, докато накрая изляза от Крилото на йенди (само заради удоволствието да дам на обитателите му повод за чудене), и се телепортирах направо вкъщи, където си сипях чаша от същото вино, с което ме беше почерпила Вонит, изпих го на една глътка, легнах си и спях няколко приятни часа, накъсвани само от няколко лоши сънища, в които паяци чукаха по гонгове.

Когато най-после се събудих — късно сутринта, — се погрижих за сутрешния си тоалет, закусих с топла орехова питка, царевичен пай и кафе в източняшки стил (за което Влад твърди, че било много горчиво) и се телепортирах в Северен пристан. Намерих една голяма и много оживена странноприемница близо до Градския съвет, влязох, седнах на една маса по средата на помещението и започнах да пия клави, с намерението да продължа, докато нещо не се случи или не откаже да се случи.

Какво правех всъщност ли? Правех се на мишена. С малко късмет щях да съм поразмърдала Шортайл или някой от кабинета му и

изглеждаше много вероятно с малко усилие той да е разбрал, че посетителят е била Кийра Крадлата (въпреки че, разбира се, никой нямаше да може да го докаже), и очаквах, че ще мога да науча нещо от този, който се появи, и от действията му, щом се появи — щях да се изненадам, ако се наложеше да седя в странноприемницата повече от два дни.

Това бе част от плана, за която Влад не знаеше нищо, тъй като щеше да настоява да се включи. Храня много голяма увереност в способността си да се измъквам от всичко, в което съм се забъркала, но ако добавиш и един убиец с горещ нрав, чието оръжие често пъти се оказва по-бързо от ума му, като че ли щеше да е по-добре да си спестя малко тревоги в замяна на загубата на много полезна информация.

На Влад обаче нямаше да му хареса, ако научеше.

Някъде към обед клавиата ми омръзна и превключих на „моряшкия ейл“, както го наричат в Северен пристан, или „бурното пиво“, както го наричат в Адриланка, всъщност много тъмно пиво с лек привкус на джинджирил. Беше тежко, така че можеше да мине за обяд. Чувствах се много открита на масата и се надявах, че няма да се наложи да чакам дълго. Допих халбата моряшки ейл и си поръчах нова, и се замислих дали да не си поръчам купа от онова, което надушвах от кухнята. Край отворения прозорец минаваха хора и често надничаха вътре, защото така прави човек, когато мине покрай гостилница, и непрекъснато се чудех кой ли от тях ме е забелязал. По едно време ми се стори, че видях Девийра, но и да беше тя, не ме позна, а и все едно, едва ли беше много вероятно. Отпих още от моряшкото пиво. Беше добро. Влязоха двама джереги, тръгнаха право към масата ми и седнаха. Бяха Фуниестата глава и Чучелото, двамата, които бях видяла в кабинета на Стони, когато го посетих. Това изобщо не го бях очаквала.

— Стони иска да те види — каза Фуниестата глава.

— Хубаво. Веднага ли?

— Ако обичаш.

Оставих си халбата недопита, за мой срам, и станах. Излязохме от гостилницата и двамата тръгнаха от двете ми страни. И двамата носеха мечове, а Фуниестата глава криеше и една кама под лявата си мишница, и несъмнено всеки от тях разполагаше с още неща, които

изобщо нямаше да им помогнат в случай, че реша да не ги придружа, само че не го знаеха.

Фуниестата глава попита:

— Да телепортираме ли?

— Предпочитам пеша — отвърнах, защото не обичам да ме телепортират непознати.

— Цели две мили са.

— Денят е приятен.

— Добре.

Докато стигнем, не си казахме нищо повече. Минахме покрай Дор, който много упорито се стараяше да остане невидим, после Фуниестата глава почука на вратата на Стони и каза:

— Тук е, шефе.

Последва приглушен отговор, Фуниестата глава отвори вратата и ме покани с ръка да вляза. Направих го, като се спрях само колкото да му връча камата му.

— Това си го изтърва.

Той я зяпна, след което ме изгледа ядосано, на което отвърнах с усмивка, преди да затворя вратата.

Седнах.

— Какво има, Стони? Защо беше тази спешна призовка?

Стони явно не можеше да реши дали да се усмихне, или да се намръщи на краткия ни контакт с лакейчето му. Накрая предпочете да го пренебрегне.

— Загрижен съм заради теб.

— Загрижен си заради мен?

— Заради теб и за теб.

Изчаках.

— Мда. Ровиш в смъртта на Фирис и някои хора започват да се изнервят.

— Хора?

Той поклати глава.

— Не мога да ти кажа имена, Кийра.

— Какво ми казваш тогава?

Той сви рамене.

— Казвам, че трябва да зарежеш това, каквото и да е, или много да внимаваш. Нищо повече.

— А ти самият?

— Аз не съм се забъркал. Само чух, че си задигнала някакви папки в някакъв кабинет на орка в двореца и че някои орка с връзки в организацията искат да те пратят да плуваш. Реших, че трябва да го знаеш.

— Не ме молиш да те прикрия?

Той поклати глава.

— Не. Както ти казах, тази игра не е моя. Просто си помислих, че трябва да го знаеш.

— Добре. Нещо друго?

— Не.

— Хубаво. До скоро.

— До скоро.

Станах и излязох. Никой не се опита да ме спре. Бях благодарна, че Стони не ме попита отново за Влад. Не обичам да лъжа приятели.

Бързо се отправих към „Ужасната синя къщичка“, за да съобщя на Влад какво съм научила. Когато стигнах, беше късен следобед. Бъди изхвърча от къщата и трябваше да се спра за малко, за да се запознаем отново и да посмаля подозренията му, преди да вляза.

Хвдф’рджаанцъ седеше на масата до Влад. Савн беше изправил гръб в стола срещу камината и щом влязох, се обърна и ме погледна, което ме стъписа. Казах:

— Здравсти, Савн.

Не ми отвърна нищо, обърна се и отново се вторачи в огъня.

— Добър вечер. — Посочих момчето. — Виждам, че има някакво подобрение.

— Някакво — съгласи се Влад.

Хвдф’рджаанцъ ми кимна за поздрав и попита дали искам чай, но не исках.

Останах доволна и даже малко изненадана, че по Влад не се забелязват пресни рани. Пиеше клави и ако се съдеше по будните му очи, подозирах, че е поне втората чаша. Лойош, от друга страна, спеше дълбоко до Роуца — нещо необичайно за джерег посред бял ден.

— Имам известна информация — казах.

— И аз — отвърна Влад.

— Аз ли да започна първо, или искаш ти?

— Първо да чуем теб.

Седнах до него. Хвдф'рджаанцъ стана и се премести до Савн — останах с впечатлението, че не иска да има нищо общо с това. Реших, че всъщност не мога да я виня.

— Направи ли го? — попита той.

— Дали съм разгневил пчелите ли? Да.

— Разкажи ми.

— Добре.

Този път му предложих кратката версия на действията си, особено с влизането с взлом, защото по-дългият вариант изискваше да му кажа неща, които предпочитах да не знае, след това му описах най-подробно останалото. Леко подминах частта как се направих на мишена, но забелязах, че стисна устни, и минах на разговора си със Стони, и преди да успее да ми зададе въпрос започнах с резултатите от проучванията ми през първите два дни.

— Намерих двама от тях, Влад. Трима всъщност, но един му е отказал заем просто защото не е харесвал миризмата на Фирис, тъй че това изобщо нямаше да ни помогне. Но другите двама наистина са направили проверката.

— А колко не са?

— Много. Бил е много добър в убеждаването.

Влад кимна.

— Добре. Тези, които са го проучили — какво са открили?

— Че е много добър в убеждаването.

Усмивката на Влад се появи и изчезна.

— Друго какво?

— Влад, той не е имал *нищо*. Имал е само купчина хартия, но всички негови предприятия, на стойност може би шейсет милиона империала...

Влад изглеждаше стъписан.

— Точно така — продължих. — Шейсет милиона империала. Шейсет милиона империала заеми, които са отивали за кабинети, за проучвания на пазара, за изкупуване на компании, които всъщност не е знаел как да ръководи, така че са влизали в дългове за десет-петнайсет години — и всичко това е било на основата на договор, при това договор, който така и не е бил изпълнен, за петима военни от Имперския флот.

— Домът орка, разбира се — каза Влад.

— Точно така. Имперският флот.

— Чудя се — промълви Влад.

— Да?

— Чудя се защо легитимни банки изобщо са му заемали пари. В смисъл, с джерегите мога да го разбера, но...

— Сигурен ли си, че са били легитимни? Знаем за Вонит, но знаем ли, че е имало други?

— Да — отвърна той. — Ще ти кажа за това.

— Добре. Аз обаче не знам отговора. Но изглежда логично. Обяснява защо заемите са били по банковите ставки, а не по тарифите на джерег.

— Нима?

— Да. Всички.

— Интересно. Може би заемите на джерег са минавали през банки. — Разпери ръце. — Или обратното. Казва ли ти някой?

Кимнах.

— Все едно. Значи джерег са дълбоко в цялата работа?

— Много от нас, Влад. Чак до съвета.

— Някой от твоите двама приятели опитал ли се е да разпространи наученото за нашия човек?

— Единият се е опитал да уведоми няколко свои приятели, но никой не го е послушал. Другият явно няма приятели или е решил, че така може да ликвидира много конкуренция. Бил е прав, между другото — някои много влиятелни хора ще пропаднат заради това.

Хвдф'рджаанцъ стана и излезе, предполагам, защото все пак ни чуваше. Бъди я погледна, тупна веднъж с опашка, но реши да остане и да слуша.

Влад премисли последната ми фраза и изсумтя:

— Това несъмнено връзва Фирис с джерег, но... как е уредил договора с Имперския флот, след като два пъти преди е доказал какво представлява?

— Браво. Това е *същинският* въпрос, нали? Защото това въвлича Империята. Отговорът е, че не знам. Уговорил е някого за нещо.

— Мда. — Влад помълча доста време, може би около минута. После каза: — И този някой е прецакал нещата и се е опитал да се покрие. И мисля, че... да, всичко съвпада, опасявам се.

— Кое съвпада?

— Ето какво мисля, че е станало... не, май е по-добре да ти разкажа първо аз какво направих през последните два дни и да се опитаме да свържем нещата.

— Давай.

10.

Чакай да помисля. Ти кога тръгна? Много неща станаха оттогава. Беше рано следобед, нали? Добре, ще ти го разкажа точно както се случи.

След като си тръгна, опитах отново да заговоря Савн и той пак подхвана онова за ножовете. Реших, че май няма да е здравословно да държа мисълта му фиксирана само върху това, и след няколко минути старата ми каза същото. Не можех да измисля какво друго да направя с него, а после осъзнах, че искам да го правя, за да избегна нещо, от което малко се боях. Чакай да ти обясня.

Продължавах да си мисля за онази банкерка и онова, което ти каза за връзките на джерег, и не можех да се отърва от мисълта, че щом джерег са били свързани с Фирис, а Фирис е свързан с Империята, то джерег са свързани с Империята. Ако това е вярно, то какво представляваше тази връзка, как действаше тя и прочие? Значи сайд-капитан Вонит — какво е „сайд-капитан“, между другото? — трябваше да е вързана с Фирис, защото беше скочила от кораба, тъй да се каже, седмица след смъртта на Фирис, а ти беше доказала, че е свързана с Империята, тъй че неволно се зачудих дали не е свързана и с джерег.

Бедата беше в това, че не можех да вляза с танцова стъпка в офиса на Стони и да го попитам за това, защото щеше да ме убие на място и защото щях да ядосам теб, при което ми оставаше да го разбера чрез самата Вонит или от Лофтис. От това, което ми каза, бях останал с впечатлението, че тя ще драсне нанякъде, ако я шашнем още повече, и може би щеше да е неуместно, с което ми оставаше Лофтис.

Лофтис.

Трябва да ти кажа, Кийра: никак не ме възбуждаше идеята да тръгна направо срещу него, а и не ме радваше особено мисълта да му слагам пак разни капанчета. Ти също се срещна с него и разбираш за какво говоря — мисля, че и двамата имахме късмет, когато се сблъскахме с него първия път.

Единственото, което можех да измисля, бе да го държа извън равновесие достатъчно дълго, за да науча каквото трябваше да науча, а след като щеше да е нащрек, не мислех, че имам голям шанс да му пробутам още някоя торба с лъжи. Да му кажа направо истината също нямаше да ме доведе доникъде. Тъй че оставаше или да му подавам по малко от истината — размяна на информация, с други думи — или да го цапардосам с достатъчно истина, че да го накарам да залитне, и да се надявам, че ще измъкна нещо, докато успее да влезе отново в равновесие, ако ми следиш метафората. Виж, кое точно от двете щях да направя, не знаех — щях просто да ида при него, да поговоря с него и да видя как ще тръгне.

Общо взето това беше планът ми — ако можеш да удостоиш няколко смътни намерения с тази дума. След като стигнах до това страхотно заключение, трябваше да сготвя, да почистя, да заговоря Савн за нещо друго вместо за ножове, което не предизвика никакъв отклик. За съжаление след всичко това все още оставаше време за среща с Лофтис, не можех да измисля повече поводи да я отлагам, а Лойош си правеше майтап с мен, така че се облякох като себе си — в смисъл като източняк, не като джерег — и тръгнах към града.

Хареса ми твоят метод с намиране на спокойно място за разговори, тъй че го приложих. След като намерих подходящо заведение, платих за две стаи, една срещу друга. Собственичката сигурно се учуди що за странна дейност се каня да развивам в тях, но не ме попита, а и не държах да ѝ обяснявам. Намерих едно хлапе за куриер и му дадох бележка, да я предаде на Лофтис. В нея се казваше къде се намирам, включително номера на стаята, и се подписах с „Маргарет“ — нямаш нищо против, надявам се. После влязох в стаята срещу тази, която му бях дал, и си поприказвах с Лойош, който между другото беше останал да чака извън сградата — за момента не исках да въвеждам това малко усложнение, понеже Лофтис потенциално държеше връзка с джерег, а джерег търсеха източняк с два джерега, тъй че защо да рискуваме? Номерът с двете стаи се оказа ненужен, между другото. Идеята беше, че ако реши да се появи с още два ножа, щях да имам малкото предимство, че съм му зад гърба, но той нямаше такива планове.

Мина около час и половина, докато се появи, но го чух — стъпки и някой почука на вратата. Дръпнах бързо завесата, той се обърна и ме

видя. Погледна ме отново, малко по-внимателно, и видях как започна да сглобява нещата — Калдор към източняка, източникът към Маргарет, Маргарет към Империята и Империята към Калдор — и това, че се стъписа, определено ми достави удоволствие. Казах:

— Това място не ми харесва много за разговори. Да се поразходим. Вие водете.

После, въпреки собствените си думи, излязох в коридора пред него и поведох навън.

„Нещо?“

„Всичко е чисто, шефе“.

„Не се показвай. Не знам къде отиваме, тъй че...“

„Това съм го правил и преди, шефе. Честно“.

Щом излязохме на улицата, подканих Лофтис да ме заведе някъде и той тръгна в някаква посока, където трябваше да има по-малко движение. Не исках да му оставя много време за мислене, затова заговорих:

— Маргарет ви изпраща извиненията си, но я задържа необходимостта да огледа нещата откъм страната на джерег — предполагам, че знаете за това?

— Кой сте вие?

— Падрайк.

— И работите за Маргарет, така ли?

Свих рамене.

— Нещата се развиват по-бързо, отколкото допускахме, особено откъм страната на джерег.

— Какво е страната на джерег?

— Не ми се правете на глупак, нямаме време за това. Вонит е готова да духне, а Шортайл започва да става нервен.

— *Започва?*

— Добре де, започва да става още по-нервен. Кога можете да пуснете кепенците?

— Можем да приключим и утре, ако ви е все едно, че всички ще се сетят, че не сме провели истинско разследване. Сега, искам да знам...

— Не ме интересува какво искате да знаете. Тимър какво каза? Схванала ли е какво става?

Той кипна, но после отвърна:

— И да е схванала, си мълчи.

— Хм. Разумно от нейна страна.

— Как става така, че вие, един източник, сте включен в сигурността на Империята?

— Може би — отвърнах с цинична усмивка — Нейно величество не изпитва същите чувства към източниците като вас. — Той се намръщи. Беше чул слухове за любовника на Нейно величество, но може би не им беше повярвал. Макар че и аз не съм сигурен дали да им вярвам. Преди да е успял да измисли отговор, казах: — Знаете ли колко високо стига?

— Да.

Де да знаех и аз.

— Е, добре. Не го правете прекалено очевидно, но се поразбързайте. Свършете си работата бързо и се разкарайте.

Вдигна ми ръка да спрем и започна да се оглежда. Аз също, но не видях нищо особено. В района, през който вървахме, нямаше почти никакво движение, нито нещо друго — имаше два затворени дюкяна, няколко къщи със заковани с дъски врати и тук-там сгради, които изглеждаха обитатели.

— Какво е това?

— Нищо особено.

Отново огледах, но пак не забелязах нищо освен един запустял квартал, с каквито в Южна Адриланка е пълно.

— Къде се намираме?

— Искрах само да видите това.

— Кое?

— Този район.

— Какво му е особеното?

— Погледнете.

Този път огледах малко по-внимателно и забелязах, че боята по повечето сгради и къщи е нова, къщите като че ли бяха построени за по едно семейство и все още бяха в добро състояние. Всъщност в доста добро състояние за малкото хора, които се мяркаха наоколо. Това ме озадачи и не го скрих. Той кимна.

— Когато дойдох в града, само преди няколко недели, тази сграда беше отворена, онази — също, и имаше хора, там, там и ето там.

— Къде са сега?

— Няма ги. Може да са на улицата, може да са се преместили в друг град или в горите, да се препитават с дивеч и да живеят в палатки. Не знам.

— Две седмици?

— Да.

— Фирис?

— Да. Затварянето на банки и на три корабостроителници...

— Три корабостроителници?

— Да. Беше заложил в шест или седем, и в три случая се оказа достатъчно, за да се закрият. Този район се разви преди триста години от „Соурнет и фамилия, корабни права“ и почти всички, които живееха наоколо, работеха за тях. Орка, криота, главно текла, дошли от скъпото си селце преди едно поколение. Сега „Соурнет“ ги няма и с тях — всички, които работеха тук.

— Не съм виждал досега квартал да умре толкова бързо.

— И аз.

Тръгнахме отново.

— Изненадахте ме и в друго отношение — казах аз. — Досега не бях убеден, че Фирис изобщо е замесен в нещо реално.

Той сви рамене.

— Аз също. Все още не ми е ясно нито как е бил замесен, нито защо, нито какъв е бил механизмът. Точно това трябваше да открием, ако наистина правехме това, което уж трябва да правим.

Кварталът изглеждаше почти като този, в който бяхме спрели. Започнах да се изнервям. Лойош, който оставаше назад, скрит от погледите ни, ми съобщи, че не се очаква нищо ужасно.

— Наистина ли смятате, че тиасата няма да разбере какво правите?

— Вероятно. Той няма да ни проверява — вярва ни. — В думите му имаше толкова горчивина, че можеше да съсипе сто галона ейл.

— Май не сте имали избор.

— Можех да си подам оставката.

— И какво? Какво щяхте да кажете на тиасата, като ви попита защо? А отгоре на всичко щяхте да знаете, че друг ще го направи и най-вероятно ще се издъни — честно казано, не вярвам много на вашия Домм.

— Нищо му няма на лейтенанта — бързо отвърна той. — У него има нещо от Уейтман, но това означава само, че ще загуби няколко пъти преди Съпротивата при Гористото езеро, в което няма нищо срамно. Уейтман получи имперска титла за това, което не е лошо за човек с подобна нагласа.

— Може би. И моля, не ми го обяснявайте. Работата е, че знаят как да затегнат гайките.

— Безспорно. И кого да накарат да го направи.

В случай, че ти е убягнало, Кийра, аз бях този, който излезе от равновесие; докато ме развеждаше из квартала, беше получил възможност да помисли и сега аз трябваше да се мъча да подреда нещата.

Явно бяхме преметнали Лофтис с версията си много повече, отколкото бях очаквал, и това ме озадачи. Но и нещо много повече — просто не можех да примиря всичко, което ми говореше, с представата си за човек, който би могъл да се замеси в подобна игра. Тук едно парче — *голямо* парче — изобщо не можеше да се намести в схемата и вече изобщо не бях сигурен как да продължа. Испитах ужасно изкушение да го попитам направо за всичко, което трябваше да разбере — например кой *все пак* стои зад аферата и как точно са им оказали натиск. Но тип като Лофтис ще се досети за повече неща от въпросите, които му задаваш, отколкото ще научиш ти от отговорите, които ще ти даде, а ако се досетеше за твърде много, щеше изобщо да престане да отговаря на въпросите. Адски заплетена работа, която ме накара да съжаля за времето, когато трябваше просто да убия някого и да престана да се притеснявам.

Трябваше да отклоня вниманието, така че му казах:

— Озадачава ме нещо друго.

— Мен ме озадачават много неща.

— Някои от по-малките компании в малката империя на Фирис...

— Не е толкова малка, Падрайк.

— Мда. Някои от тях държат земя.

— Разбира се.

— И я продават.

Той кимна.

— Но са задлъжнели.

— Точно така.

— Значи не могат да продават земята.

— Накъде биете? Ако става въпрос за законността...

— Не, не. Имаме повече адвокати от фасетките на Глобуса. Опитвам се да разбера що за бизнес логика има в това и що за друга логика може да стои над бизнес логиката.

— Смятате ли, че имат някакъв избор?

— Може би.

Той поклати глава.

— Наистина не разбирам накъде биете. Доколкото мога да кажа, те просто са вдигнали ръце и се освобождават от каквото могат, съдилищата и адвокатите да му мислят след това. Не мисля, че тук има някакъв предварителен план.

Виж, това беше новост за мен.

— Не съм убеден.

— Много извратлив ум имате.

— Професионално качество.

— Някакво доказателство имате ли? Някакво основание да мислите така?

— Просто усет. Затова исках да разбера дали знаете нещо за това.

— Не.

— Добре.

Вече вървахме в обратна посока. Той заговори:

— Е, добре, все пак какво искахте? Накарахте ме по някаква причина да се свържа с вас, но дотук само си приказваме за времето, с някакво предупреждение, което беше толкова общо, че нямаше смисъл да се обсъжда, и един въпрос, който спокойно можехте да зададете по куриер. Какво целите все пак?

Проклятие. Явно му бях дал твърде много време да мисли.

— Има някой, който знае твърде много за това, което правите, и не мога да го открия.

— Какво имате предвид?

— Че нещо е изтекло. И съм повече от сигурен, че е на върха, или поне много нависоко. Срещам съпротива и не мога да я премахна.

Той поклати глава.

— Аз не съм се натъквал на съпротива. Единственото подозрително действие, което съм видял досега, беше вашето и на приятелката ви Маргарет.

Отново проклятие. Никак не държах да мисли точно това.

— Вижте — казах му. — Ще трябва да ви се доверя.

— Ваша работа. Не съм ви затръшнал вратата, но и не съм ви подчинен.

Отново ми водеше.

— Сега искам аз да задам няколко въпроса.

И печелеше.

— Вашата приятелка Маргарет твърдеше, че ме държи с нещо.

— Писмата. Да. Истински са.

— Казах ѝ, че няма да стигне много далече с тях, и е така. За кого точно работите и каква точно ви е работата?

— Аз знам каква е *вашата* работа, Лофтис. Но ако искате да свалим картите, хайде да чуем *вие* за кого работите. — След като го казах, отчаяно се помъчих да си спомня имената на разните групи, за които ми бе споменала, и да реша в коя е най-разумно да заявя, че участвам.

— Лейтенант съм в Имперската армия, корпуса на гвардия Феникс, Група за специални задачи.

— Адски добре знаете, че не това беше въпросът ми.

— Всички ли източници сте психически невидими, или само вие? И за това ли са ви наели, или е само бонус?

— Помага.

— Какво точно целите?

— Казах ви.

— Казахте ми почти всичко, за което може да копнее сърцето ми, нали?

Поклатих глава.

— Вижте, Лофтис. Може да ми играете колкото си искате, но нямам намерение да се мотая с вас. Не и ако искам да свърша онова за което съм изпратен тук.

— Дали да не хапнем нещо? — подхвърли той.

Още едно-две проклетия. Въртеше собствените ми номера, при това беше по-добър от мен — всъщност беше логично.

— Разправяли са ми, че Ъндаунтра винаги е държала войските ѝ да се бият гладни, докато Сетра Лавоуд винаги е искала нейните да влизат в бой с пълни стомаси.

— И аз съм го чувал. Но не е вярно. За Сетра поне.

— Склонен съм да го приема. Чувал съм също, че когато някой джерегски бос наема убиец, сделката обикновено се сключва на вечеря.

— Мога да го повярвам.

— А освен това знам, че на Изток съществува един любопитен обичай — последното ядене на осъдения на смърт да се превръща в голяма церемония. Дават му всичко, което си поиска, храната се приготвя и сервира много грижливо и след това го убиват. Не е ли странно?

— Сигурно. Но бих казал, че всъщност е доста хубав обичай.

Поклатих глава.

— Ако на мен ми предстоеше екзекуция, или нямаше да мога да ям, или щях да повърна храната на път към Боздугана на палача или бесилката, или Дръвника на пилигрима, или към каквото там ме водят.

— Разбирам намека. Но все едно, мисля, че бих хапнал.

— Е, аз също.

— Все трябва да има някое прилично място наоколо.

Влязохме в първата гостилница, която ни попадна, което не означаваше нищо за мен, тъй като водеше той. Отпред имаше някаква табела, толкова избеляла, че не се четеше нищо. Влизаше се по три стъпала надолу: гостилницата сигурно се беше намирала на уличното ниво преди няколкостотин години — във всеки случай изглеждаше доста стара.

„Какво мислиш, Лойош?“

„Не ми харесва, шефе. Не виждам да се мотае някой навън, но тоя имаше много време да нагласи нещо, преди да стигнем дотук“.

„Вярно“.

„Ако искаш да драснеш, мога да го позадържа...“

„Не. Ще вляза“.

„Шефе...“

„Ти си отваряй очите“.

Таванът беше нисък, каменните стени — влажни, и вътре беше толкова тъмно, че чак дразнещо — подозирах, че освен дето потъваше,

гостилницата не беше ремонтирана от много време. Имаше една голяма маса с две дълги пейки, с насядали по тях дребни търговци и занаятчии, и няколко малки маси, пръснати из помещението. Седнахме на една от тях. Гледах към дъното на гостилницата. Лофтис можеше да наблюдава предната врата, докато пред мен беше закритият със завеса заден вход, водещ сигурно към някаква стая за частни гости. Можех да повдигна въпрос за това — всъщност почти бях изкушен, тъй като Лойош не беше с мен — но все още хранех някаква смътна надежда да го убедя, че не го лъжем.

— Какво ще препоръчате? — попитах.

— Не знам. Никога не съм влизал тук.

След много чакане разбрахме, че никой няма да ни донесе нищо, така че отидохме до тезгяха и си поръчахме бутилка вино, самун хляб и две купи с рибена яхния, чаши, лъжици и дървен поднос, за да отнесем всичко. Аз платих, носенето оставих за него. Седнахме отново на масата, наляхме си и опитахме храната.

— Яхнията е много солена — подхвърли Лофтис.

— Хлябът е добър.

— По-добър от яхнията — съгласи се той.

— И от виното — добавих.

— Мислех да ви поканя.

— Имате ли по-добро вино от това?

— Малко. Макар че не е кой знае какво. Лошото е, че не можем да намерим приятелката ви.

— Просто не сте я търсили добре.

— Така ли?

— Знам някои чудесни източняшки вина.

— Направете ми списък. И докато го попълвате, можете да вмъкнете и адреса, на който мога да намеря скъпата ни Маргарет.

— Естествено. Но знаете ли, не изпитвам лоши чувства към вас. Едва ли сте търсили повече от половин час. Какво очаквате? Търсенето и виното искат време, за да отлежат.

— Виното поне — със сигурност. Но с търсенето може и да се поизбърза. Бих го приел като лична услуга.

— Какво ще кажете вместо това просто да платя следващата бутилка?

— Добра идея. Не изглеждате притеснен, Падрайк. Това истинското ви име ли е, между другото?

— Не помня да съм имал друго.

— Многото вино уврежда паметта. — Наля ми още. — Макар че би трябвало да сте притеснен. Защото когато казах, че може да се наложи да ви поканя...

Вдигнах ръка.

— Моля ви. Хайде да не разваляме изненадата. Както и храната, впрочем.

— Тази яхния дори не мога да я ям, знаете ли. Дали нямат нещо друго?

— И да имат, не бих рискувал. Взехме каквото ни препоръчаха. За какво според вас служи низшият персонал?

— Правилно. Та за кого казвате, че работите?

— Неназована имперска група, посветена на интересите на държавата.

— Чудесно. Даже ви повярвах. Само че ще поискам някаква форма на идентификация — или връзка с Имперския дворец, или Печат.

Налях му вино.

— Това може да се окаже проблематично.

— Да. Какво точно се опитвате да направите?

— Има една стара жена, чиято земя искат да отнемат. Опитваме се да разберем кой е собственикът на земята, за да можем да ѝ я откупим, но компанията е закрыта. Искат да я изпъдят, разбирате ли...

Той вдигна ръка.

— Не ми казвайте повече. Само името ѝ ми кажете и смятайте, че въпросът е уреден.

Най-лошото беше, че вероятно можеше да го направи и сигурно щеше да го направи; но не можех да разчитам на това и определено не можех да му помогна да те издири, Кийра; особено след цялата работа, която току-що бях свършил само за да съсия цялата работа, която ти беше свършила, за да се нагласи това. Така че отвърнах:

— Май не си спомням в момента. Сигурно е от виното.

— Сигурно.

„Шефе, пред входа има двама типове, които не са ми познати“.

„Пред входа? Какво правят?“

„Ако бях по-тъп, щях да кажа, че се канят да нахлуят вътре“.

„О!“

Лофтис избута храната си настрана.

— Отвратително. Какво да правя сега с вас?

Пуснах една кама в лявата си ръка под масата и проверих дали сабята ми е разхлабена в ножницата.

— Можете да ме боядисате в синьо и да ме размените за една гайда.

— Да, това е добър вариант. Но се боя, че колкото и да ми е приятно да хапна с вас, ще трябва да настоя да ме придружите до едно място, където ще ми е по-лесно да получа отговори на въпросите си.

— По дяволите — отвърнах. — Тъкмо се сетих. Племенничката ми се жени тази вечер и ще трябва да си облека нови дрехи, тъй че, боя се, днес няма да стане.

— О, сигурен съм, че племенничката ви ще прояви разбиране. Само кажете името ѝ и къде мога да я намеря? — Усмихна се, после усмивката бързо се стопи и той ме изгледа много твърдо. — Всъщност търся отговор само на два въпроса, но *наистина* държа да чуя отговора. Разбирате ли?

Не мигнах. Той продължи:

— За кого работите и какво се опитвате да постигнете? Ако ми дадете тези отговори, може да уредим нещо. Ако не, ще трябва да ви притисна.

— Няма как да стане.

„Шефе, влизат!“

Станах и сабята ми беше наполовина извадена, когато през завесата срещу мен излязоха двама души. Бързо пристъпих встрани, за да не може Лофтис да ми посегне, и метнах камата към единия; щом се дръпна, се хвърлих към другия, избих мечата му и го пронизах в гърлото. Озърнах се бързо към входа и видях другите двама — изглеждаха леко изненадани, че съм ги забелязал и се усмихвам; Лофтис вече също беше скочил на крака и беше извадил оръжието си, но гледаше двамата, влезли през вратата. Не можех да видя изражението му, нито имах време да гледам, защото оставаше другият, когото бях замерил с ножа. Но Лофтис ме погледна, съвсем безизразно при това, и каза: „Той не е счупил пръчката“, което ми говореше страшно много, но нямах време да искам обяснение.

Обърнах се отново към онзи, когото бях отвлякъл, и той успя да пробие покрай мен. Нищо лошо, и тримата можеха да духнат, все тая ми беше.

Само че той не духна.

Профуча покрай мен, заби меча си в черепа на Лофтис и продължи да тича към изхода. Другите двама побягнаха след него и докато се усетя, ги нямаше.

„Шефе?“

„Спокойно, Лойош. Не се тревожи. Не бяха за мен“.

„Сериозно?“

„Да. От друга страна, предполагам, че това е повод да продължиш да се тревожиш“.

Всички в помещението бяха зяпнали Лофтис. Възцари се пълна тишина. Господарят на драконите изтърва оръжието си и то издрънча ужасно на пода.

Той се обърна — много бавно — и ме погледна. Лицето му беше съвсем безизразно. Отвори уста и я затвори. Видях как се изпъват мускулите на шията му, беше му много трудно да задържи главата си изправена с прикрепената към нея тежест на меча.

Смъкна се на колене и падна по лице. Изглеждаше нелепо и жалко с меча, щръкнал от тила му.

11.

Изхвърчах бързо навън, преди някой да е помислил да ме спре.

„Да ги проследя ли, шефе? О, зарежи: току-що телепортираха. Искаш ли да ти покажа къде?“

„Нямам намерение да проследявам ничий телепорт, Лойош. Искам само да се измъкна. Отваряй си очите“.

„Да, шефе“.

Пресяхох улицата и завих надясно на първия ъгъл, после пак надясно, след това — наляво и пак наляво, още веднъж надясно, после малко направо, спрях се и се огледах: бях се изгубил достатъчно, за да объркам всеки друг.

„Е?“

„Чисто е, шефе“.

„Добре, връщаме се у дома“.

„Ще хвърлям едно око“.

Тръгнахме обратно към къщичката, като и двамата често се озъртахме. Бъди като че ли се зарадва, че ме видя, Роуца като че ли се зарадва, че видя Лойош, старата като че ли от нищо не се зарадва, а на Савн като че ли му беше все тая. Седнах до масата, затворих очи и сякаш за първи път от година вдишах дълбоко.

Старата ме погледна и не ме попита нищо, поради което и нищо не ѝ отговорих. Наистина съжалих, че те нямаше, Кийра, щото имах нужда да се изповядам пред някого и да ми се помогне да подредя всичко, което току-що ми се беше случило. Всичко изглеждаше логично — Лофтис се сеца, примъква ме да седнем някъде, където да ми даде шанс да изляза чисто, после кара хората си да ме задържат — до момента, в който го убиха.

Бяха убили *него*.

Беше ли изненадан от тези, които влязоха през входа? Или че изобщо се появиха? Или от това, което направиха?

„Той не е счупил пръчката“.

Страхотно! Само да можем да разбера какво означава това. Но нямаше кого да попитам. Ако го бях разбрал, със сигурност щеше да се окаже ключовата фраза, от която всичко става ясно и която показва точно какво трябва да предприема. По-вероятно водеше към детството и имаше нещо общо с това, че е пострадал — поне това мина през главата ми, когато реших, че за малко аз щях да пострадам или може би — да съм мъртъв.

Съжалих го. Беше честно копеле въпреки това, което правеше, и ми хрумна, че е добър в работата си, макар че единственото доказателство за това беше, че и на теб ти го беше внушил, Кийра, тъй че може би всъщност си беше глупак, който знае как да впечатли хора като нас.

Обаче съжалих, че последното му ядене не беше по-добро. После попитах:

— Как е момчето, Майко?

— Без промяна.

— Савн?

Сякаш не ме чу. Беше зяпнал камината все едно, че е единственото нещо на света. Добре, че поне там нямаше ножове. Обърнах се към старата.

— Някакви велики идеи?

Тя ме изгледа ядосано и се надигна, което ѝ струваше доста усилие. Приблужи се, седна до мен и заговори тихо:

— Май няма да го опитвам броденето насън. Поне засега. Реагира по някакъв начин и това е напредък. Искам да разбера докъде сме стигнали. Искам да видя дали можем да го накараме да заговори за нещо друго освен за ножове.

— Как ще го направиш?

— Приказвам му. Можеш и ти да опиташ.

— Просто да му говоря?

— Да.

— Въпреки че не реагира?

— Да.

— Добре.

Станах и отидох при него.

— Е, как си, момче? — Не реагира. — Надявам се, че физически поне си добре. — Чувствах се като идиот. Старата стана, излезе и

изведе и Бъди. Продължих:

— Цяла година мина вече, Савн. Виж, надявам се, че разбираш колко съжалявам за всичко, което се случи. Изобщо не трябваше да се замесваш в това.

Той зяпаше камината и не помръдваше.

— Ти спаси живота ми. Два пъти. Веднъж когато бях ранен, после — отново. Това няма да го забравя. И всички онези неща, които ми каза. Бяха тежки за мен, но може би е за мое добро. — Засмях се. — Повечето неща, които са за доброто ти, обикновено болят, знаеш ли. Но пък, от друга страна, повечето неща, които болят, не са за доброто ти. Хубава гатанка, ако ти трябва гатанка. Я ми кажи, обичаш ли гатанки? Сега се мъча да реша една гатанка, Савн, и доста съм се озорил. Иска ми се да я обсъдя с теб. Ти си умно момче, знаеш ли.

— Защо убиха Лофтис? — продължих. — Бива си я тази гатанка, нали? Той работеше за някой в Империята, който се опитваше да скрие факта, че Фирис е бил убит, защото ако Фирис е бил убит, е трябвало да разберат кой го е убил, и вероятно изобщо нямаше да разберат това, но щяха да разберат кой е поискал да го убият, а това са били много хора, с много връзки с хората, които карат мотора на Империята да бръмчи. Тъй че може би някой не е искал информацията да остане скрита. Това мога да си го представя, Савн. Но не е причина да убият Лофтис — щеше да е много по-лесно и сигурно по-евтино, ако просто някой, да речем Главнокомандващият или лорд Кааврен, или дори Нейно величество, разбере какво става. Убиването на Лофтис беше просто безсмислено.

— Пък и това не би могло да помогне да се скрие какво е правил, защото сега ще трябва да разследват *това*, а то почти сигурно ще ги доведе до разкриването на всичко. — Въздъгнах. — Но ако това е било целта, избрали са най-трудния и най-опасния път, а хората не го правят, ако има безопасен и по-лесен начин да станат нещата — освен Господарите на дзур, може би, но пък за тях чак толкова потайно мислене не е никак присъщо. Просто не мога да го наместя, Савн. Ти какво мислиш?

Явно мислеше, че камината е прекрасна.

— Тук трябва да има някакво късче, което все още не виждам — късче информация, която ми убягва. Жалко, че не разполагам с повече източници, както по-рано. Щях само да щракна с пръсти и хората ми

щяха да се разтичат и да ми съберат всичко, което трябва да знам. Сега единственото, което имам, е това, което мога да открия сам — с помощта на Лойош и Роуца, и няколко менестрела. Дали да не намеря някой менестрел, с когото да си поговоря, Савн? Ти беше с мен последния път, когато го направих, и тогава получих много полезна информация. Помниш ли я? Биваше си я, нали? Помня, помислих си, че ще хлътнеш здраво по нея, и не можех да те виня. Аз също, честно казано, но тя все пак е драгарка, а аз — източник, тъй че не става. Освен това подозирам, че тя вече няма много добро мнение за мен след това, което ти причиних. Подозирам, че ме обвинява, и е права, между другото. Аз също се обвинявам.

Седях до него и зяпах камината. Вече захладняваше. Може би трябваше да напаля огън. В родния край на Савн по това време събираха лена. Сигурно им липсваше.

— Е, добре. Ще взема да намеря някой менестрел и ще видя какво се приказва за Фирис, за разследването и за банките. Може и да науча нещо. Колкото да не стоя без работа де.

Станах.

— Ще поговорим по-късно, нали нямаш нищо против?

Нищо против нямаше, тъй че тръгнах към вратата. Старата седеше на един плетен стол пред къщата, Бъди се беше свил на кълбо в краката ѝ. Имах неприятното чувство, че е чула всичко, което казах. Зачудих се дали нарочно не ме беше накарала да му поговоря, само за да ме чуе, но бързо разкарах тази мисъл от главата си — ако в цялата тази каша имаше някой без задни помисли, то това беше тя. Само че тази афера бе достатъчна, за да го хване всеки параноята, тъй че се измъкнах от параноята си и се загърнах в наметалото още по-плътно. Интересно, защо човек забелязва какво е времето, когато е извън града? Не помня да съм обръщал много внимание на времето, докато живеех в Адриланка, макар че често обикалях навън.

Забелязал съм, че менестрелите са като обувалка — набутва ти се в ръцете всеки път, когато бръкнеш в килера за нещо друго, но когато ти потрябва — никаква я няма. След като избъхтих целия път до Северен пристан, обикалях поне три часа от един хан на друг и никъде не намерих някой, който да пее, за да си плати вечерята, или да разказва истории, за да си плати преспиването, или даже да седи в ъгъла с тръстикова флейта в скута.

Но усърдието понякога се възнаграждава. Седем пъти питах разни местни къде мога да намеря музика. Един не знаеше, трима не си направиха труда да ми отговорят, а двама се държаха толкова грубо, че трябваше да им нанеса леки телесни повреди като урок по вежливост. Седмата обаче се оказа една приятна жена, текла, с широки поли и удивително черни очи. Та тя ме упъти към едно заведение на около половин миля, с пера, изрисувани на табелата. Намерих го без проблем (което малко ме изненада, бях станал леко песимистичен около цялата авантюра). Влязох в малкия задимен хан и се запромъквах през навалищата текли и няколкото орки и криоти, обкръжени от антуража, който дребните благородници неизменно привличат по такива места, и в другия край един текла, на средна възраст, свиреше на очукана мандолина толкова тихо, колкото може да се свири с толкова рязък инструмент, и всъщност — доста добре.

В края на една от пейките в средата на гостилницата имаше свободно място и го заех. Лойош беше с мен, което сигурно бе причината да привлече няколко погледа, но може би беше просто защото не бяха свикнали да виждат източняци. Гласът на певеца беше висок и сигурно щеше да звучи неприятно, но той си подбираше песни, които му отиваха — предполагам, че това е важно за един менестрел, точно както за един убиец е важно да знае с кои поръчки да се заеме и кои да откаже. По едно време някой дойде и ми поднесе вино, изпих го набързо, защото не беше много добро, а след малко менестрелът престана да свири.

Остана на мястото си и започна да пие. След малко се приближих до него. Той ме погледна, погледна и Лойош и като че ли се попритесни, което си беше съвсем нормално. Казах бързо: „Аз съм Влад“ и внимателно го погледнах в очите — да видя дали това ще му подсказе нещо.

— Да?

Не, името явно не му говореше нищо, което беше добър знак. Щом един менестрел ми познае името, тоя номер го прекратявам моментално.

— Може ли да поговорим за няколко минути?

— За какво?

Показах му пръстена и бързо си го прибрах. Пръстенът между другото бе едно от последните неща, които си бях уредил, преди да

напусна Адриланка; формата му е разпознавателен знак за Гилдията на менестрелите, тъй че щом му го показах, той каза: „Аха“ и „Да“.

— Ще изляза навън и ще чакам от другата страна на улицата. Срещаме се след двацет минути. Става ли?

— Добре. Става. Колко?

— Десет империала. Може и повече, ако можеш да ми помогнеш.

— Става.

Кимнах, излязох навън и пообиколих малко, след което се върнах. Лойош прелетя наоколо да види дали някой не ми е нагласил нещо, макар че не го очаквах. Всичко се оказа чисто.

След двацет минути менестрелът излезе от хана, пресече улицата и аз пристъпих към него.

— Да се поразходим — казах и му подадох десет монети. Бях го казал и на друг един, по-рано същия ден.

Закрачихме по тъмните тихи улици. Тази част на града е далече от пристанището, много е тясна и е много различна от всичко, което можеш да видиш в Адриланка, което всъщност ми допаднаше. Попитах:

— Какво си чул за Фирис?

— Орката ли?

— Да.

— Ами, сигурно знаеш, че е мъртъв.

— Да. Как е умрял?

— Нещастен случай. На яхтата му.

— Сигурен ли си?

Повървахме още малко и той каза:

— Чух разни слухове. Нали знаеш.

— Не, не знам. Кажи ми.

— Кой си ти?

— Приятел на Гилдията.

— Да не стане нещо? В смисъл, да не би да съм...

— В опасност? Не, стига да не ни видят заедно, но и да ни видят, едва ли.

— Едва ли?

— Точно затова не говорим вътре и затова стоим на тъмно. Та какво казваше?

— Има слухове, че е убит.

— От кого.

— От хора.
— Какви хора?
— Просто хора.
— Защо мислят така?
— Не знам. Но ще ти кажа нещо: всеки път, когато умре някой известен, който и да е той, хората приказват, че е убит.
— Мислиш, че е само това?
— Да. Греша ли?
— Не знам. Опитвам се да разбера. И затова ти плащам. Не подозираш някаква — хм — мръсна игра?
— Не. Едва ли.
— Добре. А тези закривания на банки?
— Това е Империята.
— Империята закрива банките?
— Не, но го позволяват.
— В смисъл?
— В смисъл, че не би трябвало да го правят — да оставят банките просто да се закриват, когато си поискат. Нали уж трябва да защитават хората.
— Защо не го направиха?
— Защото bankerите са им платили.
— Сигурен ли си?
— Да.
— Откъде знаеш?
— Знам.
— Откъде?
Не отговори и затова попитах:
— Ти колко загуби?
— Почти осемстотин империяла.
— Ясно. Затова ли го знаеш?
Не ми отговори. Въздъгнах. Нищо полезно дотук.
— Нещо за джерег? — попитах.
— Какво?
— Замесени ли са?
— С банките ли? Не знам. Не съм мислил за това.
О, добре. Уж трябваше да проследя слуховете, а започвах да създавам нови. Искаше ми се направо да го попитам: „Можеш ли да ми

кажеш нещо полезно?“, но едва ли щеше да има резултат.

— Какво можеш да ми кажеш за хората, дето ги гонят от земята им?

— Само каквото знаят всички. Става непрекъснато и никой не знае защо.

— В какъв смисъл никой не знае защо?

Той сви рамене.

— Ами, нелогично е, нали? Получавах известие да напуснеш, отиваш да видиш дали можеш да си купиш мястото и собствениците ги няма, закрили са бизнеса.

— И това става често?

— Ами да. Навсякъде. Аз съм един от късметлиите: още живеем в земята на лорд Севана и той все още е добре, доколкото се знае. Но имам приятели и близки, които не знаят какво става, нито какво да направят, нито нищо.

Не знам защо бях решил, че случаят на старата е уникален, но явно грешах. Това определено беше интересно. Кой можеше да печели от това да принуди хората да напуснат земята си, за да може да бъде продадена, а после да не я продава? И защо ще ги принуждава да се махат, преди да е предложил на тях възможността да си я откупят? И как можеше смъртта на Фирис да е предизвикала това? И кой бе поискал смъртта на Лофтис, и защо? И...

Не. Чакай малко.

— Някой досега бил ли е принуден действително да напусне земята си?

— А? Не, засега — не. Никой не би могъл да напусне толкова бързо, дори да ни бяха принудили.

— Да. Прав си. — Но все пак...

— Нещо друго има ли? — попита менестрелът.

— А? Какво? О, не. Дръж. И изчезвай. — Връчих му още десет империала и той изчезна.

„Какво става, шефе?“

„Смътният намек за крайчеца на нишчицата, която би могла да ни отведе до началото на идея“.

„Добре, шефе. Както кажеш“.

„Все едно, мисля, че ми трябва някакво късче. Чакай малко да помисля“.

Беше достатъчно учтив да ми спести очевидните възражения, така че вървах и мислех. Никак не е лесно просто ей така да мислиш и да задържиш ума си съсредоточен върху темата, освен ако не разговаряш с някого или не си записваш, и това е една от причините да обичам да си говоря с Лойош, докато се мъча да сглобя нещата, но това, с което разполагах в момента, нямаше да може да се вмести в думи, защото не беше достатъчно точно — беше само някакво смътно, неоформено усещане, че, ами, не просто ми липсваше нещо, а че бях гледал на нещата под грешен ъгъл.

След малко казах: „Лойош, бедата е, че двамата с Кийра се забъркахме с това, като започнахме със странностите около тази работа с изкарването на земята на дъртата на пазара, след което се оказва, че собственикът трудно може да се проследи и накрая — невъзможно да се проследи. Само защото започнахме от това, не означава, че то е най-важното нещо от всичко, което става“.

„Знаехме го още отначало, шефе“.

„Вярно. Но едно е да го знаеш. Друго е да го осъзнаваш, докато работиш, и да го отчиташ всеки път, щом се добереш до нова информация...“

„Какво?“

„Имам предвид, че гледах на всичко това подведен от нещата, които знам. Трябва да го погледна направо. И имам теория“.

„Само това ни липсваше. Добре, а сега накъде?“

„Не знам“. И докато го казвах, Лойош повтори думите в ума ми. „Много си интересен, Лойош. Да не би да имаш някакви велики идеи?“

„Да. Да се махаме оттук“.

Огледах се, но не забелязах нищо особено.

„Не — каза той. — Просто градът. Този район. Не ми харесва, шефе. Те продължават да те търсят, а докато си в такъв град, е много лесно да те намерят. Не ми харесва“.

На мен също не ми харесваше, между другото. „Скоро ще се махнем. Само да го уредим това“.

„Не можеш да помогнеш на Савн с моргантско оръжие между плешките“.

„Вярно“.

„Ако знаех, че ще се задържим тук толкова дълго и че ще обикаляме и ще дразним кош...“

„Добре, добре. Разбрах“. Мислил бях за това, разбира се. Лойош беше прав: един град, дори толкова малък като Северен пристан, не беше добро място за криене, след като ме търсеше цялата организация. А и ако това, което току-що бях открил, беше вярно, значи общо взето бях изпълнил обещанието си към старата — щеше да може да си остане на земята и всичко беше наред.

„Къде предлагаш да отидем?“

„В Изтока“.

„Вече бяхме там, забрави ли?“

„Той е голям и има много места. Никой няма да ни намери“.

„Прав си“. Наистина нямаше причина да се задържам тук, стига да можех да съм сигурен, че това, което съм открил, е вярно, и сигурно щях да мога да го разбера.

Само че някой беше посякъл Лофтис пред очите ми, съществуваха и кварталите, чиито обитатели ги бяха напуснали, защото бяха останали без работа, и не разбирах защо става всичко това. Така че казах:

„Старата толкова добре се справя със Савн, че ще бъде срамота да го отведем толкова скоро“.

„Шефе...“

„Дай да изчакаме още няколко дни, а?“

„Ти си шефът“.

Чудех се ти какво си разбрала, Кийра; какво щяхме да научим за Фирис от джерегите? И впрочем колко дълбоко са се забъркали джерегите? И ако е забъркал джерегите, защо са му трябвали банките?

Трябвали ли са му изобщо банките?

Само за една банкерка знаехме със сигурност, че е свързана с Фирис, и това беше Вонит. Знаехме, че подкупва висши имперски служители, което почти я правеше джерег. Знаех ли дали законни банки са давали заеми на Фирис? Имахме ли изобщо някакво основание да подозираме, че е имало такива?

Как можех да го разбера? Да обикаляш тук-там, като се преструваш на друг, си има предимства, и по този начин бяхме събрали някаква информация, но винаги идва момент, когато трябва да си

просто този, който си. Бяхме ли стигнали до него? И кой точно бях аз, впрочем?

Хм.

„Може да се получи, шефе“.

„Струва си да се опита“.

„Пък и да не се получи, на мен ще ми е забавно“.

„Мда. На теб — сигурно“.

„А на теб няма ли?“

В такъв късен час не беше никак лесно да се намери шивашки дюкян — всъщност всички отдавна бяха затворили. Но след като понахалствах и събудих шивача, се оказа много лесно да получа каквото искам, само като поставих пред него подходящата — доста прилична — сума. Резервите ми в брой напоследък леко се стопяваха, а не ме възбуждаше особено идеята да отида да си изтегля още от скътаното богатство — най-малкото щеше да ми се наложи да смъкна златния камък Феникс, за да телепортирам — но можех да го направя, ако се наложеше.

Успях обаче да направя поръчката и той обеща, че ще я получа рано сутринта. След това се поразходих още малко — обмислях плана и уточнявах подробностите в кратка беседа с Лойош.

По едно време усетих, че краката ми ме водят към къщата, и реших да ги оставя да си продължат по пътя, след като вече имах нещо в главата си за другия ден. Вървах и мислех, а Лойош летеше над мен или кацаше понякога на рамото ми, но непрекъснато наблюдаваше, за да ми остави свободата идеите да се превъртат в главата ми и да се превръщат в заключения. Помислих дали да не спра и да направя бързо заклинание, за да ме болят стъпалата по-малко, но за тази цел трябваше да сваля един от двата камъка Феникс, а Лойош ме удостои с мнението си по въпроса, тъй че докато стигна до къщата, заключих, че съм много уморен. Обясних го на Бъди, който излезе да ме поздрави. Той поклати опашка и джафна съчувствено. Добро куче.

Савн този път седеше до камината, не срещу нея. Старата седеше до него и му говореше тихо. Влязох и изчаках да видя дали момчето ще забележи появата ми, но все едно, че не съществувах, все едно че нищо не съществуваше за него, дори говорещата му старица.

Приближих се.

— Здравей, Савн.

Не ме погледна, но каза:

— Имаш ли нож?

— Знаеш ли името ми, Савн?

— Имаш нож, нали?

— Знаеш кой съм аз, нали, Савн?

— Аз... Изгубих ножа на Пенир. Оставих го...

— Няма нищо, Савн. Никой не се сърди за това. Знаеш ли кой съм?

— Беше хубав нож. Много остър.

— Хайде да поговорим за нещо друго, Савн.

— С него режех... режех разни неща.

— Савн, сестра ти е жива и здрава — каза старата.

Чу я толкова, колкото чу и мен, но ръцете му започнаха да се отпускат и свиват. Седяхме и чакахме, но той не каза нищо повече.

Погледнах старицата, тя сви рамене и стана. Придърпа ме в един ъгъл и ми заговори тихо.

— Започвам да разбирам какво става с него.

— Сестра му ли?

Старата кимна.

— Тя е ключът. Мисли си, че я е убил, или нещо такова. Не съм сигурна. Не е съвсем в съзнание. Не знае кога сънува и кога нещата, които изпитва, са истински.

— Мога да го върна и да му я покажа.

Тя поклати глава.

— Още е рано. Просто ще помисли, че е сън.

— Какво правим тогава?

— Каквото правехме досега. Продължаваме да му говорим, нищо, че иска да говори само за ножове и за рязане, и се опитваме да го накараме да заговори за други неща.

— Ще подейства ли?

Тя сви рамене.

— Ако съм права за това, което става в главата му, рано или късно — би трябвало. Не знам какво може да се очаква. Няма как да се разбере колко ще се възстанови, нито какъв ще стане. Но можем да го докараме до това да реагира на нас и след това, може би, да го научим да се грижи за себе си.

— Това би било добре.

— А моят проблем?

— За къщата ли питаш?

— Да.

— Не съм сигурен още. Мисля, че донякъде съм го решил. Ако теориите ми са верни, няма за какво да се тревожиш. Но трябва да те тревожи възможността теориите ми да са погрешни.

— И ако са погрешни?

— Не се тревожи.

12.

Станах рано и след порядъчна доза клада се отбих при шивача да си взема нещата, които бях поръчал. Шивачът явно беше мислил, което може да е нездравословно, но мисленето само го беше уплашило, което е естествена реакция на оцеляване. Успокоих го с няколко думи и още няколко монети, взех си нещата и го оставих умерено доволен. После се отбих при един ковач на оръжия и си подбрах няколко неща. Накрая намерих една гостилница, където сервираха закуска, влязох в нужника и сред миризми, които няма да си правя труда да описвам, отделих малко време да се облека и снаряжа — доста време ми отне да си спомня как да скрия ножовете по тялото си така, че да не си личат, което леко ме изненада. Покрих всичко, включително наметалото, с обичайното си, ненабиващо се на очи кафяво наметало, което беше ужасно горещо в клозета, но щеше да е само малко по-горещо за разходката до имението на Вонит.

Излязох от кръчмата малко по-обемист, отколкото влязох, и повлякох крак извън Северен пристан към нашата скъпа приятелка сайд-капитан Вонит — какво е „сайд-капитан“, между другото?

Няма нужда да ти описвам пътя си дотам — минавала си го лично. И моите поздравления, Кийра, за точното описание, благодарение на което имах чудесна представа какво да очаквам и кога да го очаквам. Значи след около половин миля си смъкнах допълнителното наметало и се появих пред някакви безименни птици и дребни животни като самия мен си, Влад Талтош, джерега, убиеца и приятеля на старите дами. Продължих, след като натиках кафявото наметало в един храст край пътя, а Лойош с неохота се съгласи да изчака отвън след няколко подмятания за кого щяло да е забавно. Често си мисля, че представата му за „забавно“ е различна от моята.

А може и да не е.

Охраната на Вонит ме засече, когато закрачих към входната врата. Двама, плътно от двете ми страни колкото си щеш. Не посегнаха към мечовете си, тъй че продължих да вървя. Единият рече:

— Милорд, може ли да ви бъдем полезни с нещо?

— Стига да искате. Можете да кажете на сайд-капитана, че един приятел е дошъл да се види с нея.

— Приятел ли, милорд?

— Точно така. Нямам ли вид на приятел? — Усмихнах им се, но те не реагираха. Стигнахме до вратата. — Ако желаете, можете да й кажете, че представлявам Благотворителното общество на Адриланка.

— Кое?

— Благотворителното общество на Адриланка.

— Ъ, един момент. — Помълча малко, мисля, че се свърза психически с някого, после погледна приятеля си и кимна. Приятелят не си беше отворил устата през цялото време, но стоеше на подходящо разстояние от мен, тъй че, предполагам, си знаеше работата. Все едно, двамата килнаха леко глави към мен и се върнаха на постовете си. Свих рамене, наместих за сетен път новичките си дрехи и дръпнах въженцето.

Хъб се появи, точно какъвто ми го беше описала, и ме поздрави така, че направо ми домъчня за Тилдра. Познаваш ли Тилдра? Все едно. Покани ме, отведе ме в същото помещение като теб и там беше Вонит, и изглеждаше точно така, както трябваше да изглежда.

Стана и леко ми кимна — предполагам още не знаеше колко учтива се очаква да е с мен, — и понечи да заговори. Седнах и подкарах направо:

— Дайте ми имената на всички банки, които е намесил Фирис. Вашите не ми трябват, тях ги знаем. Кой са другите?

Тя се намръщи.

— Защо ви трябва да ги знаете? И впрочем, кой сте вие?

— Истинското си име няма да ви кажа; би трябвало да го знаете. А да си измислям нямам енергия. Знаете за кого работя...

— Вие сте джерег!

— Да. И източник. Да минем на същността. Трябва да знаем с кои банки се е забъркал Фирис и трябва да го знаем, преди да са се закрили.

— Но как може да не го знаете? Как може да... — Изглеждаше много объркана, но нямах интерес да й позволя да се сети; вчера вече бях направил тази грешка.

— Може и да го знаем — отвърнах и я оставих сама да сглоби картинката — погрешно, разбира се. Отвратително лесно е да оставиш хората сами да се излъжат, а те го правят много по-добре от теб. Но докато стигаше до извода, че всичко това е проверка, и решаваше как да реагира, не можеше да допусне възможността да не съм замесен с никого освен с една стара дребна магьосница и една прочута крадла.

— Не ги знам всички — каза накрая. — Знам най-големите, разбира се.

— Размерът няма значение. Имам предвид тези с достатъчно големи вложения, за да са в риск или поне да са сериозно пострадали.

— О! — Изглежда, че това по някакъв начин оправи нещата. Може би беше решила, че не я изпитваме, в края на краищата, а просто не знаем кои са нагазили дълбоко в играта на Фирис. Или си беше намерила някое друго обяснение, не знам. Но получих каквото целях. — Ами, Имперската банка, разбира се.

Де го чукаш, де се пука!

— Да. Продължете.

— И „Търмоули тръст“, и „Хавинджър“.

— Добре.

— Да включат ли трезорите на домовете?

Трезорите на домовете?

— Да.

— Ами, тези, за които знам, са дракон и джегала. И орка естествено.

— Естествено — повторих, като се постарях да не се опулвам прекалено. Трезорът на орка! Трезорът на дракон!

— Мисля, че само това бяха домовете, или поне тези с потенциално опасни вложения.

— Не и джерег?

— Не. Доколкото знам, вие... те са вътре само с дребни разходи. Мисля, че това е било уговорката, за да инвестират драконите.

— Би било логично — отвърнах. *Освен това, какво значение има трезорът на джерег, ако всички джереги в Северен пристан и половината в Адриланка вече са влезли?* Но пък можеше и да не са — все още не знаех какво ще откриеш в Адриланка, предположението ми се основаваше само на думите на приятеля ти Стони.

Тя продължи да говори и аз слушах, но подробностите не са важни. Изреди дваисет-трийсет банки, тръстове и едри заемодатели, които или фалират, или са застрашени от фалит и, както казах, най-отгоре в списъка — Имперската банка, представляваща Имперския трезор.

Какво става, ако Империята трябва да отстъпи имуществото си заради дългове, Кийра? На кого го отстъпва? В дома Орка сигурно има учени, които си седят и обсъждат такива неща и пишат дебели книги за това, но нищо такова не беше минавало досега през главата ми. Когато най-сетне тя приключи, казах:

— Добре. Точно това ни трябваше.

— Но вие вече го знаехте.

— Може би. Но това не е ваша грижа, нали?

— Всъщност да — отвърна тя и ме погледна може би с лека нотка на подозрение.

Подхвърлих, уж съвсем между другото:

— Вчера са убили Лофтис.

— Така чух — хладно отвърна тя. — Горкият. Властите знаят ли кой го е направил?

— Не.

Тя заоглежда ноктите си.

— Чух, че е обядвал с един източняк, когато е станало.

Беше го чула? Какво пък, това може би обясняваше защо бе готова да повярва, че съм такъв, за какъвто се представям. Още малко и щях да се разсмея.

— Възможно е.

— Прилича на професионална работа.

Погледнах я и алармените звънчета в главата ми заглъхнаха. Разбираше от професионално убийство точно толкова, колкото аз от професионално финансиране. Всъщност *не беше* професионална работа. Най-малкото не и в стила на джерег. Твърде много хора бяха замесени и твърде много беше оставено на случайността, включително цел, която бе получила възможност да извади оръжие, и свидетел, останал жив. Който и да беше убил Лофтис, не беше домът Джерег.

Кой беше тогава?

Помъчих се да си спомня достатъчно за убийците, за да предположа дома им, но не можах. Не бяха Господари на дзур и не

бяха Господари на дракони. Орка? Може би. Вероятно.

Но преди всичко, защо се преструваше, че е работа на джерег? Дали не си мислеше, че аз се преструвам, че е работа на джерег, и просто го оставяше така, макар да знаеше много добре, че не е? Погледнах я и инстинктът ми каза „да“.

— Какво има? — попита тя. Гледах я, въпреки че не го осъзнавах, и това явно я изнервяше. Добре.

— Какво знаете?

— В смисъл?

— Знаете нещо.

— За кое?

— Вие кажете.

— Нищо не...

— Знам, че ние не сме убили Лофтис, и вие знаете, че не сме убили Лофтис. Уплашена сте и сте изнервена. Знаете нещо, което не би трябвало да знаете, и то ви плаши, и с пълно основание. Какво е то?

— Не разбирам за какво говорите.

— Нима?

Опита се да ме погледне навъсено. Върнах ѝ го. Отново бях Влад, джерег убиец, макар и само за миг, а тя беше орка — богата и тлъста, поне метафорично. Бях станал убиец преди всичко за да убивам хора като нея. Затова я изгледах свъсил вежди и след малко тя се прекърши. Не си личеше външно, но виждах как съпротивата ѝ рухва и тя разбираше, че го виждам.

— Е? Кой го уби? — попитах студено.

Тя поклати глава.

— Не бъдете глупава. Знаете кого представлявам. Който и да ви е уплашил, аз съм този, от когото би трябвало да ви е страх много повече. Е, кой от всички беше?

Подхвърлих фразата „кой от всички беше“, защото създава впечатлението, че знаеш за какво говориш, въпреки че не знаеш, и този път си струваше.

— Рийга.

— Добре. Моите поздравления — току-що си спасихте живота. Колко дълбоко сте забъркани с нея?

— Ха. Не аз съм се забъркала — тя ме забърка.

— Все едно е, нали? Ако тя затъне, вие сте след нея.

Тя кимна.

— Добре, сайд-капитан. Знаете, че напоследък всички сме станали малко боязливи с хвърлянето на пари в операция, за да не фалира — особено с тази фамилия. Но е възможно нещо да се уреди.

— *Беше* уредено — сопна се тя. — И ако просто ни бяхте оставили на мира...

— Имате предвид измамата със земята? Знам за това. Какво ви кара да мислите, че ще се получи?

— В смисъл?

— Не е никаква тайна, сайд-капитан.

— Кой го знае?

— Всички.

— Всички?

— Освен жертвите, може би.

— Какво пък, все едно е, нали? Докато прода... докато наемателите не го научат, няма значение кой го знае.

— Вярно. Но колко време ще мине според вас, докато разберат какво става? И тогава какво?

— Дотогава ще сме приключили.

— Наистина ли мислите, че можете да го изиграете толкова бързо?

— Можем да приключим до една неделя.

Престорих се, че мисля.

— Какво пък. Може и да стане.

— Ще стане. Империята няма да се намеси, а и да поискат, не знам кой закон могат да приложат. В момента имаме дванайсет хиляди наематели, които ще затънат в дългове за цял живот, за да откупят земя на стойност три пъти по-висока от реалната. Ако това не заслужава едно малко краткосрочно вложение на джерег...

— Джерег нямат много за инвестиране. Знаете защо не по-зле от мен.

Тя сви рамене.

— Но също така знам, че можете да влезете с фондовете, ако поискате.

— Да — съгласих се. — Можем.

„Шефе! Неприятност“.

— Един момент. — „Какво има, Лойош?“

„Някой току-що се телепортира. Мъж. С цветовете на джерег. С двама телохранители“.

„Мамка му!“

Станах.

— Ще се наложи да ме извините. Трябва да поговоря с шефовете си.

Хъб влезе и прошепна нещо на ухото на Вонит. Тя му кимна и ме погледна.

— Няма нужда. Мисля, че шефът ви вече е тук.

Понечих да тръгна натам, където трябваше да е задният изход. „Шефе, други двама току-що се появиха отзад“.

Погледнах я и разбрах, че е в психическа връзка — несъмнено с джерега, който и да беше той. Изглежда ме съсредоточено и каза:

— Кой сте вие?

— Хайде сега, няма нужда да се чувствате глупаво.

Задният изход беше затворен, предният — също. „Някой пази ли страничните прозорци, Лойош?“

„Двама“.

Проклятие.

— Кой сте вие?

— Казахте ли му, че тук е един от хората му? — попитах. — И споменахте ли му, че е източник?

— *Кой сте вие?* — Бях в капана. Ако телепортирах, щяха просто да ме проследят, а и щеше да се наложи да сваля черния камък Феникс. Огледах се. Реших, че тук е не по-зле, отколкото някъде другаде. Въпросът беше дали да стоя на място, или да се опитам да пробия. Извадих сабята.

„Джереги ли са при страничния прозорец?“

„Не. Орки“.

Тъй че това бе най-добрият план. Стигнах до това заключение с около десет секунди закъснение обаче, когато трима от тях нахълтаха в стаята. Този в средата го познах по описанието ти — трябваше да е Стони.

— Влад Талтош. За мен е удоволствие да се запознаем.

— И за мен, мъртвецо.

Той се усмихна.

Двамата му „приятели“ се плъзнаха от двете ми страни.

— Не тук! — каза Вонит.

— Много мърлява работа, мъртвецо — подхвърлих.

— Знам — каза Стони. — Неелегантно. Но най-доброто, което можем да направим при тези обстоятелства.

Беше въоръжен добре — с къс тежък меч, — но нямаше вид на човек, който да е чак толкова добър с него, за разлика от другите двама, които явно си знаеха работата.

„Шефе?“

„Тук ми се отваря малко работа за около минутка, Лойош. Ако още някой реши да се включи във веселбата, кажи ми, а и ако се появи някакъв изход, също ми кажи“.

„Ясно, шефе“. Каза го с тон, намекващ, че си има свой план, а моят да върви в Пропадите, тъй че не се изненадах, когато стъклото изтрещя, за разлика от всички останали.

Направих две стъпки, всяка от които продължи около десет години, без да забравям и за миг, че съм с гръб към върховете на два меча, но на Стони му отне около двацет години да престане да зяпа Лойош, тъй че го оправих много чисто, точно в сърцето. После се обърнах, извадих нож и го метнах към този, с когото Лойош не се занимаваше. За моя изненада наистина го удари с острието напред, заби се отляво под гърдите, което със сигурност му даде сериозен повод за размисъл, а на мен — време да се отдръпна от Стони, който все още беше на крака, поради което — опасен. Много грижливо приготвих другия нож.

„Нагоре!“

Лойош излетя право към тавана, хвърлих, и знаеш ли, този, с който имах време да се прицеля, го удари леко странично в корема и не му причини нещо кой знае какво, но лошо няма, защото Лойош го беше надраскал хубаво по лицето, а и го беше нахапал добре, тъй че вероятно щеше дълго да се занимава със себе си.

Обърнах се към Стони, който точно в този момент реши да рухне на пода.

„Добра работа, Лойош“.

„Да се махаме, шефе“.

Сайд-капитан Вонит ни зяпаше с отворена уста.

— Съжалявам за прозореца — казах.

И се запътихме към парадния вход, като минахме покрай Хъб, който като че ли искаше да ми каже нещо вежливо, но просто не можа. Лейди Тилдра щеше да може.

„Защо не телепортираме?“

„Защото ако Стони е имал капка ум в главата, е оставил някой, който знае какво става, и ще следят за мен с всичко, което имат подръка, просто за всеки случай. Ако си сваля камъка Феникс, ще оцелея само колкото да съжаля за това“.

„О“.

„Ти добре ли си, Лойош?“

„Напълно, шефе. Порязах се малко в стъклото, не не е много зле“.

„Тогава защо ми говориш така?“

„Ами, тече ми малко кръв“.

„Я ела тук“.

Огледах го и видях много гадния разрез, точно където лявото му крило се свързва с тялото, и друг отляво на шията му. И двата кървяха силно. Той се облиза и каза: „Не е толкова лошо, колкото изглежда“.

Сви си крилцата и го прибрах под наметалото си — надявах се, че ще издържи — след което излязох навън, с оръжието напред.

Пред мен имаше двама джереги, до тях стояха двама от личната охрана на Вонит, и всички изглеждаха готови да се бият. Стояха почти неподвижно — изчакваха аз да се задвижа. В доброто старо време щях да разполагам с шепа гадни неща за мятане и да им отворя доста работа, но сега имах само няколко ножа, половината от които вече бях загубил. Не ми изглеждаше никак добре, особено с Лойош, увиснал безпомощно под наметалото ми; морално бях убеден, че ако се стигне до истинско меле, някой от тях случайно ще посече познайника ми, а това никак нямаше да ми хареса.

Погледнах как са разположени всички, след което посочих, един по един, двамата орки с върха на сабята.

— Вие двамата. По петстотин златни на всеки, ако ми заковете тия двамата.

Ясно, че нямаше да се вържат, но джерегите нямаше как да го знаят. И двамата се отдръпнаха и погледнаха орките, достатъчно, за да намушкам единия в гърлото. Той падна и след секунда бях с лице към другия.

— Добре, все пак мисля, че е по-добре и тримата да се разкарате. Тази битка не е ваша, в края на краищата. А и никой няма да ви плати за това. Питайте сайд-капитана, ако не ми вярвате. Ще изчакам.

Боя се, че ги излъгах, Кийра. Пристъпих, скочих напред и порязах другия джерег по китката, по рамото и после — по лицето. Той отстъпи още назад, опита се да контрира, парирах, след това — рипост, и го пернах леко в гърдите. Отстъпи още назад и вдигна меч си да нападне. Пернах го много хубаво под лакътя и мечът падна на земята.

— Хайде, разкарай се — предложих. Той се обърна и побягна към пътя без повече приказки.

Спор няма, че в този момент орките можеха да ме насекат, но се надявах, че вече ще са леко смутени и че дори няма да са сигурни, че битката е тяхна. Освен това наистина очаквах всеки момент да видя материализирането на порядъчен брой джереги, тъй че нямах време за глезотии. Погледнах ги. Те свиха рамене и отпуснаха оръжията.

— До скоро — казах им и си тръгнах. Усещах тежестта на вкопчилиия се в наметалото ми Лойош и усилващата се влага по хълбока ми.

До главния път беше много, много далече, Кийра, но не ми се случи нищо особено, докато го стигна. Тръгнах обратно към Северен пристан и се шмугнах сред дърветата веднага щом се появиха достатъчно дървета, сред които да се шмугна.

„Мисля, че май се оправихме, Лойош“.

След което повторих:

„Лойош?“

Спрях и ако в този момент се бяха появили всички наемни убийци в Империята, едва ли щях да забележа. Лойош се беше впил в хастара на наметалото ми и първото, което забелязах, беше, че гърдите му все още се издуват и свиват, и че от двете му рани все още тече кръв. Смъкнах наметалото и го проснах на земята, после леко разперих крилете му, за да мога да огледам раните. Като че ли не бяха много дълбоки, но тази до крилото му беше гадна. Дълго оглеждах за парченца стъкло, но не намерих, което беше добре.

Не знаех какво да направя, затова нарязвах джерегското наметало на ивици и го превързах, колкото можах, като стегнах лявото му крило към тялото. После огледах другата рана и се намръщих. Навремето се

шегувах, особено с Крейгар и Мелестав, как трябва да са готови да ми сложат турникет около гърлото, ако някой го среже, но този път самият аз се бях изправил пред нелепия проблем със слагането на превръзка около змийския врат на Лойош, и никак не беше смешно, казвам ти. Накрая просто използвах повечко плат и оставих превръзката доста хлабава, за да не прекъсна дишането му, притиснах длан в нея и я задържах така.

„Лойош?“

Никакъв отговор.

Вдигнах го и тръгнах между дърветата. Стараех се колкото мога да не изгубвам посоката, но никога не съм се оправял добре в гората.

Чувал съм, че някои животни заспиват дълбоко, за да се изцерят. Не знаех дали и джерегите го правят. Не е ли смешно? С Лойош бяхме заедно още откакто се беше излюпил и знаех за него почти всичко. Не се съмнявах, че Савн — старият Савн, преди да се отнесе — щеше да се побърка — щеше да ми каже много по въпроса. Рязко хлапе беше Савн. Надявах се да се оправи. Надявах се и Лойош да се оправи. Коути, милата Коути, жената, за която се бях венчал, сигурно нямаше да се оправи — в смисъл да оправим нещата помежду си. Колко от всичко това беше по моя вина?

Такива неща си мислех, Кийра, докато крачех към Северен пристан. Вървах толкова бързо, колкото можех с вързопчето с познайника ми пред мен и гъстите дървета наоколо. Добре, че беше все още ден, иначе щях да се убия. Лошо, че все още беше ден, защото джерегите щяха по-лесно да ме намерят. Къде бяха те сега? Бяха ли изпратили хора и дали претърсваха гората, или още не бяха научили, че съм се измъкнал? До този момент трябваше да са разбрали, че Стони е мъртъв, и най-малкото щяха да са пратили някой, който да проучи.

Нещо изплющя над мен и погледнах нагоре. Беше Роуца. Кацна на рамото ми и ме изгледа. Ясно. Разбирам от намеци.

Спрях, проснах наметалото и смъкнах превръзките от раните на Лойош. Роуца ме изчака търпеливо, изгледа ме строго и неодобрително и методично заоблизва раните. Не знам дали има нещо особено в дежергската слюнка, или използваше отровата си и в нея имаше нещо особено, но когато свърши с близането, раните бяха престанали да кървят. Посегнах да вдигна Лойош, но Роуца ми изсъска и спрях. Тя го

надигна в ноктите си, плесна веднъж с крила и се понесе във въздуха, въпреки че като че ли й беше малко тежко.

— Добре. Както искаш.

Тя бавно закръжи над главата ми.

— Надявам се, че можеш да ме върнеш у дома — казах на глас.
— И че искаш да го направиш, впрочем.

Не знам дали ме разбра, или го беше решила сама, но полетя и много се стараеше да не се губи от погледа ми, което не може да е било случайно. От време на време грижливо поставяше Лойош на някой клон, отдъхваше за малко и после литваше, сякаш за да огледа наоколо. Ако беше така, то Лойош явно я беше учил добре, защото не се натъкнахме на никого. Веднъж, след като беше оставила Лойош, дойде друг джерег и кацна до него. Роуца се върна, разпери криле, изсъска много настървено и другият джерег отлетя. Изръкоплясках й наум.

Най-сетне дърветата отстъпиха на поляна и щом излязох на нея, се почувствах съвсем оголен и незащитен, само че вече се стъмваше, тъй че малко се позабавихме, за да дадем време на тъмнината да се слегне и да се почувстваме по-удобно. На Роуца не й хареса, изсъска ми злобно, но после може би реши, че и тя трябва да си почине, тъй че положи Лойош на тревата, пооблиза го още малко, а когато светлината съвсем помръкна, тръгнахме отново.

Много време ни отне, но най-после намерихме пътя през гората, а после и грозната синя къща, и си бяхме у дома. Бъди излезе, погледна ни, излая и ни подкара вътре. Роуца влетя в къщата и грижливо сложи Лойош на масата. Едва когато забелязах колко приятно топло е вътре, си дадох сметка колко съм измръзнал.

Старата ни гледаше.

— Дълга история — казах й. — А и не мисля, че държиш да я чуеш. Но Лойош пострада и... чакай малко.

Роуца прелетя до Савн, който седеше до камината и зяпаше нищото, кацна на рамото му и му изсъска. Савн много бавно се обърна към нея. Двамата със старата се спогледахме, след което отново се обърнахме към тях.

Роуца отново изсъска и прелетя до масата. Очите на Савн я проследиха. Тя пак се върна на рамото му, изсъска и пак прелетя до Лойош.

Савн се надигна колебливо, пристъпи до масата и погледна Лойош.

— Трябва ми вода — каза той, без да се обръща към никого. — И малка игла, най-острата, която можете да намерите, и здрав конец, и чист плат.

Труди се над Лойош цялата нощ.

ИНТЕРЛЮДИЯ

— Пак изглеждаш озадачена, Коути.

— Да. Разговорът ти с Лофтис.

— Какво по-точно?

— Как го убеди, че си свързана с Империята?

— Просто както ти казах. Подхвърлих му няколко подробности за неща, в които е била замесена неговата група.

— Но какви подробности? За какви техни дейности си знаела?

— За теб и Влад.

— Моля?

— В смисъл, искаше и това да научи. Много настойчиво ме разпита.

— И ти какво каза?

— Не държа да го обсъждам.

— О!

— Съжалявам.

— Разбирам. Как е Лойош?

— Искаш да продължа разказа си?

— Да.

— Лойош е добре, доколкото знам.

— Хубаво.

— Е, да продължа ли?

— Да, моля те.

— Добре.

13.

След като Влад свърши разказа си, дълго седях мълчаливо — смилах бавно и грижливо думите му, както човек би смилал седемнадесетте блюда от Върховния пир на Лиорн на Рождения ден на Кийрон — ден, който не празнувам по лични причини, но пира съм го опитвала. Не откъсвах очи от Лойош и Савн, които май бяха стигнали доста далече във взаимното си лечение. Въпреки че Лойош не показваше никакви признаци на нараняване, освен че не се движеше много, а Савн не показваше особени признаци на изцеряване, освен че се движеше малко.

— Е? — каза Влад, след като реши, че съм мълчала достатъчно дълго.

— Какво „е“?

— Успя ли да го сглобиш?

— О. Извинявай, мислех си за... — Посочих Савн. — За други неща.

Влад кимна.

— Искаш ли да се опиташ, или да ти го обясня?

— Някои неща поне са съвсем очевидни.

— Бизнесът със земята ли?

— Да. Това е само подтема към концерта: някои от тях трябва бързо да ударят много пари, затова изкупуват евтино компаниите на Фирис, тъй като фалират, после заплашват хора като милата Хвдф'рджаанцъ с изгонване, за да ги притеснят, после изчезват, тъй че те да не знаят какво да правят и да изпаднат в паника, а после, след ден-два, нашите герои ще се върнат с предложения да им продадат земята на безбожни цени, в брой.

Той кимна.

— Плюс хубави оферти за заеми с лихвени проценти в стил джерег към тях.

— Тъй че нашата домакиня всъщност не е застрашена, че ще изгуби къщата си, и ако внимава, сигурно няма да я завлекат много.

Всъщност, ако ѝ осигурим малко в брой, може дори да избегне лихвите.

— Мисля, че можем да го направим.

— Не се съмнявам, че двамата ще можем, Влад.

— А останалото? Можеш ли да го сглобиш?

— Може би. Ти знаеш ли всичко?

— Почти. Липсват ми още едно-две късчета. Но имам някои хипотези. И има малко фон, който сигурно ти можеш да обясниш.

— Какво липсва?

— Лофтис.

— В смисъл защо Рийга е поръчала да го убият?

— Да. Ако е била Рийга.

— Смяташ, че Вонит лъже?

— Не лъже. Но все още не знаем дали е било по избор на Рийга, или тя само го е уредила.

— Защо е трябвало тя да го урежда?

— Защото е била в положението да го направи. Имала е какво да спечели и е била във връзка с Лофтис.

— Това откъде го знаеш?

— От реакцията ѝ, когато ѝ казах, че Империята прикрива нещо.

— О, да. Бях забравила. Да. Тя може само да го е уредила. Но ако е така, за кого го е уредила? И защо?

— Уместни въпроси. Точно това все още ми убягва. — Влад поклати глава. — Да знаех само какво означава онова „той не е счупил пръчката“.

— Мисля, че знам.

— Сериозно?

— Идва чак от Петия и Шестия цикъл, до Седмия. Преди светещите камъни.

— Така ли?

— Някои елитни корпуси получавали магия. Нищо сложно, само по някое заклинание за ориентиране и по едно-две защитни оръжия, използвани от разстояние. Не са били особено ефективни, между другото.

— Продължавай.

— Бригадният магьосник влагал заклинанията в пръчка, за да може да ги освободи и последният идиот. Използвали са дърво, защото

влагането им в камък отнема повече време и е по-трудно, макар че е по-надеждно. — Свих рамене. — Насочваш пръчката към някого и освобождаваш заклинанието, за което не е нужно кой знае какво умение, после се порязваш по дланта и онзи, към когото си насочил пръчката, получава още по-гадна рана. Можеш да убиеш с нея, и то от доста прилично разстояние, ако ръката ти не трепне и ако зрението ти е добро, и най-вече ако заклинанието е настроено добре. Според хрониките обикновено не е било.

— Но какво общо...

— Така. Работата е, че пръчките са били леко огладени, за да поемат заклинанието, но иначе са си били най-обикновени пръчки. Щом излезеш на бойното поле, можеш да се огледаш и да видиш някоя такава на земята, но няма как да разбереш дали е изразходена, или не — в смисъл, освен ако не си доста опитен, единственият начин да разбереш дали вече е използвана е като опиташ да „стреляш“ с нея. Можеш да си представяш колко объркващо е да вдигнеш някоя и да решиш, че е заредена, след като не е, или обратното.

— Разбирам.

— Тъй че станало обичайна практика пръчката да се чупи на две веднага след като се изразходи.

— И смяташ, че той говореше за това?

— „Да счупиш пръчката“ се превърнало в израз за оставяне на сигнал, особено на предупреждение.

— Колко след като е бил използван?

— Дълго.

— Значи...

— Той беше военен историк, Влад. Спомни си как непрекъснато се позоваваше на странни...

— Схванах.

Свих рамене.

— Може да е означавало и нещо друго, но...

— Добре. Всичко това е много интересно. — Влад затвори очи. Можех буквално да чуя как вълните на мислите му се разбиват в брега на фактите, докато пренареждаше и сглобяваше нещата по съвършено нов начин. Чаках и се чудех. — Хм. Да, Кийра, всичко е много интересно.

— Какво имаш предвид?

— Мисля, че се докопах до останалото. И до още нещо.

— Какво нещо?

— Добрах се до повече неща, отколкото исках. Но все едно, няма значение. Можеш ли да подредиш картинката?

— Може би. Добре, да видим с какво разполагаме. Имаме убийството на Фирис и някой, който отчаяно се мъчи да го прикрие. Имаме компании, в които той е замесен, падащи като текла при Стената на Гробницата на Барит. Имаме някой, или някои, в Империята, които отчаяно се мъчат да скрият, че Фирис е убит. Добре ли се справям дотук?

— Да. Продължавай.

— Добре. Имаме връзката на джерег с Фирис и имперската връзка с банките, и... чакай малко.

— Да?

— Фирис е дължал на джерег. Фирис е дължал на банките. Банките и джерег са зависели от Фирис. Империята е защитавала банките и банките са поддържали Империята. Дотук права ли съм?

— Да. Извод?

— Империята е действала с джерег.

— Точно така — каза Влад. — Поддържала е джерег, заемала е от джерег и вероятно е използвала джерег.

— Точно както казваше ти.

— Да, изглежда, всичко води натам. Но я да продължим още малко напред, Кийра. Какво би направила Империята, ако възникне опасност да се разчуе за влиянието на джерег в нея?

Свих рамене.

— Всичко, което може, за да го прикрие.

— Всичко?

Кимнах.

— Да. Или ако държиш да чуеш точно това — всичко, включително прикриването на убийството на Фирис, и дори — да, дори убиването на собствения им следовател, ако решат, че вече е неблагоприятен.

— Точно така. Тъкмо това е означавало „той не е счупил пръчката“. Притесняваше ме, че човек като Лофтис ще е толкова нехаен. Означаваше, че или сме сбъркали за него, или е имало нещо, което не сме знаели, а сега го открихме.

— Да. Подредили са го неговите хора.

Влад кимна.

— Не са му изпратили предупреждението, което е трябвало да получи в случай на опасност. Изглежда, са избрали мястото и е трябвало да има някакъв знак, че всичко е наред или че не е. И той е решил, че е безопасно, затова можаха да го заковат толкова лесно.

— Домм?

— И аз се сетих за него — каза Влад.

Кимнах.

— Домм е добро предположение. Рийга го е уредила, а Домм се е погрижил Лофтис да не може да се защити, и са използвали теб...

Замълчах и го погледнах.

— Какво? — каза Влад и добави: — О.

— Били са добре подготвени, а ние сме се оказали твърде удобни.

— Аз не издадох играта — каза Влад. — Не се изтървах. Те вече знаеха за мен, когато влязох, а това означава, че вече са знаели за теб.

Кимнах.

— И това обяснява още нещо, а именно — защо беше толкова лесно да се излъжат тези хора. Ние не сме излъгали никого, освен може би Вонит. Те са си играли с нас, оставили са ни да си въобразяваме, че ние си играем с тях.

— И Вонит не сме — каза Влад. — Беше ме нацелила още когато се появих.

— Стони?

— Да. Реших, че е просто лошо съвпадение, да се появи точно тогава. Но трябва да ѝ е бил подръка, когато влязох, и тя е трябвало само да ме задържи, докато той се приготви за действие.

Кимнах.

— И какво излиза? Че сме двама идиоти?

Кимнах отново.

— Стони. Този кучи син!

— И сега какво?

— Сега ли, Влад? Какво ни остава ли? Решили сме проблема на Хвдф'рджаанцъ, което беше единствената ни цел, в края на краищата, разбрахме какво става и разбрахме също така, че сме били на мушката им от самото начало. Работата ни свърши.

Влад ме зяпна.

— Какво? И да ги оставим да се измъкнат?

Ухилих се.

— Ще го направя, ако и ти го направиш.

— За малко ме притесни. — Погледна ме намръщено. — Кога според теб са ни надушили?

— Рано. Помниш ли, че Стони ме попита дали съм те виждала?

— Да. Но го приех само за знак колко отчаяно ме търсят, а те знаят, че се познаваме.

— И аз си помислих същото. И точно тогава може би е било така. Но после са сглобили нещата. Имаше влизане с взлом в дома на Фирис, нали?

— Да.

— Добре. Ти не ми каза защо искаш да го направя. Ако ми беше казал, може би щях да оставя повече бъркотия или да направя нещо нетипично, но така си беше обичайната работа на Кийра и всеки, който познава работата ми, което със сигурност включва Стони... — Вдигнах ръка, когато той отвори уста да ме прекъсне. — Не, не те обвинявам. Нямаше причина да мислиш, че щях да се съглася да се забъркам, ако знаех какво искаш. Аз също. Просто ми стана интересно. Но си помисли. Какво става, след като прониквам в дома на Фирис и открадвам личните му документи?

— Започваш да разпитваш Стони за него.

— Точно така.

— И не знаехме, че Стони е замесен достатъчно, за да е чул всичко, което е станало, по отношение на Фирис, на банките, разследванията и така нататък.

— Да. Стони знае, че ровя в аферата със смъртта на Фирис, макар че може би не знае защо. Но знае, че Кийра Крадлата души около смъртта на един богат тип, предизвикал безброй неприятности.

— И какво прави?

— Започва да се пита кое е следващото логично място, където някой би погледнал, ако се интересува от смъртта на Фирис. И то е?

— Имперското следствие.

— Точно така. И предупреждава Лофтис и веселата му компания, че Кийра Крадлата може да се появи изневиделица, или може би

някой, който работи за Кийра. И кой се появява там, точно по график, но за изненада на всички?

— Аз се появявам — каза Влад горчиво. — В страхотната си маскировка, която така жестоко ги заблуди.

— Да. Лофтис очаква хора, които ще се появят и ще задават въпроси, много внимателно гледа за някой маскиран и ето, че се появяваш ти. Не можем да знаем дали Лофтис и Стони са поддържали връзка — може би не са поддържали, пряко. Но така или иначе, Стони научава, че Лофтис е имал посещение от източник, който се опитва да се маскира като криота. „Кажете ми за този източник — вероятно казва той. — И какви въпроси ви зададе?“

Влад кимна.

— Да. И изведнъж двамата с теб се оказваме свързани — проучваме смъртта на Фирис.

— Точно така. В същото време джерег те търсят. По един или друг начин Рийга научава за това.

— Не по един или друг начин — поправи ме Влад. — Защото са отишли при нея, също както са отишли при Вонит и вероятно при Индра. В края на краищата те са ме следили. Мислех се за умен. Вонит толкова е затънала с джерег, че не е имала избор, а вероятно са ѝ предложили добра сума, за да им помогне. Рийга обаче е имала други идеи.

— Прав си. Вероятно е станало точно така. И ако се бяхме върнали при Рийга, вместо при Вонит, най-вероятно щеше да се случи същото. Но първо Рийга или е решила сама, или са ѝ казали да се отърве от Лофтис.

— Да. А на Лофтис му казват да се опита да ме изпомпа. Тъй че Лофтис се опитва да ме изпомпа, завежда ме на онова място, където уж е подготвен арестът ми, а после — думм, и край с Лофтис. И всичко — без знанието на джерег, защото иначе нямаше да ме оставят да се измъкна жив. Прав ли съм?

— Да според мен.

— Прецакали са ни здравата, Кийра.

— Така си е.

— Не ти харесва повече, отколкото на мен, нали?

— По-скоро по-малко, ако можеш да си го представиш.

— Добре, и какво правим по въпроса?

— В момента не знам какво да кажа. Но нещо несъмнено ще възникне. Трябва да го обсъдим.

— Добре.

Влад ме гледаше малко странно.

— Информацията от Вонит — казах. — Можем ли да разчитаме на нея, ако е знаела, че не си този, за когото се представяш?

— Мисля, че да. Тя си знаеше работата. Трябваше да ме задържи достатъчно дълго, за да дойдат и да ме убият. Защо да си прави труда да измисля лъжи, след като тоя, на когото ще каже истината, скоро ще го няма?

— Правилно.

— И сега какво?

— Лейтенант Домм?

— А? — каза Влад. И: — О, смяташ, че той е поискал Лофтис да бъде разкаран ли? Двамата никак не се обичаха, но все пак бяха в един и същи корпус.

— Дали?

— Какво?

— Спомни си разговора, който си подслушал...

— Не искаш да кажеш, че е бил нагласен, нали? Не вярвам...

— Аз също. Не, в този момент те не са знаели кой си и не са гледали за вещерство. Имам предвид след това.

— Разговорът ми с Домм в „Речни дарове“?

— Да. Тогава може би все още не са имали време да разберат кой си, тъй че може дори да си ги изиграл. Но може и да не си. Помисли за онзи разговор. Накарал си Домм да се изтърве и — как се казваше — Тимър, да разбере, че нещо не е наред.

— И?

— Мисля, че е допустимо. Но какво доказателство имаме, че Домм и Лофтис са от един и същи корпус?

— Тогава кой...

— Кой нормално би провел такова разследване?

— Мм... не помня. Онази група, дето се отчита на Индъс?

— Правилно. Групата за надзор. И е почти сигурно, че трябва да е включен някой от тази група, просто защото би било странно, ако няма техен човек.

— Но така намесваме и Индъс!

— И какво от това? Мен ако питаш, Влад, можем да допуснем намесата на всеки в Империята, с изключение може би на Нейно величество и лорд Кааврен.

— Не...

— Не мисля, че разбираш с какво си имаме работа, Влад.

— Смяташ, че е толкова голямо?

— Не. Имам предвид не толкова мащабите, колкото че е — не се сещам за думата — *проникващо* на всички нива. Ние с теб търсехме корумпирани длъжностни лица и ги задраскахме от списъка си, щом решим, че не са податливи на корупция. Не в това е цялата работа.

— Продължавай — подкани ме той и се намръщи.

— Въобще не става дума за корупция. О, може би Шортайл или някой от персонала му си пълни джоба. Но това е дреболия. Това, което става тук, е, че всички, въввлечени в механизма на Империята, полагат заедно усилия да си свършат работата точно така, както се очаква.

— Я пак!

— Империята не е нищо друго освен една огромна, раздута, с вечно недостигаща администрация, крайно неефикасна система за поддържане на нещата.

— Благодаря за урока по държавно управление. Но...

— Изтърпи ме малко, моля ти се.

Влад въздъхна.

— Добре.

— Под „нещата“ имам предвид главно търговията.

— Мислех, че голямото „нещо“ е потушаването на въстания.

— Разбира се. Защото когато има въстание, търговията е затруднена. — Той се усмихна и поклатих глава. — Не, изобщо не се шегувам. Дали някое парче земя се управлява от барон Прахосник, или от граф Задръстеняк няма никакво значение за никого, освен може би за нашите двама хипотетични аристократи. Но ако дърветата от точно това парче земя не стигнат до корабостроителниците тук в Северен пристан, тогава един ден може да се окажем лишени точно от онази вар, която получаваме в Елди и която смесваме с нашата вар, за да направим хоросана, който крепи сградите ни да не се разпаднат.

— Напомня ми за онези двамата, дето не знаели каква е разликата между...

— Шшт. Изказвам се бомбастично, но съм права.

— Извинявай.

— И също така, между другото, ще се лишим от онзи чудесен камък Феникс от Грийнъри, за който мисля, че знаеш нещо. Това е един от най-простите примери. Искаш ли да чуеш как загубата на житната реколта от Северен пристан затваря всички каменовъглени мини в планините Кейнфтали? Не вярвам.

— Цялата работа — продължих — е в търговията. Ако не беше Империята, която я контролира, всеки щеше да си въвежда собствени правила и да ги променя както му хрумне, и да налага тарифи, които биха раздули цените отвъд допустимото, и всеки щеше да пострада. Ако искаш доказателство, погледни източняшката си родина, прецени как живеят там и си помисли защо.

— Продължителността на живота трябва да има нещо общо с това — каза той. — Както и склонността на Империята да завладява, когато не може да си измисли някакво по-добро занимание.

— По-скоро е свързано с търговията.

— Може би. — Влад сви рамене. — Сигурно. Но как се отнася всичко това към корупцията сред великите и чудесни водачи на нашата велика и чудесна...

— Точно това казвах, Влад. Въпросът не е в корупцията. По-лошо е. Некомпетентност. И още по-лошо — неизбежна некомпетентност.

— Изясни се, Кийра.

— Защо един banker влиза в бизнеса?

— Мислех, че говорим за Империята?

— Точно за нея говорим.

— Добре. Един banker влиза в бизнеса, защото е орка и защото не обича морето.

— Престани да се правиш на интересен.

— Какво искаш?

— Очевидни отговори на тъпи въпроси. Защо един banker влиза в бизнеса?

— За да печели пари.

— Как печели пари?

— Краде ги.

— Влад!...

— Добре де. По същия начин, както ги печели един лихвар джерег, само че не печели толкова, защото лихвата му е по-ниска и трябва да плаща данъци — въпреки че си ги спестява отчасти с подкупи.

— Кажи ми го ясно, Влад. Как един banker печели пари?

Той въздъхна.

— Дава заеми на хората и им взима лихва за услугата, така че му плащат повече, отколкото им е заел. В джерег лихвата е изчислена така, че...

— Добре. Още един лесен въпрос: какво ограничава печалбата на банкера?

— Парите, които заема, и лихвеният процент.

— А какво му пречи да вдигне лихвения процент?

— Всички други банкери.

— А какво им пречи да се съберат и да се разберат да вдигнат лихвите?

— Конкуренцията на джерег.

— Грешка.

— Нима? По дяволите! Толкова добре се справях. Защо да е грешка?

— Ще поставя въпроса по друг начин: какво им пречи да се съберат, *включително* джерег, и да фиксират лихвата високо?

— Мм... Хм. Империята?

— Браво. Империята налага ограничения по лихвите, защото Империята също трябва да взима заеми, а ако Империята получи лихви, които са *много* по-изгодни, отколкото за всеки друг, Великите домове ще възразят, а Империята трябва винаги да настройва домовете един срещу друг, защото всъщност Империята е просто сборът от всички Велики домове, и ако те се обединят срещу нея...

— Схванах. Край на Империята.

— Точно така.

— Добре. Значи Империята фиксира най-високия лихвен процент.

— Проценти. Съществуват няколко, свързани с... ами, с по-сложни неща. Това е работата на Шортайл.

— Схванах. Добре, продължавай. Значи всъщност максималната печалба, която може да получи един banker, е определена със закон.

— Не.

— Тъъ... добре де, защо не?

— Защото има друг начин да се вдигнат печалбите.

— Е, да де. Заемаш повече пари. Но не можеш да заемаш пари, ако хората нямат нужда от пари.

— Разбира се, че можеш. Трябва да предизвикаш нуждата.

— Имаш предвид измамата със земята?

— Не. Това е дреболия. Сигурна съм, че е направено с тази цел, но мащабите са малки и не могат да въвлекат Империята.

— Ясно. Продължавай. Как?

— Подкопаваме джерег.

Влад сви рамене.

— Това го правят непрекъснато. Но лихварите на джерег си остават в бизнеса.

— Защо?

— Защото не се притесняваме, че клиентът няма да си върне заема. Защото си имаме свои начини да се погрижим да ги върнат.

Беше ми интересно как Влад все още мисли за организацията на джерег като за „ние“, но се въздържах от коментар и казах:

— Точно така. И следователно?

Той се намръщи.

— Искаш да кажеш, улесняват получаването на заеми?

— Точно така.

— Добре, но ако заемите не се връщат?

— Влад, не говоря за дребни неща, например някой да иска да си купи къща. Говоря за големите финанси, например ако някой поиска да направи корабостроителна фирма.

Той се усмихна.

— Примера го избра съвсем случайно, нали? Е, добре. И какво става после? — И сам отговори на въпроса си. — Банките се сриват. Много тъп бизнес.

— Може би. Но ако нямаш друг избор?

— Какво имаш предвид?

— Ако имаш цял куп пари...

Той се усмихна. Бях забравила колко пари беше скътал.

— Ще го кажа по друг начин. Ако имаш цял куп пари, които искаш да вложиш в банка, коя банка ще избереш?

— Аз — не. Ще ги дам на лихвар от организацията.

— Съдействай ми, Влад.

— Е, добре. Не знам. Предполагам, онази, чиито лихви са най-добри.

— А ако няма разлика?

— Тогава на тази, която изглежда най-благонадеждна.

— Точно така. Какво прави една банка благонадеждна? Или по-точно, какво би те накарало да помислиш, че една банка е благонадеждна?

— Не знам. От колко време съществува може би. И репутацията ѝ с колко пари разполага.

— Откъде знаеш с колко пари разполага?

— Империята издава списъци за такива неща, нали?

— Да. Пак работа на Шортайл.

— Искаш да кажеш, че той лъже?

— Не точно. Не ме изпреварвай. Какво определя с колко пари разполага банката, или по-точно, колко пари съобщава Империята, че има банката? Искам да кажа, мислиш ли, че влизат и ги броят?

— Ами да, донякъде. Не правят ли одити?

— Правят. И знаеш ли как действат одиторите?

— Не съвсем.

— Проверяват с колко злато твърдят, че разполагат, и го сравняват с това, което намират в хранилищата, след което — и тук е най-забавната част — проверяват документацията им и добавят количеството, което имат „на улицата“, да се изразим така. И колкото повече пари имат „на улицата“, толкова по-богати са. Или по-точно, по-богати *изглеждат*.

Той се намръщи.

— Искаш да кажеш, че ако започнат да правят рискови заеми, изглежда, че са много добре, докато всъщност може да са...

— На ръба на срива. Да.

Влад замълча. Савн похъркваше кротко в ъгъла, Бъди се беше сгушил от едната му страна, Роуца — от другата, Лойош беше до нея. Отвън се чуваше от време на време рев на хищници, но нищо повече. Оставих Влад да премисли всичко, което му бях казала. Най-сетне той промълви:

— Империята...

— Да, Влад. Точно така. Империята.

— Не трябва ли да проверяват подобни неща?

— Правят каквото могат, разбира се. Но колко банки има и колко заеми са дали? Наистина ли смяташ, че на Шортайл му е по силите да инспектира всеки заем от всяка банка, за да се увери, че не е прекалено рисков? А дори и да е, случаят трябва да е съвсем драстичен, за да може да се намеси Империята.

— Но...

— Да, „но“. Но ако фалират няколко банки наведнъж, тогава какво става с търговията?

— Разпада се. А те не могат да го допуснат.

— Какво правят тогава?

— Ти ми кажи — отвърна Влад.

— Добре. Най-напред си теглят една здрава ругатня затова, че са допуснали да стане такава каша.

— Умно. После?

— После се опитват да прикрият истината за банките, доколкото е възможно.

— А-ха.

— Правилно. Ако се разчуе, че Фирис е бил убит, тогава ще трябва да разкрият защо, и тогава...

— Ясно — прекъсна ме Влад. — Тогава ще се разчуе, че много големи банки, като се почне с проклетата от Вийра банка на проклетата от Вийра Империя, са много богати на книга, а всъщност са на ръба на големия хързул към пълното забвение. И ако стане това...

— Паника, банкови сривове и...

— Търговията се сгромолява през борда.

Кимнах.

— Точно това не схванах в началото. Въпросът не е в няколкото гадняри в Империята, които си пълнят джобовете. Въпросът е, че Империята прави това, което трябва да направи — да защити търговията.

Той поклати глава.

— И всичко това започва само защото някой е чукнал по главата един крупен мошеник.

— Крупен и изключително богат мошеник.

— Да. Само един въпрос обаче.

— Кажи, Влад?

— Защо?

— Кое защо?

— Ами, цялата тази каша не е добра за никого, нали?

— Вярно.

— Тогава, ако всичко това е предизвикано от смъртта на Фирис, защо е бил убит?

Зяпнах за миг в празното и промълвих:

— Знаеш ли, Влад. Това е един много, много хубав въпрос.

— Така си и мислех. И какъв е отговорът?

— Не знам.

— И още един въпрос: след като Стони е мъртъв, джерег продължават ли да ме гонят? В смисъл, още ли ми дишат във врата, или имам малко време, за да намеря отговора на първия въпрос?

Кимнах и казах:

— На този мисля, че мога да намеря отговора.

— Ще съм ти благодарен. А за другия?

— Ще видим. Ще се върна скоро.

— Ще те изчакам тук.

14.

Излязох от къщата и моментално се озовах в Северен пристан. Телепортът беше по-бърз от обичайното и веднага щом го изпълних, осъзнах, че изпитвам неудържимо желание да действам бързо, и това желание се усилваше.

Затова съзнателно телепортирах на една миля по-назад и насила изминах разстоянието пеш, за да мога да се успокоя. Крачех небрежно — или поне се стараех да крача небрежно — по тесните криви улици — терасите на вторите етажи почти се допираха и покривите почти скриваха небето, — докато не стигнах познатото ми вече място. Този път заварих Дор вътре.

Щом влязох, той вдигна очи. Изглеждаше уплашен. Това ме натъжи. Последното, което исках, беше да вдъхвам страх.

— Какво има, Дор? — попитах.

Той свъси вежди и отвърна:

— Не знаеш ли?

— Не знам. Освен ако не е за смъртта на Стони. Но нямам нищо общо с това.

— Източникът има.

— Може би.

— Никакво „може би“ няма тука. Успяхме да пресъживим Раафла и той ни разказа.

— Предполагам, че Стони не е бил особено разговорлив.

Той ме изгледа ядосано.

— Не е смешно. Харесваше ми.

„Харесваше ми“.

Минало време.

— Какво искаш да кажеш? Не е ли пресъживен?

— Знаеш адски добре...

— Дор, много малко знам „адски добре“. По-малко, отколкото си мислех. Какво искаш да ми кажеш?

— Не беше пресъживим.

— Не беше пресъживим? Какво е станало?

Той ме зяпна.

— Наистина ли не знаеш?

— Моля те, Дор, кажи ми. Какво е станало?

— Заклинанията, които убийците използват винаги. Това е станало.

Ако Влад изобщо беше използвал някога такива заклинания, определено не го знаех. А и не ми беше казал нищо за...

— По-добре ми кажи всичко, Дор.

— Защо?

— Защото съм любопитна и защото трябва да го знам.

— Ако си търсиш приятелчето — каза той горчиво, — вече отдавна е духнало нанякъде.

— Разкажи ми, моля ти се.

И той започна.

Разказът му толкова ме смая, че ми беше трудно да повярвам, тъй че след като го оставих, прибягнах до друга своя връзка в Северен пристан, за да проверя нещата. Подробностите не са важни, но версията си оставаше същата. Бях убедена и също така обърквана, но поне бях отговорила на втория въпрос на Влад — дали джерег мислят, че все още е в града.

Колкото до първия въпрос на Влад, защо е бил убит Фирис, все още нямах обяснение, но веднага се върнах да кажа на Влад какво съм научила. След като пристигнах в синята къщичка и казах „здрости“ на Бъди, заварих Влад седнал до камината и увлечен в еднопосочен разговор със Савн.

Влад ме погледна, примига и стана. Отидохме при кухненската маса и седнах. Влад ми донесе клавиатура.

— Медът е на свършване. А не сме ужилени много лошо.

— Все още.

Той вдигна вежда. Въздъгнах.

— Е, Влад. Така е.

Той си наля клавиатура, подслади я и каза:

— Не тук.

— Добре.

Излязохме навън. Лойош яздеше на рамото му и изглеждаше по-добре, но все още май не можеше да лети. Влад се облегна на едно

дърво.

— Е, и?

— Първото е, че макар всички да знаят, че ти си светнал Стони, никой няма представа за обстоятелствата. Смятат, че по някакъв начин те е открил и е поискал лично да присъства на убийството, но ти си се оказал твърде бърз или твърде опасен, или твърде гаден за него. Което означава, предполагам, че следващия път ще са по-внимателни.

— Следващият път. — Влад се усмихна кисело. — Просто нямам търпение.

— Разбирам те.

— Сигурна ли си, че са ти казали истината? В смисъл, знаят, че сме приятели и...

— Влад, знаеш, че не съм отишла да попитам направо. Вярвай ми.

— Добре.

— Има и още. Всички са убедени, че си напуснал града.

— Тъй ли?

— Тъй. Това би направил всеки от тях.

— Значи за момента съм в безопасност.

— Да. Докато не направиш нещо глупаво.

— Ясно. Все едно, значи имам още пет минути. Много добре.

Друго?

— Да. Има подозрения, че си имал нещо лично за уреждане със Стони, а никой не знае защо.

Той сви рамене.

— Тук бъркат. И какво? — Погледна ме. — Добре де, казвай. Защо мислят така?

— Защото как иначе може да се обясни, че точно в разгара на боя ще отделяш време да му хвърляш заклинания, които да го направят непресъживим?

— Какво?!

— Каквото чу.

— Е, това вече *наистина* е интересно.

— И аз си помислих така.

— Вярвам, че не си ги извела от заблудението.

— Как бих могла?

— Правилно. Не че е важно. Те бездруго не ме обичат. А с хората му какво е станало?

— И четиримата са съвсем мъртви, както и тримата от личната охрана на Вонит, които, както се предполага, са се изпречили на пътя ти. Слугата й — също.

— И всички са непресъживими?

— Не всички. Но има още един интересен момент.

— Казвай.

— Стони е непресъживим, както и тримата орки, но джерегите не са, а други трима от охраната на Вонит изобщо не са пипнати.

— Те видели ли са какво стана?

— Не. Всичко е станало вътре. Някои от пазачите са били повикани вътре и тогава... — Млъкнах и свих рамене.

— Каква кървава баня! Джерегите не убиват така, Кийра, поне от праисторията насам. Само драконите убиват така — и дзурите, предполагам.

— Прав си. Драконите и дзурите. А също и орките, ако имат изгода от това.

— Вярно. Орките. Да.

— За какво мислиш?

— Да мисля? За нищо не мисля. Ядосан съм. Ще се оправя.

— Влад...

— Писна ми от орки напоследък, Кийра. Обикновено, като опозная хората, ми стават симпатични. Ще кажеш, че след като ги опознах тия, би трябвало поне малко да ги разбирам. Но не. Мразя ги, Кийра. Мразех ги като дете и ги мразя сега, и мисля, че винаги ще ги мразя.

Отворих уста да ги защита, но се отказах.

— Значи няма да каниш Шортайл на вечеря. Все още трябва първо да... Какво има?

— Шортайл на вечеря. Ето това е странното... на вечеря.

— Какво?

— Онези бележки, които открадна от Фирис. Чакай малко.

Влезе в къщата и след малко се появи с Бъди и купчината бележки, които бях отмъкнала от дома на Фирис. Порови из тях и вдигна победоносно една.

— Пише: „Шортайл на вечеря“.

— Накъде биеш?

Влад размаха листовите пред лицето ми.

— Бия нагам, Кийра, че това беше намерено във финансовите му бележки, не в личните.

— Сигурна съм, че е било бизнес среща, Влад. Какво ти говори?

— Всичко.

— Моля?

Влад поклати глава, замълча и за пореден път почти можех да видя как рови и подрежда в ума си. Все едно че гледаш как някой сглобява главоблъсканица, но без да виждаш самата нея. Беше малко дразнещо. Най сетне каза:

— Един въпрос.

— Да?

— Когато Стони ти каза, че не е хлътнал с Фирис, ти повярва ли му?

— Ами, тогава му повярвах, но...

— Достатъчно.

После се намръщи и Роуца излетя от къщата и кацна на рамото му.

— Скоро ще се видим, Кийра. — Обърна се рязко и започна да се отдалечава от къщата.

— Чакай малко...

— Нямам време.

— Сабята няма ли да си вземеш?

— Ще ме настигне по пътя.

— Къде отиваш?

— В града.

— Но...

— Ти наглеждай Савн — добави той през рамо и продължи към пътя за Северен пристан.

Изчаках, докато се скрие от погледа ми. Надявах се, че няма да направи нещо глупаво. Изведнъж осъзнах, че не бяхме говорили за решението ми да се оставя да стана мишена с надеждата, че така ще разкрия онзи, който стои зад цялата афера — още когато си мислехме, че някой стои зад нея. Това беше важно, защото макар и да можех да си измисля някакво оправдание, особено пред себе си, Влад като нищо щеше да реши, че трябва да направи нещо също толкова опасно, а ако

го оставех да се самоубие, изобщо нямаше да мога да го обясня на Коути.

От друга страна, не можех да го обидя, като тръгна след него. Нищо не ми оставаше, освен да се безпокоя — и влязох вътре. Савн се беше събудил и ме гледаше.

— Здравсти — казах му. — Аз съм Кийра.

Той извърна поглед и затвори очи, сякаш се канеше отново да заспи.

— Хайде, Савн — казах импулсивно. — Да се поразходим.

Той послушно стана. Поведох го през прага и навън. Въздухът миришеше на сняг, който още не е дошъл, но идва, идва; и над всичко — миризмата на океана, по-смътна, отколкото в Адриланка, но доловима все пак.

Бъди се надигна и зашляпа след нас, няколко крачки по-назад. Стори ми се някак странно, че и Роуца я няма — бях започнала да я свързвам със Савн повече, отколкото с Влад. Все очаквах да я видя как каца на рамото му. Замислих се дали го очаква бъдещето на вечер. Странно колко покровителствено се държеше джерегът с момчето. Зачудих се дали зад това не се крие някаква история.

„Сега какво, Кийра?“ Бях накарала Савн да се раздвижи. Дали да не се опитам да го накарам да проговори? Никак не държах да говорим за ножове.

— Роуца, изглежда, се е привързала към теб. Непрекъснато те наблюдава. Чудя се защо?

Бъди ни настигна, после изведнъж се втурна напред да гони нещо между голите дървета. След малко се върна. Беше изтървал онова, което гонеше, но като че ли му беше все едно, след като се беше позабавлявал с гонитбата.

— Макар че може би е уместно да се чудиш защо някой наглежда друг. Влад още се чуди защо го наглеждам, знаеш ли. — Савн вървеше, без да обръща внимание нито на мен, нито на нищо, но поне не се спъваше в корените. — Макар че по този въпрос и аз не съм много наясно — добавих. Теренът леко се спускаше в малка падина и дърветата бяха малко по-редки. Много неща можеше да са оформили този релеф. Земята също имаше какво да разкаже. Но не всички разкази си заслужава да ги чуе човек.

— Чувство за вина, предполагам. Най-малкото, това трябва да е една от причините. — Отново започнахме да се изкачваме и пак навлязохме в по-гъста гора. Краката ни зашляпаха в малкия поток, около четири крачки широк и няколко сантиметра дълбок, спускащ се към падината. — Макар да се съмнявам, че Роуца има причина да се чувства виновна. Аз също не би трябвало да се чувствам виновна към Влад. Беше отдавна и, ами, всички правим каквото трябва да правим.

— Влад също е добър човек, знаеш ли. Въпреки много неща, включително собственото му мнение, той е добър човек. Може би малко самонадеян, нагъл и арогантен, но пък хора без тези слабости в характера си обикновено не заслужават интерес. — Чух собствения си кикот. — Но пък в случая може би говоря за себе си.

— Знаеш ли, Савн, много е странно, когато се обръщаш към човек, който не отговаря. Чувстваш се неудобно, но от друга страна, донякъде това те освобождава. Можеш да казваш какво ли не и да се преструваш, че е все едно, че всъщност никой не ги чува, но в същото време си ги изрекъл, а човек всъщност никога не знае какво точно мисли, освен ако не намери начин да изкара мислите си навън, като ги изрече, или по някакъв друг начин. Така че, приятелю Савн, макар на пръв поглед да говоря заради теб, за да ти помогна да превъзмогнеш онова, което те държи встрани от нас и от света, който е извън главата ти, всъщност би трябвало да ти благодаря. И ти благодаря.

Въздъгнах.

— Но стига със самоизвиненията. Двамата с Влад си имаме проблем и не знам как да го решим.

Бяхме обикаляли в голям кръг, защото не исках да се отдалечим много от къщата. Сега я зърнах за миг, синя и грозна между дърветата. Савн не погледна към нея, просто крачеше, едното стъпало пред другото, и внимаваше да не се спъне. Мисля, че се справяше чудесно. Ако животът представляваше само това — да крачиш, без да се спъваш — тутакси щях да го обявя за напълно изцерен.

Отново поведох надалече от къщата, но не толкова далече този път. Чудех се какво прави Влад. Бъди подскачаше насам-натам, изпълнен с енергия, колкото и да беше стар. Добро куче, сигурно добър спътник за жена като Хвдф'рджаанцъ, точно както Лойош беше добър спътник за един убиец. Или бивш убиец, или каквото там беше сега.

Плячка. Това беше сега. Подгонена плячка. Цел за организацията, за която беше работил и от която беше част, но според мен всъщност никога не беше принадлежал на нея. Вината не бе негова, все пак той не беше човешко същество и не притежаваше онова, което е в гените на всяко човешко същество и което го прави джерег.

Но независимо дали принадлежеше към джерег, или не, сега го преследваха и той сигурно вършеше нещо невероятно, което само щеше да ги улесни. Какво?

— Какво е намислил според теб, Савн? Съмнявам се, че отново ще потърси Вонит, след като едва му се размина последния път. Индра? Рийга? Просто не знам. И все едно, нищо не мога да направя, освен да чакам и да видя дали ще се появи. Не обичам да нося отговорност за хора, Савн. Присъстващите са изключение. Не обичам да ми се налага да разчитам на тях. Мисля, че тъкмо в това е разликата между мен и Влад: той винаги е харесвал хората и се е привързвал към тях, докато аз предпочитам да съм сама. И какво се получава? Той трябваше да се отдели и да преживее краткия си живот откъснат от всички, които обича. Ха. Няма смисъл да се оплаква човек от съдбата; тя никога не те слуша. Когато не ти остава нищо, освен да се безпокоиш, моментът е добър за безпокойство. Не си спомням кой го е казал. Може би аз.

Тръгнахме обратно към къщата и Бъди затича към вратата. Хвдф'рджаанцъ миеше някакви грудки, с които сигурно щеше да ни нахрани. Савн седна до камината, с лице към вратата, вместо да забие поглед в огнището. Бъди почеса нос в крака на Хвдф'рджаанцъ, погалиха го, той размаха опашка и клекна до Савн. Казах на момчето:

— Гладен ли си?

Той поклати глава.

Кимнах, като се престорих, че реакцията на един въпрос е най-естественото нещо на света, но усетих, че сърцето ми се е разтуптяло. Нямахме спор, бяхме постигнали напредък. От друга страна, го заслужавахме, защото бяхме платили за него. Или по-точно, други бяха платили за него.

Фирис беше мъртъв.

Стони беше мъртъв.

Лофтис беше мъртъв.

Погледнах момчето. Беше затворило очи и си почиваше. Влад поне не беше мъртъв. Но все пак твърде много смърт имаше наоколо. Смъртта следва Влад като познайник и понякога съм се чудила дали той го забелязва и дали изобщо го интересува. Знаех какво е усещането и какво може да ти причини то, но не биваше да се случва на Кийра Крадлата, която никога никого не беше убивала и на която никак не ѝ беше забавно, щом нещата тръгнат в такава посока, и която много мразеше да е безпомощна и да не може да направи нищо. Но това бе твърде много за Кийра Крадлата. Твърде много. И твърде, твърде много за Влад.

От друга страна, беше ясно, че се е досетил за нещо. Какво? И защо не ми го беше казал? Мразя, когато прави така. Ако успееше да се върне цял обаче, щях да мога да му кажа, че има напредък — че момчето е реагирало на един въпрос, който няма нищо общо с ножове, и че за него може би има надежда. Влад щеше да реши, че неприятностите, които си е създал, са си заслужавали. Колко странно — аз също мислех така.

Бъди вдигна глава, отиде до вратата и поклати два пъти небрежно опашка. Чух познатите стъпки и нещо в мен се отпусна. Миг след това изглеждах съвсем нормално. Влад влезе. Изглеждаше самодоволен.

— Какво стана?

— Свърши се — каза той.

— Какво, всичко?

Той хвърли бърз поглед към Савн и отвърна:

— Е, почти всичко. Поне това, което зависи от нас.

— Имам добра новина и на този фронт.

— Кажи ми веднага.

— Първо ти.

— Не, ти.

— Аз... Добре. — Казах му за Савн — че не иска да яде, и Влад остана точно толкова доволен, колкото бях и аз. Хвдф'рджаанцъ влезе, трябваше и на нея да го кажа, и на лицето ѝ разцъфна усмивка.

След като изчаках, колкото можах, казах:

— Хайде, Влад. Твой ред е.

— Разбира се. Да излезем навън.

Хвдф'рджаанцъ изсумтя и Влад й намигна. Излязохме и той ми разказа как е минал денят му.

15.

Скрих се колкото можах, в смисъл — много добре — в един вход на улицата срещу Градския съвет — сигурно същото място, където си се крила и ти, Кийра — и изчаках да се стъмни. Не се чувствах кой знае колко безопасно. Лойош не можеше да лети, тъй че наблюдаваше Роуца и получавах информацията от нея чрез Лойош, доста опосредствано за вкуса ми, а и Роуца не е обучена за такава работа. Лойош се опита да ме успокои, но без особен успех.

По едно време Домм излезе от сградата. Стиснах зъби и го изгледах, докато отmine. Направи няколко крачки и се телепортира. Продължих да чакам. Хората тръгнаха да се прибират от работа. Дали я бях изтървал? Дали не беше излязла през някой заден вход, дали изобщо беше там, или се беше телепортирала отвътре? Такива въпроси неизбежно минават през главата ти, когато правиш това, което правех, и си нямаш партньор. Докато работех с джерегите, пращах за такива неща винаги по двама и гледах единият да е опитен магьосник. Аз съм опитен магьосник, но докато нося златния камък Феникс, това изобщо не върши работа, а ако го сваля, макар и за миг, излагам на риск повече от собствения си живот — джерегите са упорити, знам, защото и аз съм джерег, и съм упорит точно колкото тях, в най-студения ад на Вийра да вървят дано.

Тимър излезе, направи няколко крачки по улицата, спря, явно за да телепортира, и Роуца полетя надолу, почти в лицето ѝ, след което сви настрана. Тя посегна за оръжието си, намръщи се и я погледна. После видя и мен — как крача към нея.

Роуца кацна на рамото ми. Тимър зачака, без да пуска дръжката на меча.

— Искам да поговорим — казах ѝ.

— Нямаме за какво да говорим.

— О, не, милейди. Много неща имаме да си кажем. Ако се опитате да ме арестувате — знам, че си мислите за това — няма да получите нищо. Ако не, ще разберете кой уби колегата ви и защо.

Изглеждаше готова да се ядоса, затова добавих:

— Не съм аз. Нямах причина да го правя. Подозирам, че не знаете кой е. Аз знам. Дайте ми възможност и ще го докажа, а в замяна искам от вас нещо, за което съм сигурен, че няма да ви струва много да ми го дадете.

— Кой сте вие този път?

— Един, който е приключил с игрите, Инсайн. Не ви моля да ми вярвате. Само да ме изслушате. Можете ли да си го позволите, или не?

Отвърна ми с гримаса:

— Да влезем вътре тогава.

— О, не. Тук. Или навсякъде другаде, стига да е на открито. Пред хора.

— Добре.

Повървахме около четвърт миля, минахме покрай две-три заведения и влязохме в едно. Беше предпазлива и го одобрих. Заведението започваше да се пълни, но си намерихме един ъгъл. Тя не си поръча нищо за пиене, не предложи и на мен. Извади една кама, остави я на масата и каза:

— Добре, да чуем. Всичко.

— Точно това е намерението ми.

Тя зачака. Лойош и Роуца клечаха на раменете ми като статуи и привличаха погледите на всички в ресторанта — освен нейния. Лошо няма.

— Залагам много само на един поглед, Инсайн — казах.

Тя не отговори.

— Корпусът за надзор и Групата за специални задачи. Обзалагам се, че вие сте към Групата, а лейтенант Домм е към Корпуса, и основавам това предположение само на начина, по който го погледнахте тогава, в „Речни дарове“. Бихте ли ми казали дали съм прав?

— Вие говорите. Аз слушам.

— Добре. — Започвах да си мисля, че не ѝ харесвам. — Казвам се Влад Талтош. По-рано работех за джерег. Сега съм преследван от джерег. — Спрях, за да ѝ дам възможност да реагира, ако реши.

— Продължете — каза тя.

— Има едно момче. Текла. Има мозъчна треска...

— Върнете се на темата.

— Ако искате да научите какво става, Инсайн, не ме прекъсвайте. Та значи момчето има мозъчна треска. Уредих лечението му. Жената, която го лекува, е жертва на една много дребна измама със земя, за която може би знаете или не знаете, но това ме въввлече в цялата история. И май имам нужда от малко вино.

Тя махна на собственика и той прати един слуга с бутилка вино и две чаши. Налях си, Тимър отказа. Отпих и гърлото ми се почувства по-добре.

— Измамата със земята не е толкова важна, но както казах, точно тази част от цялото ме въввлече. И всъщност дори не е измама — не съм сигурен, че е незаконна. Просто начин да се попритиснат някои хора и да се вдигне малко цената — с предизвикване на паника. В атмосфера на обща паника всеки започва да си мисли колко ще пострада и всеки става податлив на...

— Нататък, ако обичате.

— Знаете как става далаверата със земята, така ли?

— Дайте нататък.

„Мисля, че не й харесваш, шефе“.

„Първият ти извод какъв беше, Лойош?“

Посъбрах мислите си. Дано някой ден да мога да ги събера всичките.

— Да започнем с Фирис тогава — казах. — Предполагам, че сте чували за него.

— Не бъди саркастичен, източняко.

Ръката й посегна небрежно към камата. Кимнах.

— Лорд Фирис, херцог на не знам си какво. Измама на стойност шейсет милиона империала, оставена на една не особено скърбяща вдовица, син, който сигурно не е и забелязал липсата му, дъщеря, която възнамерява да продължи семейната традиция, и друга дъщеря, която... но ще стигнем и до нея. Цената на Фирис е била около шейсет милиона империала, както казах, и почти нищо от това не е реално, освен малкото, което е вложил в легално корабостроене и транспортни компании, всички от които вече са се обърнали с корема нагоре, както казват орките.

— Сега, Инсайн, ми позволете да поразсъждавам малко — продължих. — Повечето от това, с което разполагам, се базира на факти, но една част са предположения, базирани на останалото.

Чувствайте се свободна да ме коригирате, ако кажа нещо, за което знаете, че не е така.

— Продължете.

— Добре. Фирис е затлъстявал все повече и повече и са се въвличали все повече и повече банки, и много от тях — много от най-големите — са нагазили толкова дълбоко, че когато отишъл при тях и казал, че му трябва още петдесет каймета — извинете, петдесет хиляди империяла — иначе ще се срине, не са имали друг избор, освен да му ги дадат, защото ако се издъни с връщането на заемите си, банките също ще фалират, или поне ще пострадат сериозно. В това число Имперската банка, Съкровищницата на орка, Съкровищницата на дракон, както и някои много големи банки и един изключително силен джерег, за когото предполагам, че ви е все тая, а не бива.

— Стони?

— Не, колкото и да е странно. Доколкото знам, пряко той изобщо не е обвързан с Фирис. Но да, и той е вътре — най-вече защото не е вътре.

— Как така?

— Търпение. Ще стигнем и до това.

Тя кимна. Опитих се да отгатна по изражението ѝ как го приема, но лицето ѝ не издаваше нищо. Така да бъде.

— В един момент лорд Шортайл е разбрал какво става. Един от счетоводителите му го е открил пръв, но се е съгласил да не казва нищо за банката, за която е разбрал, че е застрашена. Направил го е, разбирате ли, по старата традиция на орка, в замяна на пълния джоб. — Помислих малко и продължих: — Може и няколко да са били, но знам само за един. И горкият кучи син не е имал представа за мащабите, иначе едва ли е щял да приеме. Доколкото знам, всичко е ставало през министерството на Шортайл, но това не е важно, защото в един момент Шортайл е разбрал.

— Как?

— Не знам, честно казано. Подозирам, че си има начини да разбере, когато някой негов счетоводител започва да харчи повече пари, отколкото би трябвало. Сигурно е било нещо такова.

Тимър кимна.

— Добре. Продължете.

Кимнах и аз.

— Така че Шортайл поговорил с този мистериозен счетоводител. В момента правя хипотези, не знам името на счетоводителя, но съм сигурен, че е важна фигура в персонала на Шортайл, защото Вонит винаги говореше за него като за „голямата клечка“. Предполагам, че разговорът е бил горе-долу следният: Шортайл му е теглил едно конско и го е уведомил, че е уволнен от министерството и вероятно го чака криминално обвинение. Счетоводителят отвърнал, че ако го уволнят, може да се разчуе защо е уволнен и банката ще фалира. Шортайл го попитал защо трябва да се интересува от фалита на една банка. Счетоводителят, който вече е имал смътна представа какво става, изтъкнал, че след като банката фалира, може да я последват и други, и че може би е по-добре Шортайл да проучи колко голям е проблемът, преди да предизвика скандал, който може да доведе до всеобща загуба на доверие. Шортайл бил принуден да се съгласи, че идеята е добра.

— Тъй че нашият човек от министерството на трезора започва да рови и открива Вонит, или може би някой като нея, и открива, че всяка банка, която тя върти, е застрашена от срив, защото всичко, което притежава — на хартия — е вързано с някой си Фирис. Поради което проверява Фирис, за да види кой още е вързан с него, и открива, че всички негови партньори са в същото положение и че нещата стават все по-лоши. — Помълчах. — Единствената причина да знам за Вонит е защото тя по случайност е собственик на банката, в която е спестявала старата жена, на която се опитвам да помогна. Вероятно има десетки банкери в същото положение като нея, а тя придоби важност само заради мен.

— Не ви разбрах.

— Все едно. Ще разберете.

— Продължете тогава. — Ръката ѝ все още лежеше отпусната върху дръжката на камата, но тя вече изглеждаше заинтригувана.

Кимнах.

— Тъй че Шортайл посещава Фирис...

— Това знаете ли го със сигурност? Или все още са хипотези?

— Да. Почти всичко дотук са хипотези. Но се връзва с това, което се случи. Изтърпете ме и ще се постарая да вържа краищата.

— Добре. Продължете.

— Значи, той посещава Фирис, за да види какво може да се направи. Фирис е неподатлив. Опитва се да купи Шортайл, опитва се

да го омае. Не успява да се измъкне, защото междувременно Шортайл вече знае историята му и разбира също така, или започва да разбира, колко голяма е аферата. И заплашва да го унищожи. Значи, това е блъф, Инсайд. Шортайл не може да унищожи Фирис, защото това би съборило твърде много други и би предизвикало хаос във финансите на Империята, а работата на Шортайл е да предотвратява точно това. Това, което Шортайл иска, е Фирис да му съдейства, за да успокои всичко с колкото е възможно по-малко щети, а заплахата е само за да се привлече вниманието на Фирис, за да могат да започнат да преговарят. Но заплахата подпалва пожара...

— Пак ли предположения? Звучи все едно, че сте подслушали разговора им.

— Само ме изтърпете. Може и да бъркам в подробностите, но знам, че Шортайл е посетил Фирис. Възможно е разговорът да не е протекъл точно така, но резултатите са същите, тъй че се опитвам да ви покажа как е могло да свърши така, както е свършило. И между другото, при това, което знам за Шортайл и Фирис, възможно е изобщо да не греша.

Тимър сви рамене.

— Продължете тогава.

Кимнах.

— Фирис се плаши, че ще загуби всичко, защото два пъти вече го е правил. Ако той, Фирис, ще помага на Шортайл, иска гаранции, че ще излезе богат и силен. Шортайл прави контраоферта, като казва, че Фирис ще излезе свободен, вместо да изкара останалата част от живота си в имперската пандела. Това не е достатъчно за нашия Фирис — той вече е на върха и не вижда причина да не остане там. Затова прави нещо глупаво: заплашва Шортайл. Казва му, че има връзки в джерег — каквито има — и че ще е по-добре Шортайл да го остави на мира. Но Шортайл също си има приятел в джерег; един на име Стони. Помнете го, нали? Обещах, че ще се върна на него. Значи нашият скъп приятел Стони е изключително силен в джерег и, също толкова важно, той винаги, винаги, ама винаги е готов да помогне на Империята, защото джерегите не могат да действат без помощта на Империята.

Тимър отвори уста, но я изпреварих.

— Недейте. Знам за какво говоря. Когато бях джерег, редовно подкупвах гвардията Феникс, за да си затварят очите пред някои

дребни нарушения на закона. Нищо голямо и нищо кърваво, разбирате ли, просто дребните неща, благодарение на които джерег си изкарват хляба и благодарение на които гвардията Феникс разполага с джобни. Тогава не ми хрумваше, че същото става в много по-големи мащаби чак до върха, докато не се забърках с официалната свръзка на джерег в Империята — това е основната причина да бягам в момента.

Не й хареса, но каза:

— Добре. Продължете.

— И така, една неделя по-късно...

— Неделя? Това точна дата ли е, или пак предположения?

— Твърда дата. Една неделя след вечерята на Шортайл с Фирис Фирис се качва на любимата си яхта за едно хубаво, отпускащо плаване, с няколко колеги в бизнеса — колко от хората на борда са били джереги, впрочем?

— Трима.

— Добре. Тъй че той отплава и късно през нощта се подхлъзва на палубата и...

— Да. Тази част я знам.

— Така. Добре, значи Фирис е мъртъв. Шортайл веднага предприема действия. Или всъщност сигурно е бил готов да предприеме действия още преди да се е случило. Говори с Индъс, обяснява й проблема и казва, че трябва да сведат щетите до минимум, иначе всичко се разпада, настъпва голям хаос и покрай другото, Шортайл си загубва работата, защото Императрицата е прероден Феникс и не взима главите на хората за некомпетентност.

— Тъй че някой — вероятно Индъс — казва на Домм, който работи за нея, че трябва да претупа следствието по смъртта на Фирис и да заключи, че е нещастен случай. Домм влиза в играта и една неделя по-късно обявява, че всичко е наред. Императрицата чува за това, както и Главнокомандващият, и вероятно Кааврен, и всички моментално надушват, че тук има нещо странно, защото няма как да се стигне до такова заключение за една неделя. И какво се прави, когато Империята надуши нещо миризливо? Изпраца Групата за специални задачи — вашата, нали? — Замълчах и я погледнах. — Точно на това залагам живота си, знаете ли. И го залагам заради онзи поглед, който хвърлихте на Домм. Не мисля, че сте от Надзора.

Тя кимна рязко.

— Добре — казах и въздъхнах облекчено. — Много добре.

— Продължете.

— Тъй че Кааврен казва на Лофтис да събере група и да разбере какво става. Шортайл, който винаги знае какво става в Империята, разбира това и вместо да изпадне в паника, прави нещо много хитро — казва на Индъс.

— Това знаете ли го? В смисъл, не е ли възможно първо да го е разбрала Индъс, тя да е казала на Шортайл и да е продължило оттам?

— Всъщност да. Просто се забавлявах, сглобявайки случката по свой начин. Но напълно е възможно да е станало обратното, и сигурно е така, защото министърът на домовете чува повече неща от министъра на трезора.

— Все едно. Продължете с разказа си.

— Добре. Както и да е станало, Индъс знае за проблема и знае колко неприятности ще възникнат, вече и за нея, ако се разчуе какво става. Напълно убеден съм, че групата ви е изпратена от Главнокомандващия или от самата Императрица, ако не и от двамата, защото ако е бил само Кааврен, Шортайл щеше да поръча убийството му.

Тези думи като че ли стъписаха Тимър и тя отвори уста, но бързо я затвори и ми кимна да продължа.

— Значи, Индъс, както знаем, е много убедителна. Все пак тя е исола. Тя намира Лофтис, когото познава по един или друг начин...

— Работеха заедно, когато групата ни беше повикана да открие изтичане на секретна информация, по време на войната за остров Елди.

— Добре. — Още потръпвам, когато някой ми спомене за войната за остров Елди, но това сега не е важно. — Тя го убеждава да помогне зад гърба на Кааврен, защото и двамата знаят, че Кааврен не би се забъркал в нещо такова, и двамата знаят, че колкото и да не им харесва, това е единственият начин да запазят финансовия покрив на Империята да не рухне и да си спасят главите, образно казано. И така, двамата с Лофтис се появяват в Северен пристан. Само двамата, с още трима в резерва. Прав ли съм?

— Защо?

— Все едно. Лофтис ми каза, че сте трима и трима в резерва, и мисля, че ми каза полуистина, включвайки Домм и неговите хора, само

за да ме изпита.

— Да. Бяхме двамата с него, с още няколко души на разположение в случай, че ни потрябват.

— Добре. Все едно, Домм вече е тук с Дейтийфнист и други трима, и са забъркали хубава каша. Вие с Лофтис знаете резултата и Домм също знае какво става, но никой друг. Вие с Лофтис вероятно сте направили много неща, които не ви се нравят, но това трябва да е било най-лошото — когато двамата с Лофтис си изпомпвахме информация един от друг, го измъкнах от него и мисля, че беше сериозен. Вашата работа е била да прикриете убийство и в същото време да прикриете факта, че тоя, чиято работа е била да го прикрие — Домм, — се е оплескал ужасно с това, че е действал прибързано. Означавало е да проследите всеки най-малък намек, че хората мислят, че следствието е фалшиво, като в същото време създавате впечатление, че водите следствие, и все пак да съберете достатъчно аргументи, с които да можете да убедите, наред с други личности, Императрицата, Главнокомандващия и собствения си шеф, че смъртта на Фирис си е най-обикновен нещастен случай. Прав ли съм?

— Продължете.

Отново отпих глътка да си навлажня гърлото.

— Точно по това време Лофтис научава, че в дома на Фирис е влизано с взлом и че документите му са откънати. Сигурен съм, че е чул за това. Защо преди всичко Домм не е прибрал тези документи? И защо къщата не е била защитена по-добре срещу обир? Отговор: защото на Домм му е било все едно. Може би — отново разсъждавам — може би точно тогава Лофтис е разбрал, че има само един изход: трябвало е да хвърли Домм на дзура. В смисъл, трябвало е да създаде впечатлението, че Домм просто е некомпетентен — какъвто е, — и след това сам да поеме разследването, и да приключи, с много по-убедителна степен на достоверност, със същия резултат като Домм. Бедата е, че Домм може да е всичко друго, но не е глупак. Той също се е досетил за това.

Очите на Тимър се разшириха.

— Искате да кажете, че Домм...

— Изчакайте, Инсайн. Не съм тръгнал на никъде, нито пък Домм.

Тя присви очи.

— Добре. Смъртта на Фирис...

— Да?

— Как е била нагласена?

— Убийството е на джерег.

— Това го знам. Но как?

— Би трябвало да го знаете. Така, че да прилича на нещастен случай...

— Не, не това. Искам да кажа, как е могъл един убиец джерег да се приближи толкова до Фирис, на яхтата му, особено след като е знаел — а е трябвало да знае, — че се е заплел в опасни неща, с опасни хора?

— А! Радвам се, че зададохте този въпрос. Стони го е нагласил, със съдействието на Шортайл. Двата са могли да получат помощ отвътре. Отново само предполагам, но всичко съвпада.

— Помощ отвътре?

— Ами да. Някой, на когото Фирис е вярвал или поне е бил готов да го пусне на яхтата, с приятел. Кой е бил на яхтата, Инсайн? Това вие трябва да знаете, а аз — не. Но мисля, че мога да предположа.

— Давайте. Предположете.

— Бих казал, че поне една от дъщерите му е била там, с интимен приятел. Всъщност смятам, че трябва да е била Рийга, ако съдя по реакцията ѝ, когато ѝ подхвърлих, че следствието не е било съвсем обективно.

Изчаках.

— Да — каза тя след малко. — Рийга. Знаем, че си е довела приятел, и мъжът, който е бил с нея... да, възможно е да е бил джерег. Все още можем да го открием...

— Три петака, че не можете.

Тя сви рамене.

— Добре. Но защо ще се забърква в това?

— Помните ли измамата със земята, за която споменах?

— Да.

— Това е било цената. Шортайл я е свързал с Вонит и някои други, а може би всички са се познавали. Сигурно са се познавали. Спретнали са я помежду си, с помощта на Шортайл, в замяна на живота на татенцето. По този начин както и да се развият нещата, всички са знаели, че ще им остане достатъчно богатство за това, което искат: Вонит да си запази хубавата къща, а Рийга да може да си живее

охолно, без да прави нищо, което, изглежда, е целта в живота ѝ. Разбира се, би могло да е жена му, синът му или другата му дъщеря. Доколкото мога да съдя, всички са си имали мотиви.

— Хубаво семейство.

— Мда.

— Добре. Продължете.

Кимнах.

— Тогава на сцената излизаме двамата с приятелката ми. Първо е обирът.

— Да. Лофтис не беше много, хм, доволен от това.

— Така. Да, но на Лофтис му се налага да работи с джерег, нали? Така че той го казва на Стони и тогава приятелката ми...

— Коя?

Поклатих глава.

— Това няма да ви кажа.

Тя понечи да възрази, но после сви рамене.

— Добре.

— Приятелката ми започва да задава на Стони въпроси, той предава информацията на Лофтис, после се появявам аз и Лофтис предава информацията на Стони, после аз развеждам двама ви с Домм из околностите и тъкмо когато краката ми щяха да се огънат, се забихме в „Речни дарове“ и Лофтис спипва вас или Домм...

— Мен.

— И нарежда да ме разпитате.

— Не. Да ви прибера.

— Но...

— Домм искаше пръв да ви разпита. Възразих, но той е с по-висок чин. — Лицето ѝ леко се изкриви, докато го казваше.

— Разбирам. Бил е изнервен от намеренията на Лофтис и е искал да разбере аз къде се вметвам и дали мога да му бъда полезен.

— Да. Каква е вашата игра?

— Да се опитам да разбера какво става. Спомнете си — единственото, което всъщност знаех, беше, че нашата домакиня си има проблеми със земята; дори не знаех, че следствието по смъртта на Фирис е фалшиво.

— И сте се опитвали да разберете това?

— Да. И го направих, както от реакцията на Домм, така и от вашата, въпреки че погрешно изтълкувах погледа ви към него като знак, че не знаете какво става, а всъщност е било презрение за това, че е такъв идиот да се остави така да го изпомпам. Това бе последното, което разбрах, и то ме накара да се обърна към вас.

Тя кимна.

— После?

— После се връщаме при Рийга. Ако *наистина* тя е нагласила Фирис, а според думите ви явно е била тя, тогава всичко се намества още по-добре. Когато се появих на вратата ѝ, тя изпадна в паника. Помисли си, че всичко ще се разкрие и че някой — именно Лофтис — *наистина* ще разследва смъртта на скъпото татенце и ще я хванат. Затова тя...

— Е уредила с Домм да убият Лофтис — каза Тимър, много бавно и отчетливо.

Кимнах.

— Аз така го разчитам.

— Тогава защо убихте Стони и всички останали?

Усмихнах се.

— Ами, работата е там, че не съм.

Тя се намръщи. Поклатих глава.

— Всъщност убих Стони, но не съм хвърлил заклинанията срещу пресъживяване. Първо, нямам причина да го правя и второ, когато правя такива неща, не използвам заклинания, защото не съм много бърз с тях. А и тогава изобщо нямах време.

— Но кой...

— Помислете добре. Домм е убил Лофтис. Стони и Лофтис се познават, а Стони е във връзка с важни личности в Империята.

— Домм знае ли това?

— Най-малкото би трябвало да е съвсем сигурен. Така че Домм ме използва, за да оправя Стони, като знаех, че рано или късно ще се оплета в къщата на Вонит, на Индра или на Рийга.

— Момент. Той е използвал вас, за да се справи със *Стони*?

— Да. Аз поне така го тълкувам. Вероятно си е мислил, че и аз ще бъда убит, което щеше да е чудесно за него, но за всеки случай е пратил хората си да се погрижат, че Стони няма да излезе жив.

— Вие забелязахте ли ги?

— Не. Но се измъкнах.

— Не разбирам.

— Не трябваше да мога да се измъкна. Моят познайник тука — махнах към Лойош — беше ранен и това ме забави. А по разни причини не мога да телепортирам. Джерег пък ужасно държат да ме спипат. Тъй че как можех да се дотътря оттам през горите и да се измъкна, без дори да ми се наложи да извадя оръжие? Отговор: защото Домм е нагласил преграда срещу телепортиране около къщата, за да задържи Стони и хората му, след което...

— Вие усетихте ли преградата?

— Не, но нямаше и да мога — по същата причина, поради която не мога да телепортирам. — Тя ме погледна въпросително. — Мм, имам едно устройство, което пречи да ме засичат с магия. Страничният ефект е, че пречи на мен да я засичам. Лойош обикновено ми казва, когато наоколо става магия, но както казах, тогава не беше във форма.

„Съжалявам за което, шефе“.

„Не се притеснявай, приятел“.

— Кога разбрахте всичко това?

— Съвсем наскоро, когато приятелката ми ме уведоми, че Стони е непресъживим и че в къщата е имало масово клане. Първата ми мисъл беше, че са го направили, за да обвинят мен, но не ми се стори логично. Джерег така и така ме гонят и честно казано разполагат с подобри ресурси за такова нещо от Империята, тъй че какъв бе смисълът? Смисълът, разбира се, беше Домм.

— Да.

— А сега, Инсайдн, можете ли да се сетите защо не само смъртта на Стони бе направена окончателна, но също и на тримата орки, които са в личната охрана на Вонит?

Тимър кимна.

— Трима от четиримата, които убиха Лофтис. — Намръщи се. — Добре, но четвъртият?

— Предполагам, че е умрял от раните, които му нанесох, и са го хвърлили в Пропадите при Портата на смъртта. И доколкото зависи от мен, вече знаете всичко.

Тя кимна замислено, после попита:

— Защо ми разказахте всичко това?

Свих рамене.

— Причините са много. Първо, Лофтис по-скоро ми допаднаше.
— Тя се намръщи, но не каза нищо. — Второ, защото много ме е яд,
като гледам как такива типове газят през трупове и тъпчат живота на
хората — Лофтис, Стони, всички онези, чийто живот се е объркал от
затварянията на корабостроителници и банки. И трето, защото искам
нещо в замяна.

Тя присви очи.

— Не се и съмнявам, джерег. Какво искаш?

— Няма свидетели, които могат да посочат Домм. Знаете го.

— Освен Вонит.

— Да. Освен Вонит и Рийга. Какво, ще тръгнете подир Вонит?

— Може би. Не знам дали мога да я пипна. Ще трябва да
проверя с... — На лицето ѝ се изписа отвращение. — С Шортайл и
Индъс.

— А Рийга?

— Абсурд. Тя е недосегаема.

— Така си и мислех. Все едно. Хич не ме интересува. Всеки
замесен в убийството на Фирис заслужава имперска титла, мен ако
питат. Но виж, Вонит ме интересува.

— Както казах, не знам дали мога да я...

Вдигнах ръка да я прекъсна.

— Можете да ѝ окажете малко натиск. Нищо повече не е нужно.

— За какво?

— Да изплюе едно малко късче земя северно от града. Много
малко парче, само няколко акра, с отворително грозна синя къща. Там
живее една стара жена. Не мога да кажа името ѝ, но ето го. — Подадох
ѝ свитъка и загледах с удоволствие как замърдаха устните ѝ, докато се
мъчи да измисли как да го каже.

Най-сетне го каза и попита:

— И това е всичко, което искате?

— *Вие* какво искате, Инсайд?

Тя ме изгледа ядосано.

— Искам... — Ядът изчезна, но тя продължи да ме гледа, ако ме
разбираш.

— Какво искате? — повторих. — Какво би ви зарадвало точно
сега?

— Аз...

— Да?

— Вие...

Извърнах поглед настрани и зачаках. След малко тя каза:

— Били сте в джерег, нали?

— Да.

— И какво точно правехте?

Отново се обърнах към нея.

— Знаете какво съм правил.

Тя бавно кимна и попита:

— Актът за отстъпване на земята на старата жена — това е всичко, което получавате от това?

— Да.

— Всичко?

— Всичко.

— А личните документи на Фирис?

Измъкнах ги от наметалото и ги сложих на масата. Тя ги погледна, прелисти ги, кимна и ги прибра в кесията си.

— Тук ли ще сте за известно време?

— Заведението никак не е лошо, според мен.

— Всъщност да.

Тя ме изгледа продължително, после взе камата си и я прибра в канията. Посегна към виното, наля си, вдигна чашата за наздравица и отпи. Протегна ръка към Лойош. Той се поколеба за миг, после скочи и кацна на китката ѝ. Тя го огледа и се взря в очите му, без да покаже никакъв страх.

— Никога не съм била толкова близо до тях. Изглежда много интелигентен.

— Повече от мен, понякога. — „Празни приказки, Лойош. Забрави го“.

„Няма начин, шефе. Не можеш се измъкна вече“.

Тимър вдигна ръката си и Лойош отново скочи на рамото ми. Тя извади кърпа, избърса китката си, сгъна кърпата и я прибра. После поклати глава и каза:

— Имаш го, източняко.

16.

И тогава зачаках, Кийра. А докато чаках, започвах леко да се изнервям.

В смисъл, ти говориш джерегски — разбираш за какво си говорехме, или по-скоро за какво *не си* говорехме. И аз, разбира се, знаех, но не бях сигурен дали Тимър го знае. Мислех, че го знае, и се надявах, но не знаех, така че си седях там и се изнервях, въпреки подмятанията на Лойош, целящи така да ме подразнят, че да се отпусна.

Не, не ме карай да ти обяснявам това.

Вече се бях слял с общия фон на заведението и всъщност никой не ме гледаше, тъй че това поне не ме безпокоеше. Всъщност, Кийра, макар да се изнервях покрай Тимър, не бях *обезпокоен* за нищо; струваше ми се, че времето за безпокойство отдавна е отминало. Освен това трябваше да кроя планове, а времето за безпокойство е когато нямаш какво друго да правиш. Не съм сигурен кой го е казал това. Мисля, че си ти.

След един час тя се върна и седна. Лицето ѝ беше съвсем безизразно.

— Е? — попитах.

— Поисках от местния съдия разрешение за задържане. Само временно, разбира се. Докато приключи следствието.

— За мен ли?

— Да, за вас. Разбира се — добави тя, — не знам истинското ви име, така че се наложи да впиша „име неизвестно“, но знам, че имате информация за смъртта на Фирис, а точно това разследваме.

— Разбирам. Кога влиза в сила?

— След около петнайсет минути.

— Петнайсет минути — повторих. — Добре.

— Дотогава — каза тя предпазливо — нямам законното право да ви спра да напуснете града, нито дори това заведение; но бих ви

помолила, като лоялен гражданин, да помислите за дълга си към Империята и да останете тук, като знак, че желаете да ни съдействате.

— Тук?

— Да. Задържането ще се изпълни тук.

— Вие също ли ще останете тук, за да го изпълните?

— Боя се, че е невъзможно, Трябва да действам по информацията, която ми дадохте. Но, мм, някой ще дойде да го изпълни, щом стане готово.

— Значи след около двайсет минути.

— Или по-малко. — Загледа се в празното. — Някой ще дойде с него, направо от съдията.

— А съдията къде е?

— На четвърт миля. На изток.

Кимнах и казах.

— Добре.

Посегнах да пийна още вино, но се отказах. Виното понякога ти действа много бързо. Казах бавно:

— Боя се, че се налага да ви откажа. Ще бягам, така че ще трябва да пратите някого да ме настигне, за да го изпълни.

— Така и предполагах. За съжаление в този момент не мога да ви задържа.

— Вече ме преследват — изтъкнах.

— Но не от Империята.

— Да. Не от Империята.

— При някои престъпления Империята издирва беглеца по упорито, отколкото при други. А има и престъпления, някои много сериозни престъпления, които така и остават неразкрити. Описанията се изгубват или са объркани.

— Разбирам.

Тя стана.

— Колко жалко, че не мога да остана и да ви задържа. Но какво да се прави. Дългът ме зове.

— С много ясен глас.

— Ще се видим пак — каза тя.

— Ами, да. Ако ме арестуват...

— Задържат.

— Задържат. Добре. Ако ме задържат, тогава несъмнено утре ще съм в Градския съвет и ще ме разпитват.

— А ако не ви задържат?

— Кой знае? — Свих рамене. — Знаете ли, това място всъщност ми харесва. Особено приятно е по това време на вечерта.

— Да. — Тя отвори уста да добави нещо, но я затвори и нещото си остана наказано. Изправи се и тръгна към изхода без повече церемонии.

Изчаках от благоприличие — около минута горе-долу, — после платих сметката, станах и излязох. Беше чудесен прохладен ден, зимата още не беше дошла. Улицата беше почти празна. Огледах внимателно и се посъветвахме с Лойош.

В район като този има поне сто места, където да се скриеш, но си избрах един вход точно до заведението — беше дълбок, тих и като че ли не се използваше много. Свих се до вратата и пуснах Роуца да полети.

Постоях там може би около двацет минути. Няколко души минаха покрай мен, но никой не ме забеляза. Един престарял текла дори влезе в сградата, чийто вход бях заел, но и той не ме забеляза, когато се отдръпнах от пътя му. Ти ме научи как да правя това, Кийра: казвала си ми, че е въпрос повече за поведение, отколкото за нещо друго. Може би си права.

„Роуца казва, че идва, шефе“.

„От вярната посока или не?“

„От вярната. От изток“.

„Нищо по-добро не мога да искам“.

Пуснах камата да падне в дланта ми. Беше от новите. Отърках дръжката ѝ в наметалото си, повече за късмет, отколкото за нещо друго, и заех позиция.

Домм мина точно покрай мен. В ръката му имаше свитък, несъмнено разрешението за задържане, назоваващ някакво безименно лице, което случайно се падах аз, като свидетел, който трябва да бъде разпитан в едно имперско разследване.

Сериозна работа.

Пристъпих след него и нищо не оставих на случайността, нито обелих дума. След това продължих и го подминах, с много небрежна походка, все едно че нищо не се е случило. Завих на ъгъла, после

отново, и Роуца уведоми Лойош, а той уведоми мен, че никой не ме преследва.

ИНТЕРЛЮДИЯ

— Изглеждаше ли притеснен от това?

— Че е убил Домм? Не мисля. Трябваше ли?

— Не знам. Мисля, че щях да съм по-доволна, ако се е притеснил, но...

— Променила си се, Коути.

— Той също.

— Не толкова, колкото ти.

— След това, което ми разказа, не съм много убедена.

— То като помислиш, и аз не съм, но...

— Да? Толкова *много* неща пропускаш. Виждам дупките в разказа ти.

— Казах ти...

— Знам, знам.

— Във всеки случай, това беше.

— И тук — още една дупка.

— Коути...

— Извинявай. Искаш да ми кажеш, че след това просто си станала и си тръгнала?

— Общо взето, да. Е, имаше един повод за възбуда, който не се оказа нищо особено, получихме някои уверения и после Влад взе Савн и замина по разни неизвестни места, а аз се върнах у дома и намерих писмото ти.

— Разкажи ми за този повод за възбуда, дето не се оказал нищо особено, и за уверенията.

— Защо? Какво има?

— Не знам, Кийра. Добре е, че чух това, но просто искам да разбера повече.

— Ще се опиташ ли?

— Не, ако не искаш.

— Не искам.

— Добре.

— Да си направим ли още чай?

— Мисля този път да е по-силен.

- Няма да е зле.
- И после да хапнем. Аз ще купя храна.
- Благодаря ти.
- Това поне мога да направя.
- Дали не долавям лека ирония, Коути?
- Не. Едва ли.

17.

— И после се върнах тук — довърши той.

— После какво?

— Както казах, разбрахме се да се срещна с нея утре вечерта на същото място и тя ще ми даде акта за това парче земя. И това е цялата история на последния ми триумф.

— Триумф — повторих аз. — Дали и утре ще е триумф, когато влезеш в онова заведение и се окажеш арестуван, ако имаш късмет, или обкръжен от джереги, ако нямаш?

— Тя обеща — самодоволно отвърна той.

— А какво те кара да мислиш, че можеш да ѝ вярваш?

— Инстинктът.

Премълчах гадния отговор. Колкото и да се бяхме оплели двамата пред последните няколко дни, самата аз все още вярвах на инстинктите си, така че едва ли можех да го виня, че вярва на своя. Работата е, че аз не вярвах на неговия. После той каза:

— Добре де, може и това да е било издънка, но знаеш ли, Кийра, имах чувството, че е правилно. Лофтис ѝ беше приятел, беше ѝ старши и партньор. Не знам, може да го е мразила, но...

Поклатих глава.

— Сигурно си прав, само че...

— Какво има?

— Не знам. Някакво заклинание, с център някъде наблизо.

— Мамка му! — изруга Влад.

— Може би ще е най-добре да вземем Савн и Хвдф'рджаанцъ и да влезем в гората, докато още можем.

— Не го вярвам — каза той.

— Мисля, че е заклинание за засичане.

Той ме изгледа странно.

— Джерег?

— Може би.

— Къде можем да отидем?

Изругах тихо и не отговорих.

— Вземи старата и момчето и да ви няма — каза той. — Те искат само мен.

— Грешен отговор, Влад.

— Ха.

Влезе в къщата и след минута се върна с колана със сабята. Не носеше наметало и имаше няколко ножа, стегнати по тялото му.

— Тръгвай, Кийра.

— А, тая няма да стане.

Той посочи към къщата.

— А с тях какво правим? Не можеш ли да ги скатаеш някъде и след това да ги върнеш, ако изобщо има „след това“?

Можех всъщност. Но точно тогава се случи нещо друго.

— Някой току-що се телепортира в района — казах му. — На около четвърт миля оттук.

— Само един?

— Да.

Той поклати глава.

— Ако е Марио, няма смисъл да се опитвам да бягам, а ако не е, какво пък, няма друг, от когото чак толкова да ме е страх.

Кимнах. Изпитвах същото, макар да не споделях суеверния му страх от Марио. Влад извади оръжието си и зачака.

— Би ли ми заел един нож?

— Не искаш да използваш оръжието си?

— Не съм въоръжена.

— О, да. Забравих.

Подаде ми ножа. Пробвах тежестта, баланса и острието, после застанахме гръб до гръб и зачакахме. Лойош и Роуца клечаха на раменете му. Бъди излезе от къщата, подуши ни любопитно, после клекна до нас. Беше някак успокояващо, че е тук, въпреки че не знаех дали ще може да помогне с нещо.

Влад я видя първи и каза:

— Ето я и нея.

Обърнах се. Крачеше между дърветата към нас, с меч на кръста, но ръцете ѝ бяха празни. Бъди стана и заръмжа. Хвърлих поглед към нея и видях, че е оголила зъби. Добре, добре.

Тя не обърна внимание на Бъди, нито на оръжията ни, само ни кимна за поздрав, спря на пет крачки от нас и погледна към къщата.

— *Наистина* е синя.

— Мислеше, че съм те излъгал ли? — попита Влад.

Тя сви рамене.

— Допусках го. Но за всичко останало ми каза истината, така че...

— Как ме намери?

— С помощта на твоя, тъъ, познайник — това ли беше думата?

Влад изтърси една дума — едва ли държеше да я чуе Хвдф'рджаанцъ.

— Късче от кожата на Лойош на носната кърпа. После си отишла при някой магьосник и си намерила него, защото знаеше, че не можеш да намериш мен.

Тя кимна.

— Ще влезем ли вътре?

— Хайде да го уредим тук — каза Влад.

— Какво да уредим? — попита Тимър.

— Не си ли дошла, за да ме арестуващ?

— Не.

— Но...

— Исках да се срещна с останалите от тази малка трупа, която ни създаде толкова неприятности, и помислих, че може би ще искаш да чуеш как свърши всичко.

За миг никой не проговори. После Влад каза:

— О.

И прибра сабята си, после и ножа, който му върнах. Потупа Бъди, който го прие като намек, че всичко е наред, и се представи на Тимър. В този момент излезе старата.

— Коя сте вие? — сопна се тя. — И какво търсите тук?

— Инсайд Тимър — каза Влад, — това е жената, която наричаме „Майко“, защото името ѝ звучи като кихавица и само Кийра може да го произнася. О, а това е Кийра — предполагам, че не сте се запознавали досега. А това е Бъди, който, според мен, всъщност е интелигентът в цялата банда — най-малкото досега не е правил никакви грешки.

Роуца изсъска и Влад се засмя.

— Добре де, един от двамата.

— За мен е удоволствие, милейди — каза Тимър. — Имам нещо за вас.

Чух как Влад вдиша рязко.

— Взела си го?

Тя се усмихна.

— Разбира се. Казах ти, че ще го направя.

— Това му се вика бързо. Колко, само за три-четири часа?

— Да. Е, ще влезем ли?

— Разбира се. На всяка цена — каза Влад. — След вас, мадам.

Поехме към къщата, с Хвдф'рджаанцъ начело и Бъди в тила. Щом влязохме, Тимър огледа интериора и облиза устни, вероятно защото хапането им щеше да е съвсем явно. Представихме я на Савн, на когото, може би съвсем малко, като че ли му светнаха очите. А може би не.

— Мозъчна треска, казваш? — попита Тимър.

— Няма такава неща, мозъчна треска — изсумтя Хвдф'рджаанцъ.

Влад сви рамене. Хвдф'рджаанцъ седна до Савн, ние двамата с Влад — до кухненската маса. Тимър отказа стол, предпочете да се облегне на стената. Бъди се сви до Савн и Хвдф'рджаанцъ и се опита да се намести между тях. Савн разсеяно го потупа по главата. Това, доколкото знаех, беше поредното „за първи път“. Хванах погледа на Влад и разбрах, че и той го е видял.

— Откъде да започна? — попита Тимър. — Всички ли знаят какво стана дотук?

— Кийра знае всичко от днешния ни разговор — отвърна Влад. — Старата не знае почти нищо за цялата афера.

— Защото не искам — сопна се тя. — И хич няма да ви благодаря, ако ми го кажете.

— Добре — каза Тимър. — Да отидем ли на друго място тогава?

— Не. Казвайте каквото искате и ще слушам, но хич не си правете труда да ми го обяснявате.

— Много добре. — Тимър се обърна към нас. — Всъщност няма много за разправяне. Домм беше намерен мъртъв преди няколко часа. С кама, забита в главата му.

— О? — каза Влад с онази придобита небрежност, с която толкова лошо се справя. — Някаква идея кой го е направил?

— Не се знае. Някой, който е бил във връзка с нашето разследване около смъртта на Фирис. Смятаме, че е бил криота.

— Разбирам — каза Влад. — Какви са другите новини?

— Говорих, хм, с някои особи в Империята и общо взето ми казаха да зарежа всичко. — Изглеждаше, сякаш е изяла кисела джанка вместо зряла праскова.

— Значи Вонит остава на свобода? — попита Влад.

— На свобода? Да. Свободна и чиста. И все още богата. И все още собственик, или управител, на три-четири банки. Не можем да я пипнем.

— А Рийга?

— Същото. — Сви рамене, все едно че Рийга не я интересува особено, което сигурно беше вярно — Рийга не беше замесена в убийството на Лофтис.

Влад поклати глава.

— Не както бих предпочел да свършат.

— Аз също — отвърна Тимър и разпери ръце. — Но изборът не е мой.

— И? В замяна на?

— Сътрудничество — каза Тимър. — Двете ще направят каквото могат, за да се сведат до минимум щетите за Империята. В края на краищата това е важното. — Долових в гласа ѝ същата нотка на горчивина, която Влад ми беше описал в гласа на Лофтис, докато говорел как се наложило да предаде шефа си.

— Друго какво? — попита Влад.

Тя кимна, извади от кесията си навит пергамент и го подаде на Хвдф'рджаанцъ. Старата го взе колебливо, погледна я, после погледна документа. Ръцете ѝ леко трепереха, докато развързваше лентичката и чупеше восъка, с който беше запечатан, и го разгръщаше. Зачете го бавно и внимателно, устните ѝ помръдваха и видях сълза в окото ѝ.

Влад се окашля гръмко, стана и каза:

— Някой да иска клавиатура?

Никой не искаше и той си седна.

— Тимър? — обадох се аз.

— Да?

— Вонит и Рийга вече знаят или лесно могат да научат кой е...

— Не — прекъсна ме тя. — Не се безпокойте за това. Продължителното здраве на тази стара дама вече е моя грижа.

Хвдф'рджаанцъ вдигна очи.

— Моля? Моето здраве?

— Няма значение.

Старата ни изглежда един по един, изсумтя тихо и отново зачете акта за земята си.

— Добре — казах аз. — Вярвам ти.

— И аз — намеси се Влад. — Само че...

— Да?

— Направи ми една услуга. Не казвай на никого как си ме намерила. Не мисля, че джерег ще се сетят сами и след милион години, но...

— Добре. Не се безпокой. — Тя се изправи. — Е, мисля, че това е всичко.

— Да — каза Влад. — Желая ти късмет.

— И на вас.

Погледна ме, кимнахме си, после се обърна, излезе и всичко свърши.

— Всичко свърши — каза Влад.

— Не съвсем.

— О?

— Искаш ли да се поразходим?

Той се намръщи, после сви рамене и стана. Излязохме навън. Бъди тръгна след нас и Лойош беше на рамото на Влад, но други нямаше. Навлязохме в гората край къщата.

— Какво има, Кийра? — попита той.

— Откога го знаеш?

— Какво да знам?

— Не съм глупачка, Влад, и не мисля, че ти си глупак.

— Аз...

— Кажи ми откога го знаеш, Влад.

— Не смятах да говоря за това. Какво ме издаде?

— Това е мой въпрос.

Той се засмя.

— Да де. Но ти почни ти първа. Кога разбра, че съм го разбрал?

Свих рамене.

— Току-що. Само преди няколко минути. Понякога си много небрежен с живота си, Влад — особено когато си притеснен. Но виж, с живота на други хора никога не си бил небрежен. Дори когато беше в дома Джерег...

— С чий живот съм бил небрежен?

— С ничий. Там е цялата работа.

— Не те разбирам.

— Нима? Я помисли.

Той се замисли и видях как се върна в ума си към последния час. После кимна.

— Ясно.

— Да. Каза ми да отведа момчето и жената на безопасно място. Помоли ме да ги, ммм, *ската* някъде. Къде би могла Кийра Крадлата да скатае някого на безопасно? Не ти хрумна да ме попиташ дали е вдигната телепортна преграда, просто допусна, че има, защото джерег, или Империята, идват да те хванат, а не можеш да разбереш дали е един, или повече с камъните Феникс, които носиш. Тъй че как би могла Кийра Крадлата да пробие телепортна преграда?

— Вярно. Бях уплашен...

— Естествено. За Савн и Хвдф'рджаанцъ. После дойде забележката ти за оръжието, което ме убеди окончателно.

— Да. Изпаднал съм в паника, предполагам.

— Сигурно. Е, сега е твой ред. Как го разбра, кога го разбра и на кого си го казал?

— Не съм го казал на никого, Кийра.

— Би могъл да ме наричаш с истинското ми име.

— Е, добре. Сетра. Не съм го казал на никого. Би трябвало да го знаеш.

Кимнах.

— Да, мисля, че го знам. Кога го разбра?

Той сви рамене.

— Познавам те и под двете външности. В смисъл, познавам те добре. По-добре от всеки друг, поне така мисля.

— Никой друг. Само ти.

Той сведе глава, все едно му е оказана висока чест. Което си беше самата истина, разбира се.

— Откога го знаеш?

— От скоро. От вчера. Не, по-скоро от днес. Не знам.

— Какво съм направила вчера?

Той сви рамене.

— Просто натрупване на дребни неща.

— Какво? Любопитна съм, Влад. Знаеш ли, никога не мамя. В смисъл, когато съм Кийра, правя само каквото прави Кийра...

— Снощи почти наруши правилото.

— О? Забелязал си го?

— По-скоро се досетих. Във всеки случай... малко преди да разберем, че идва само едно лице, очаквах да видя Ледоплам в ръката ти.

Кимнах и казах:

— И за малко щеше да го видиш, особено след като вече знаех, че знаеш. Което ни връща на въпроса: как го разбра? Кой са тези дребни неща, които са се натрупали?

Той разпери ръце.

— Не знам дори дали мога да ги определя всичките, Кий...
Сетра.

— Не, по-добре ме наричай Кийра. Така ще е по-лесно.

— Да ме объркаш ли се опитваш? Не отговаряй на това. Кийра. Да. Както казах, бяха куп дребни неща. За първи път заедно толкова дълго, а винаги съм се чудел защо изобщо ти пука за едно малко източняшко хлапе. Сега вече знам, разбира се.

— Разбира се.

— И все пак съм благодарен. Само дето...

— Да?

— Не знам. Все си мисля за разни неща. Например начинът, по който ме нае да намеря Алийра.

— Друг начин нямаше, Влад.

— Това го разбирам, но все пак. И каква беше цялата онази работа с кръвта на богинята? Не че съм разбрал коя е богинята.

— Това не мога да ти кажа, Влад. Тя каза, че е важно да получиш стъкленицата и че тя самата не знае защо.

— Неведоми са пътищата божии.

— Не бъди саркастичен.

— Защо не?

Свих рамене.

— Искам да знам кое ме издаде, Влад.

— Всъщност беше много просто. Виждаш ли, познавам теб и Сетра от дълго време, но никога не съм ви виждал по едно и също време и в една и съща...

— Престани. Говоря сериозно. Това е важно за мен. Искам да го знам.

Той кимна.

— Добре. Ами, първо, ти веднъж се ядоса, когато говореше как са ни изиграли, и начинът ти на говорене се промени. Всъщност това май се случи повече от един път. Спомням си, че когато ти описвах нещата, подсказващи намесата на Империята, ти, хм, заговори по друг начин.

— Начинът ми на говорене ме е издал, така ли?

Той кимна.

— Не много често, нито задълго, но беше едно от нещата, които ме накараха да се замисля.

— Проклятие. След две хиляди години човек си мисли, че... Все едно. Друго какво?

— Какво друго ли? Ами, това колко малко ядеше, може би, въпреки че само по себе си то не означава нищо. Но знам, че Сетра е немряща, преживява, мм, с други неща, така че не яде много. И по същата логика — как ти реагира кучето — между другото, как успя да заблудиш Лойош? Той обикновено може да познае немрящ с едно подушване.

— Явно не е толкова добър като Бъди. — Лойош изсъска и се изкикотих наум. Подозирах, че Влад никога няма да му позволи да го забрави. — Има си начини да се скрие фактът, че си немрящ. Трудно е, но...

— Но ти си Сетра Лавоуд. Да. Все го забравям.

— С какво друго се издадох?

— Чух те как измърмори за боен шок, когато за първи път видях Савн, и си помислих, че е странно Кийра да знае за бойния шок.

— Гръм и мълния! Каква идиотка съм.

— Не. Просто те познавам добре.

— Ясно. Продължавай.

— Ами, знаеше неща, за които не разбирах как Кийра може да ги знае.

— Например?

— Например какво означава „той не е счупил пръчката“, и нещо повече, какво изпитваш, когато държиш в ръката си пръчка със заклинание. И знаеше за Имперски печати и тайни имперски организации много повече, отколкото се полага за ролята ти на обикновена крадла. Или дори необикновена крадла.

— О. — Поклатих глава. — Ще излезе, че е цяло чудо, че все още никой друг не се е сетил. Сигурно това имаше предвид, когато каза, че си получил повече, отколкото си искал.

— Казал ли съм го? — Той сви рамене. — Но не забравяй: никой друг не ви познава и двете. А като джерег *наустина* те бива. Познавам те от дете и никога не съм подозирал, че си нещо друго освен това, което изглеждаш, че си. Но пък, както казах, никога досега не сме работили заедно. Ти, Кийра, никога не си действала заедно с друг, нали? И това е причината, нали?

Кимнах и казах:

— Продължавай.

— Добре. — Вече се беше распалил. — Когато се срещна с Лофтис първия път, имаше нещо странно в начина, по който ми описа срещата.

— Странно ли? Какво?

— Все едно че пропусна нещо. Все едно че не искаше да ми кажеш всичко.

— Какво не съм ти казала?

— Онази част, в която го беше блъфирала. Каза ми, че си споменала някакви подробности за дейност, която си свършила за Групата за специални задачи, но не ми каза нищо за тази дейност. По-късно, когато подреждах нещата, ми хрумна, че може да е защото е щяло да спечели доверието му, но ако ми го кажеш, може да свържа Кийра с някой друг — например нещо, което Кийра не би могла да знае, но Сетра би могла. Прав ли съм? Или може би просто неща, които Кийра не би могла да знае. Не знам. Мисля, че това бе едно от нещата, които ме накараха да си помисля, че става нещо странно, въпреки че тогава не му обърнах много внимание. Но все пак в разказа ти имаше дупка и по-късно това се оказа логично.

Дженоините при Дзур планина. Кимнах, макар да се опитвах да не мисля много за самото преживяване. Беше едно от приятните и се

бях радвала ужасно, че мога да помогна на Групата за специални задачи. И, разбира се, трябваше да пропусна всички други инциденти, за които Сетра можеше да знае като бивш Главнокомандващ, но Кийра — не. Проклятие!

— Добре — продължи той. — Какво друго те издаде ли? Трудно ми е да си го припомням по този начин, защото всъщност не съм се опитвал да го сглобявам; ставаше от само себе си. О, да, спомням си едно нещо. Ти — в смисъл, Сетра — веднъж ми каза, че си се родила в Северозапада.

— И какво от това?

— Ами много лесно произнасяш името на старата.

— Хвдф'рджаанцъ? Това е кейнфталийско име. Много хора могат да произнасят кейнфталийски имена.

— Сигурно. Но още повече са тези, които не могат. Забележи, че Тимър изобщо не се опита. — Отворих уста, но той вдигна ръка. — Добре, добре. Може би нищо не означава само по себе си, но е поредното късче, нали?

Изгледах го навъсено.

— И си твърде чувствителна към магия — непрекъснато ми напомняше за Алийра, как ги напипваш заклинанията. Всъщност не бях убеден, докато преди малко не засече телепорта и веднага разбра, че Тимър е сама.

— Това също беше тъпо — казах. Или може би изръмжах.

— Я ми кажи нещо.

— Какво?

— Защо, Кийра? Или по-скоро: Сетра, защо Кийра?

— Искаш да кажеш защо това име ли? В старата форма на езика има женски окончания за...

— Не, не името. Макар че всъщност и това трябваше да ми подсказва нещо — стара, много стара форма за женски род на „Кийрон“. Но не. Имам предвид, защо тя изобщо съществува?

— А, защо съм я измислила ли? — Свих рамене. — Първоначално, за да съм във връзка с подземния свят — част от задълженията на рода Лавоуд беше да се следи какво замислят джерег и разни други. След това, ами, просто започна да ми харесва. Беше различно, беше предизвикателство, беше страшно, по време, когато едва ли нещо можеше да ме уплаши...

— Да — каза Влад и лицето му се кривна в усмивка. — Ужасно е никога нищо да не може да те уплаши, нали?

Върнах му усмивката.

— Както казах, никога не съм мамила, докато съм била Кийра. Никога не съм използвала нещо, за което Кийра не би могла да се сети сама, или умение, което не принадлежи на Кийра. Беше започнала да ми харесва.

— И никой друг не знае?

— Само ти.

Влад облиза устни.

— Тъъ, Сетра...

— Не се безпокой за това.

— Добре.

— Все още си те обичам, знаеш го. — Усмихнах му се.

— Това поне ме радва.

— Кийра никога никого не е убивала, а аз отдавна реших, че запазването на тази тайна не заслужава един живот.

Той поклати глава.

— Сетра не цени живота толкова, колкото Кийра, според мен.

— Не познаваш Сетра толкова добре, колкото Кийра.

— Може би. Може би.

Той се умълча. След малко попитах, като се постарях да вложа в гласа си колкото се може повече безгрижие:

— А сега какво?

Влад посочи с пръст горната си устна.

— Имам предвид освен че ще ти пораснат мустаците.

Той сви рамене.

— Не знам. Мисля да върна Савн в дома му.

— С телепорт?

Влад поклати глава.

— Ще мине много време, докато се върнем там, и ако имаме късмет, докато се върнем, той ще е по-добре. Поне малко по-добре. Достатъчно добре, за да може отново да се види със семейството си.

— А как ще погледнат на теб?

Той се усмихна.

— Не мисля, че ще се задържам там. Макар че всъщност в района имаше една пътуваща певица,.isoла. Сигурно ще изтърпя да се

видим отново.

Поклатих глава.

— Желая ти...

— Да. И аз. Почакай малко. — Влезе в къщата и след няколко минути се върна с пътната си торба и със Савн по петите му.

— Много бързо сбогуване — казах.

— Не мисля, че старата ме харесва. Но не й казвай, че го знам.

— Влад...

— И, виж, предай поздравите ми на, хм, някои хора, нали? И се обади на Ноиш-па, когато можеш.

— Ще предам.

— Е, това е всичко — каза той.

— Много се съмнявам.

Той се усмихна, кимна и тръгна към пътя. Савн вървеше до него. Двамата с Бъди ги гледахме. Потупах го и той като че ли нямаше нищо против.

Но нали Влад си е Влад и винаги трябва да каже последната дума! Обърна се малко преди да излезе на пътя и ми извика:

— Всички трябва да поработим над маскировката си, нали?

Скриха се, преди да мога да измисля добър отговор.

ЕПИЛОГ

Скъпа Коути,

На мен, както винаги, ми беше много приятно, че се видяхме, макар че ти може би не изпитваш същото. Ако е така, определено мога да те разбера. Може би си ядосана за това, което не ти казах, но все пак знаеш, че има неща, които трябваше да премълча, както заради Влад, така и заради себе си. Надявах се, че съм ти казала достатъчно, за да се успокоиш. От друга страна, може би те притеснява, че не поиска да кажа на Влад онези неща, които си решила да скриеш от него, и може би е редно да те притеснява — едва ли аз съм тази, която трябва да съди какви трябва да са тайните на друг човек.

Стори ми се загрижена за момчето. Не знам повече от това, което ти разказах, но не се безпокой. Такова сложно заболяване не може да се излекува наведнъж и изцяло. Имаше определен напредък и съм убедена, че след време то ще се изцери напълно. Колкото до това какво ще стане с Влад, виж, този въпрос е по-труден.

И все пак, както ти казах вчера, той е добре и излезе непокътнат от цялата каша. Не можеш да го достигнеш, както и аз не мога да го достигна, и това го приемаме, защото знаем също така, че и джерег не могат да го достигнат. Той, разбира се, винаги рискува, но все пак е много предпазлив и това е утеха за нас; а и Лойош бди над него и това също е утеха за нас; а вече вярвам, че може би има и друг, за когото не мога да говоря, който е намерил начин да бди над него. Не, не бива да ме питаш какво имам предвид, Коути, трябва само да ми вярваш. Нали точно това е доверието: ако нямахме никакви тайни от приятелите си и от тези, които обичаме, не би имало никаква нужда да ни вярват.

Почти нищо друго нямам да ти кажа, мила, освен че съжалявам, ако съм ти причинила безпокойство, и се надявам, че можеш да ме разбереш и че съм постъпила възможно най-добре в една толкова трудна ситуация.

Нека изтече малко време и ще се срещнем отново, и ако имаш още въпроси, можеш да ми ги зададеш, а ако поискаш да ми се поскараш, ще го изтърпя като добър войник. Междувременно знаеш, че винаги можеш да ме повикаш, ако си в беда, и ще повторя, че за мен бе истинска радост да се видя с теб и с Влад Ноуратар, който, изглежда, вече има хубавата външност на баща си и желязната воля на майка си.

Искрено твоя,
Кийра

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.